

Pablo Andrés

Parantumisihmeistä

Itse-Satsangin

~ antaumuksen korkein muoto ~

ja

henkisen parantumisen tukeminen
avulla

www.spontaani-parantuminen.info

© 2011 Betterworld e.V.
www.betterworld.eu

&

© TÄSSÄ & NYT HL Oy
www.tassajanyt.fi

A coo-production of the *Betterworld e.V.* (Germany)
and *Tassa ja Nyt HL Oy* (Finland).

(*Betterworld e.V.* on foorumi kommunikaatiolle ja vaihtoehtoisten ideoiden vaihdolle "paremman maailman" muodostamiseksi ekologisella ja spirituellilla suuntautumisella. *Betterworld* ei ole sitoutunut poliittisesti tai uskonnollisesti).

Puh. +358-(0)40-1950108

finland@betterworld.eu

Sisällisluettelo

Esipuhe Pablo Andrés: Minulla on Visio!	6
Esipuhe Tri. Thomas Hoffmann	8
Rouva tri Dorothea Kressin esipuhe	11
Mitä on henkisen parantumisen tukeminen?	12
Thomas: Onko järkevää käydä parantumisistunnoissa, vaikka ei ole sairas?	13
Miten Pablon parantumisistunto etenee?	13
Mitä on spontaani parantuminen?	14
Voitko kertoa, mitä parannusistunnoissa tapahtuu?	14
Otteita parantumiskertomuksista	15
Mikä on parannuskirjasi?	30
Anekdootti: ”Katselin pientä kimppua kukkia: Tuolla yhtäkkiä irtautuu silmiäni edessä hiljaisella tönäisyllä kukan lehti silmusta ja taipui ulospäin avautuivat vähitellen muut kukan lehdet, hiljaa ja aivan itsestään selvästi.”	49
Esipuhe: Nainen Suomesta: Pablon Self-Satsangien aikaansaama muutosprosessini	53
Esipuhe Tohtori Jan Erik Sigdell	101
Esipuhe Pablo Andrés	102
Mitä on henkinen parantaminen?	104
Mitä tarkasti ottaen ymmärrät henkisyysellä?	104
TEOREETTISTA TAUSTAA (I): Kivikunta -> Ihmiset	105
TEOREETTISTA TAUSTAA (II): Olemassaolon taso	107
TEOREETTISTA TAUSTAA (III): Fysilologinen kehitys	108
Minua ihmetyttää kovasti se, että fyysikkona puhut Jumalasta. Voitko selittää sitä tarkemmin?	109
TEOREETTISTA TAUSTAA (IV): Korkeamman tietoisuudentilan tasot....	110

TEOREETTISTA TAUSTAA (V): Havaitseminen ("Erkennen" saksaksi) vs. Uskominen	111
Fyysikkona olet kuitenkin työskennellyt älykkyyttä vaativassa työssä...	113
Kuulutko johonkin uskontokuntaan?	115
Mihin uskonnolliseen traditioon olet kasvatettu?	116
Miten huomasit parantamislahjan itselläsi?	121
TEOREETTISTA TAUSTAA (VI): Ihminen ja Sielu	126
Voitko kertoa, mitä parannusistunnoissa tapahtuu?	127
Parannuksen siirtäminen (Heilungsübertragung)	128
Kontakti Jumalallisen-parantavan rakkauden kanssa	129
Miten ihminen kehittää parantamiskyvyn?	131
Aknedootti: "105"	135
Aknedootti: "Ensimmäinen kerta"	136
Käsityksesi mukaan kaikki sairaudet ovat parannettavissa... Paranevatko myös karmalliset sairaudet?	137
Pitääkö uskoa Jumalaan parantuakseen istunnoissa?	138
Mitä teet parannusistunnoissasi?	138
Anekdootti: "Pyhäksi Valoksi"	140
Mistä parannusistunnoissa kauttasi virtaava parannusenergia tulee? 141	
TEOREETTISTA TAUSTAA (VII): Energia ja Informaatio	142
Olet aiemmin maininnut, että parantuminen on tietoisuuden prosessi. Voitko selittää sitä tarkemmin?	143
Parantuminen on vapautumista negatiivisesta karmasta.	144
TEOREETTISTA TAUSTAA (VIII): Rukouksen 5 tasoa	147
Miten henkisen parantumisen tukeminen eroaa henkiparantamisesta?	158
Aknedootti: Kuvan Sathya Sai Baba (Saksa)	161
Aknedootti: Kuvan Sathya Sai Baba (Suomi)	161

Miten työsi henkisen parantumisen tukijana eroaa henkiparannuksesta?	162
Voiko henkisen parantumisen tukemista oppia?.....	164
Mutta sinä tarjoat kursseja henkisen parantumisen tukemiseksi...	165
Mitä parantaminen ylipäättään on? Mitä sinä ymmärrät parantamisella?	166
Jos ymmärrän oikein, olet tekemisissä parantamisen, et sairauksien kanssa... ..	170
TEOREETTISTA TAUSTAA (IX): Heilen vs. Kurieren / healing vs. curing	172
Onko sairauksilla mielestäsi merkitystä?	172
Milloin ihminen on henkisesti parantunut tai fyysisesti parantunut („ich bin geheilt“ bzw. „ich bin kuriert“) ?	175
Montako parannusistuntoa paranemiseen yleensä tarvitaan? Millaisia paranemistulokset ovat olleet?.....	175
TEOREETTISTA TAUSTAA (X): Eri kehot ja niiden sairaudet	176
Mihin tarvitsemme eri kehojamme sinun näkemyksesi mukaan?.....	179
Voisitko selittää paranemistapahtumaa kausaalikehon tasolla hieman lähemmin? Kerrot, että se on erikoisalaasi	184
TEOREETTISTA TAUSTAA (XI): Paranemisen onnistumiseen ja kestoon vaikuttavia tekijöitä	187
Voiko avunhakijan tilanne huonontua parannusistuntojen jälkeen?.	194
TEOREETTISTA TAUSTAA (XII): Paranemisreaktiot.....	195
Tarvitaanko parannusistuntoja, ellei ole sairas?	203
Voitko kuvitella, että henkisyys ja luonnontiede saadaan sovitettua yhteen, että henkisyys, niin kuin sinä sen ymmärrät, voitaisiin tieteellisesti ymmärtää?	204
Pitäisikö henkisen parantamisen tukeminen virallistaa, ts. saattaa se sairausvakuutusjärjestelmän piiriin?.....	206
Julkaisu Pablon parantamistyöstä Suomessa	208
Kirja-arvostelu: „erään henkisen parantumisen tukijan CREDO”	208

Esipuhe Pablo Andrés: Minulla on Visio!

Minulla on visio: *Spontaani parantuminen rukouksen kautta*. Tiedän, että se on mahdollista, koska olen kokenut itse monta ihmeellistä parantumista menneisyydessä...edellisissä elämissä. Elämässä, jossa olin munkki ja toisessa elämässä, jossa olin nunna. Eläen eri kulttuureissa, eri maissa, eri aikakausina.

Tällä hetkellä, modernina aikakautena, jatkan sitä työtä, jonka aloitin aiemmissa elämissä, mutta nyt uskonnosta riippumattomana.

Tänään pidän itseäni edelleenkin munkkina: ihmisenä, joka elää rukoillakseen ja joka elää (rukous)energiasta. Mutta nyt, ilman uskontoa tai ajatusta Jumalasta. Sillä, koulutukseltani olen tässä elämässä fyysikko, henkilö, joka on opiskellut eri yliopistoissa ja teoreettisen fysiikan johtavissa tutkimuskeskuksissa.

Ja tämä kaikki ei tue uskomuksia ja uskontoon liittyviä opinkappaleita. Joskus sanon, että jos minä tänä päivänä valitsisin uskonnon, se olisi todennäköisesti fysiikka. Fyysikko uskoo vain eksperimentaaliin tuloksiin, ei siis edes omiin teorioihin, jotka hän on kehittänyt tai ovat hänen ajatuksissaan, ennen kuin ne on kokemusperäisesti vahvistettu. Ja jos puhun itse julkisesti ”spontaanista parantumisesta”, se johtuu siitä, että minulla on suuri määrä raportoituja tapauksia tästä ilmiöstä: ”parantumisesta, joka tapahtuu Itsestään”.

Muistakaamme tässä sanan ”spontaani” todellinen merkitys: se on kaunis, alkuperältään latinankielinen sana, joka tarkoittaa: ”itsestään (tapahtuvaa)”.

Jotakin, joka tapahtuu spontaanisti, itsestään ilman että siihen täytyy vaikuttaa jollakin lailla tai että sitä tarvitsisi monitoroida tai korjata, että se mahdollistuu.

Luonnossa kohtaamme monta tällaista esimerkkiä: sade, tuuli, kevääntulo, auringonnousu, lapsen kehitys raskauden aikana...

Ja painotan, että ”parantuminen” on myös osa tätä kaikkea. Se tarkoittaa, että ”parantuminen” voi myös tapahtua ilman lääkkeitä, hoitoja tai terapioita ja leikkausta.

Asia on niin, että: olemme aikojen myötä unohtaneet, että ”parantuminen” on myös spontaani prosessi, nimittäin sellainen joka tapahtuu itsestään. Omien sanojeni mukaan: *jotakin, joka tapahtuu Itsestään*. Selvennän vielä: yksilön (todellinen) ”Itse” on ”Jumala” tuoden esiin yksilön kaikkein sisimmän osan.

Kun tämä parantumisprosessi etenee nopeasti, voimme puhua ”ihmeparantumisesta”. Olen ollut todistamassa useita tällaisia tapahtumia edellisissä elämissäni. Mutta uusi aika on erilainen ja siksi olen kehittänyt uuden lähestymistavan tähän vanhaan aiheeseen. Ja teen sen teoreettisen fyysikon näkökulmasta. Näkökulmasta, ilman uskontoa ja Jumalaa. Kuitenkin sallin itseni käyttää tätä sanaa joskus (kuten juuri edellä).

Mutta kun teen näin, minulla on mahdollisuus kertoa välittömästi mitä tarkoitan tällä sanalla: minun näkemykseni (”Erkenntnis” saksankielinen sana =tunnistaminen) mukaan ”Jumala” on puhdas tietoisuuden tila, jolle on luonteenomaista ”laajentunut, absoluuttinen rakkaus”, ”Ommitiede”, ”Omniolotila”, ”Omnivoima”...ja monta muuta Jumala ominaisuutta, joita emme voi kuvata sanoin.

Jokaisella elävällä olennolla on tietoisuus. Ihminen voi tiedostaa tietoisuutensa...ja laajentaa sitä. Sellaiseen laajuuteen, että hän voi ”sulaa yhteen Jumalan kanssa”, jos hänen tietoisuutensa laajenee siihen laajuuteen, että hän ”menettää (psykologisen) itsensä ja on Yhtä todellisen Itsen kanssa.”

Parantuminen tapahtuu tämän tietoisuuden laajentumisen kautta, nimittäin *spontaanisti*.

Henkilökohtaisesti en ole tässä elämässä enää niin paljon kiinnostunut ”parantumisesta” vaan *tietoisuuden laajentumisesta* (prosessista). Pidän parantumista *sivuilmionä* tässä tärkeämmässä tapahtumassa, joka on: ”tulla lähemmäksi ja lähemmäksi Jumalaa, tätä puhtaan tietoisuuden tilaa.”

Tietoisuuden laajentuminen on pääpiirre henkisen kehityksen prosessissa.

Ja me olemme nyt, vain nyt, tässä elämässä, näinä merkityksellisinä vuosina erittäin kiihtyvässä henkisen kehityksen prosessissa. Maapallolla on koko ihmiskunnan historian aikana ollut vain hyvin harvoin mahdollisuus saada näin suuri kosmisten voimien tuki henkiselle kehityksellemme ja tietoisuuden laajentumiselle kuin näinä vuosina.

Niin, voitte ymmärtää, miksi olen luopunut fyysikon urasta.

Tämä elämä (ja tämä koskee myös sinua) on menneistä elämistä tärkein. Ja me haluamme tehdä parhaamme tänä lyhyenä aikana. Koska olen luopunut fyysikon työstä, olen vapaa tulemaan luoksenne ja voin kertoa teille: ”tervetuloa Itseparannus-Satsangeihin”.

Jumala siunatkoon spontaania parantumista Suomessa! -Pablo Andrés

Esipuhe Tri. Thomas Hoffmann

Usein kuulee kertomuksia niin kutsutuista spontaaneista parantumisista. Monet sairast ihmiset jopa takertuvat niihin viimeisenä toivonaan. Kuitenkin valitettavasti useimmilta lääkäreiltä ja terapeuteilta saa tässä suhteessa vain olankohautuksen tai ikävän kommentin. Joitakin vuosia sitten fyysikko tri. Pablo Andrés Alemany tarttui tähän teemaan – ja on itse tullut menestyksekkääksi henkisen parantumisen tukijaksi.

"Mitä on henkisen parantumisen tukeminen? – Fyysikko asettuu puolustamaan spirituaali-parantamisen tunnistamista". Näin oli otsikoitu Tri. Pablo Alemanyn luento, joka herätti huomioni kahdesta syystä. Ensinnäkin mielestäni oli mielenkiintoista, että teemasta kuulee asiallisena ja vakavana pidetyn fyysikon näkökulmasta, kun yleensä aiheesta kuulee puhuttavan vain epämääräisesti ja hämäräperäisillä esoteerisilla käsitteillä. Ja toiseksi, tunsin esitelmöijän henkilökohtaisesti. Lähes 15 vuotta sitten tutustuimme toisiimme nuorina tohtoriksivihittyinä tieteilijöinä Bayreuthin yliopistossa. Pablo oli silloin tullut hiljattain Argentiinasta Saksaan. Olimme molemmat fyysikoita ja käsittelimme keskusteluissamme monia ajankohtaisia teoreettisen fysiikan aiheita.

Muutamien kuukausien päästä tuolloin tiemme erosivat ja yhteys katosi. Ja nyt niin pitkän ajan jälkeen näin tämän ilmoituksen. Ensinnäkin en voinut olla varma, voisiko se todella olla hän, sillä sellainen teema on kuitenkin tieteilijälle ei ainoastaan epätavallinen vaan myös suuresti uraa vahingoittava. Mutta tuollainen nimi ei kai voisi tulla kahdesti vastaan, ja tosiasiaassa tunnistin Pablon heti mainitulla luennolla. Hän ei ollut muuttunut paljoakaan, puhui myös edelleen espanjalaisella aksentillaan, eikä hänen tyyliinsä vaikuttanut akateemisen jäykältä kuten ei aikaisemminkaan vaan ennemminkin ystävälliseltä ja tuttavalliselta.

Mutta hänen aiheensa oli hyvin erilainen sen aikaisesta. Ylitsepusuavan yleisökunnan edessä, joista moni ei edes

löytänyt istumapaikkaa, hän kertoi, kuinka päätyi henkiseen parantamiseen. Hän käsitteli lyhyesti uraansa tieteilijänä, joka oli johtanut hänet lukuisiin teoreettisen fysiikan tutkimusprojekteihin eri yliopistoissa Argentiinassa, Saksassa, Italiassa, Amerikassa ja Intiassa. Sitten hän kertoi aivan toisenlaisen tarinansa, joka oli jo alkanut ennen tätä elämää. Aikaisemmissa elämissä hän oli ollut jo nunnana, munkkina, pappina eri kulttuureissa ja oli yrittänyt auttaa ihmisiä kokemaan parantumisihmeen omistautumalla Jumalalle.

Nämä muistot olivat vallanneet hänet erittäin voimakkaasti pian Bayreuthin oleskelunsa jälkeen. Hän kertoi vaikuttavasti, mitä vaikeuksia hänellä ensinnäkin oli jatkaa elämää näiden muistojen, kokemusten, tunteiden ja toiveiden tulvan jälkeen tässä elämässä, tässä kehossa, tässä ammatissa, näissä ihmissuhteissa tässä ja nyt. Se oli hänelle kuin kuolemanläheinen rajakokemus – luonteeltaan psyykkinen – kun hän oli kokenut jo vuosia ennen fyysisen rajakokemuksen, kun hän nuorena vuorikiipeilijänä selvisi onnettomuudesta täpärästi saaden pahoja paleltumia käsiinsä. Pitkän käsien halvaantumisen jälkeen hän sai pelastettua 6 ½ sormea ja saavutti jo silloin aivan uuden näkökulman elämäänsä.

Silloin oli tapahtunut jotain hänen käsilleen, hän pystyi virrattamaan energiaa. Kuitenkin todellinen muutos tuli vasta toisen, psykologisen, rajakokemuksen kautta. Hän muisteli aikaisempia kokemuksiaan ja tietojaan ja pystyi fyysikon taustallaan kehittämään menetelmän saada ihmiset kokemaan parantumista.

Parantamisessa hän kyllä käyttää käsiään, mutta ei toimi kuten monet niin kutsutut henkiparantajat, jotka välittävät energiaa. Oleellisinta hänen mukaansa on, että materiaalis-energeettisen tason välittäminen voi vaikuttaa vain lyhyen ajan, mutta ei lopulta johda parantumiseen. Todellinen parantuminen on tietoisuuden asia. Siksi hänen menetelmänsä perustuu rukouksen ja meditaation avulla parantumistietoisuuden luomiseen, jotta avunhakijan tietoisuus voisi palautua tasopainoiseen ja harmoniseen tilaan. Pablo ei kuvaa itseään parantajaksi vaan parantumisen

tukijaksi, joka johdattaa ja tukee avun etsijän parantumisprosessia.

Nämä selitykset olivat erittäin mielenkiintoisia ja selkeitä fyysikolle, joka on paneutunut sellaisiin teemoihin, mutta jotka sittenkin jäivät abstrakteiksi ja teoreettisiksi. Sitten kuitenkin Pablo kertoi konkreettisista esimerkeistä ja yht’äkkiä teoria sai luuta ja lihaa ympärilleen: Lapsi, joka oli toisella silmällään 95 % sokea johtuen syntymästään asti olleesta aivokasvaimesta, pystyi yht’äkkiä taas näkemään. Nainen, jolla ei ollut syntymästään asti hajuaistia, pystyi yllättäen taas haistamaan... Kiitoskirjeitä on monista eri maista: Saksasta, Suomesta, Venäjältä, Espanjasta... Hän lisäsi: "Kun kuulen äidiltä, että vauvan sydänlihaseinämät ovat sulkeutuneet itsekseen eikä leikkausta tarvitakaan... ... silloin valuvat kyynелеet pitkin poskiani syvästä myötätunnosta, kiitollisuudesta ja kosketuksesta Jumalalliseen rakkauteen, joka mahdollistaa kaiken“.

Tunsin Pablon vilpittömyyden ja tiesin, että hän ei milloinkaan levittäisi tahallisesti vääriä lausuntoja. Silti hänen kuvauksensa terveydestä ja sairaudesta olivat niin uskomattomia perinteisen ymmärryksemme taustalla, että pyysin häneltä todisteita henkilökohtaisessa tapaamisessa luennon jälkeen. Ja hän toi minulle todisteita, mappikaupalla, paksuissa mapeissa ja kirjekuorissa. Lukemattomat kirjeet puhuivat kaunopuheista kieltä täynnä kiitollisuutta, tyrmistyneisyyttä ja onnea. Monissa tapauksissa olivat lääketieteelliset tutkimustulokset ja todistukset liitteinä, jotka hälvensivät kaikki loputkin epäilyt.

Eräät asianomaiset opin sen jälkeen tuntemaan henkilökohtaisesti ja pystyin ymmärtämään heidän kokemuksiinsa. Tässä ja seuraavassa numerossa voitte lukea osia keskusteluistani heidän kanssaan. (Täydellinen haastattelu videoitiin ja on saatavilla tilauksesta osoitteestani, hoffmann@betterworld.eu).

Dr. Thomas Hoffmann,
Saksa, 2005

Rouva tri Dorothea Kressin esipuhe

Pablon lehtorina saan lukuisia palautteita Itse-Satsangien naispuolisista ja miespuolisista osanottajista ja parannusretriiteistä Lantarotella luettavaksi alkuperäisessä versiossa. Runsaudesta spontaaniparannuksen dokumentoineista kokemuksista ihmisiltä monista maista esitellään tässä kirjassa valikoituja esimerkkejä. Kertomukset ilmaisevat suurta kiitollisuutta ja joskus myös hämmästyttäviä parannusihmeistä. Kuvaamisien aitoudesta ja Pablon kyvyistä minulla ei ole epäilystä, joskin sitaatit tässä kirjassa monelle lukijalle - vielä tänään - mahtavat kuulostaa sadulta.

Olen vakuuttunut siitä, että spontaani parantamisen ilmiö tulee yhä enemmän löytämään "sisäänkäyntiä" ihmisten tietoisuuteen. Huomaavaiset tarkkailijat tulevat tulkitsemaan tämän osana tietoisuuden muutoksesta, joka on parhaillaan tapahtumassa. Itseparantamista ei voida jatkossa terveyslaitoksessakaan olla ottamatta huomioon. Merkkejä siitä ovat monilla paikoilla huomattavissa. Näin ottaa esim. Isossa-Britanniassa yhä enemmän parantajia, jotka työskentelevät puhtaalla tietoisuuden tasolla, oikeaoppinen lääketiede klinikkoihin kroonisten sairauksien hoidossa ja syöpähoidossa huomioon.

Näen Pablon uranuurtajana tälle kehitykselle. Hänen suuri panoksensa ja hänen väsymätön antaumuksensa tälle tehtävälle yli monien vuosien ovat esimerkillisiä ja ansaitsevat laajaa tuntemusta. Onko enemmän kuin sattuma, että hän on teoreettinen fyysikko? Hän tuo kvanttifysiikan periaatteet, joiden periaatteiden kvanttifysiikka on järkyttänyt syvimmillään vanhaa järkkymätöntä kuvaamme maailmasta, yhteen parannussaattamisen lahjan kanssa. Samalla hän kiinnittää huomiotamme siihen, että spontaani parantamisen ilmiö on osaa tietoisuuden voiman, joka asuu jokaisessa ihmisessä.

Toivon hänelle edelleen niin monia esimerkillisiä menestyksiä hänen työlleen!

– Dr. D. Kress, Berlin 10.Sep.2011.

I

Thomas: **Mitä on henkisen parantumisen tukeminen?**

Pablo: Kun puhutaan parantumisesta, ajattelemme ensin usein sairauksia. Kun ihminen sairastuu, menee hän yleensä lääkärille, joka käsittelee sairautta. Tavoite on, saada sairaus ja sen oireet hävitettyä kehon tasolta. Samoin käsittelee psykoterapeutti hengen eli mielen ristiriitaisuuksia. Yhteistä siinä on: ristiriitaisuuksien käsitteleminen. Kaikkea tätä Pablo kuvailee paranteluksi tai lääkitsemiseksi eikä vielä parantamiseksi, sillä sielullis-henkinen näkökulma ja sairastumisen todellinen syy jäävät usein huomioimatta. Parantuminen alkaa, kun tarkastellaan ihmisen henkistä ulottuvuutta.

Pablo on saanut selville, että todellinen parantuminen on henkistä parantumista, ja että parantumista ilman henkisyyden käsitettä ei voida ymmärtää, sillä parantuminen on henkinen tapahtuma.

Sairaudet, psyykkiset häiriöt, kohtalon iskut tai elämän kriisit ovat merkkejä ihmisen putoamisesta pois kosmisesta harmoniasta. Parantaminen on tämän tasapainon ja harmonian uudelleen toteuttamista, jonka katkos aiheutti sairauden. Ihminen ei käsittele ongelmaa eli sairautta, jos hän analysoi tai taistelee kuten toimitaan parantelussa, sen sijaan hänen tulisi käsitellä kosmista harmoniaa, joka häiriintyi. Samoin kuin teoreettisessa fysiikassa matematiikan kielellä ymmärretään alkeishiukkasen esiintyminen symmetrian häiriintymisen prosessiksi, samoin Pablo ymmärtää sairauden esiintymisen kosmisen harmonian häiriintymisen seuraukseksi.

Parantumisistunnossa avunetsijä kokee tietoisuuden laajentumisen, jossa hän tunnistaa olevansa yhtä universaalin harmonian kanssa ja kokee itsensä kaiken kattavan Jumalallisen rakkauden osaksi sekä ilmaisuksi. Sitä kautta avunetsijä tulee kosketuksiin sisäisen todellisen itsensä kanssa (Jumala). Seurauksena ja sivuvaikutuksena sairaudet häviävät näkyvästi kuin itsestään. Lahjakas henkisen parantumisen tukija mahdollistaa

tämän. Varmasti parantumisistunnossa tapahtuu myös energian siirtoa; tärkeämpää kuitenkin on **informaation siirtyminen**: Sopusointu kosmisen rakkausharmonian kanssa. Se on se, mitä kutsutaan mystisessä kielessä Jumalan Siunaukseksi.

Thomas: **Onko järkevää käydä parantumisistunnoissa, vaikka ei ole sairas?**

Pablo: Kyllä tietenkin. Jokainen voi hyötyä parantumisistunnoista, myös ne jotka ovat ”terveitä”. (Ja kuka nyt olisikaan täysin ”terve” tai vapaa negatiivisesta karmasta?). Henkinen parantumiskokemus koskettaa syvimmin niitä ihmisiä, joilla on henkinen kypsyys ja jumalallinen inspiraatio tukea toisia rukouksen avulla. Parantava valo voi virrata esteettä heidän lävitseen, sairaudet välttyvät ennalta (sairaudet parannetaan etukäteen eli ennen niiden ilmaantumista fyysisen kehon tasolla) ja heidän kokonaisvaltainen kehityksensä saa tukea.

Thomas: **Miten Pablon parantumisistunto etenee?**

Pablo: Rukouksen ja meditaation avulla saavutetaan tietoisuuden tila, joka on Jumalallisuuden koskematonta ja sisäistä mietiskelyä. Huomio on silloin täysin suunnattu Jumalaan, jolloin annetaan sisäisen näyn parantavasta valosta laajentua. Se on syvän rauhan ja rakkauden laajentumista, hiljaisuuden ja turvallisuuden kokemista. Tämä valo on virtaavaa Jumalan rakkautta.

Pablo antaa sitten tämän valovirran valua ylhäältä käsivarsiensä ja käsiensä kautta avunetsijälle.

Tässä tilassa hän on ihmisenä täysin poissaoleva ja antaa Jumalan ohjata kehoaan.

Tämän Jumalan rakkauden kautta tapahtuu parantuminen itsestään: sairaudet ja kivut lievittyvät ja ne voidaan poistaa jatkamalla parantumisistunnoissa käyntiä.

Mitkä sairaudet lievittyvät, mitkä häiriöt häviävät, milloin ja missä määrin, ei voida koskaan sanoa etukäteen tai määritellä tarkkaan, sillä mikään inhimillinen tahto tai aikomus ei ohjaa tätä parantumisprosessia. Siksi pysyvään parantumiseen tarvitaan sarja istuntoja säännöllisesti. Henkinen parantumisprosessi on itsestään ohjautuvaa. Se on täydellistä Jumaluudelle antautumista.

Thomas: Mitä on spontaani parantuminen?

Pablo: Spontaani parantuminen tarkoittaa itse ohjautuvaa parantumista ja yleensä se ei tapahdu silmänräpäyksessä. Pysyväälle parantumiselle, jossa ristiriitaisuus eli sairaus ei enää esiinny, on avunetsijän valmius tehdä tiettyjä henkisiä harjoituksia ratkaisevaa. Harjoitukset edesauttavat persoonallisuuden muuntumista, jolloin ihminen voi kokea täyttyvänsä sisäisestä harmoniasta, sopusoinnusta kosmisten voimien kanssa. Sitä kautta saadaan tyytyväisyyden ja tilanteista riippumaton onnen ja rakkauden tunne, joka puolestaan toimii immuniteettina sairauksien aiheuttajia ja omaa negatiivista karmaa vastaan.

Thomas: Voitko kertoa, mitä parannusistunnoissa tapahtuu?

Pablo: Vuosien kuluessa olen kerännyt monta mapillista parantumiskertomuksia. Miten voisin esitellä ne? Minun pitäisi ensin jotenkin lajitella ne ja tehdä sisällysluettelo. Miten lajittelisin ne; päivämäärän, aiheen, maan vai kielen mukaan?

En esittele mielelläni tapausselostuksia sairauksien mukaan. Minulta kysytään usein: ”Oletteko hoitaneet aikaisemmin tätä sairautta” tai ”miten suuret ovat paranemismahdollisuudet tämän tai tuon sairauden suhteen?” Vastaan heille, etten ole lääkäri enkä työskentele perinteisen henkiparantajan tavoin, vaan henkisen parantamisen alueella. Tehtäväni on saattaa harmoniaan se, minkä harmonia on häiriintynyt. En siis työskentele sairauksien kanssa, vaan pikemminkin karman, joka ilmenee tässä elämässä tiettyinä sairautena. Mutta tätä useimmat ihmiset eivät ymmärrä.

Ihmiset ovat tottuneet menemään lääkäriin, luontaishoitajalle tai jopa henkiparantajalle, joka puhuu sairauksista, käsittelee heitä ja yrittää saada sairauden häviämään. Jos järjestäisin parantumiskertomukseni, minun pitäisi tehdä se kausaalitasolla (XIII)*, ei fyysisen kehon tasolla. Tämä tarkoittaa sitä, että minun pitäisi järjestää ne sen karman mukaan, mikä on kulloisenkin akuutin sairauden taustalla. Esimerkiksi sydänongelmien taustalla

* Pablo Andrés saa paljon kirjeitä parannusta etsiviltä ihmisiltä. Julkaisemme tässä kirjassa niistä muutamia. Nimet on korvattu alkukirjaimilla henkilöllisyyden suojaamiseksi, paitsi jos kirjoittaja on antanut luvan nimen julkaisemiseen. (Kustantajan huomautus).

voi olla hyvin erilaista karmaa, ks. tapausselostus 3 kappaleessa ”Teoreettista taustaa XI”. Monet ihmiset ovat lähettäneet minulle kirjeitä kokemuksistaan, mutta oletan, että on paljon myös sellaisia parannusta etsiviä ihmisiä, jotka pitävät parantumiskokemuksensa vain omana tietonaan, eivätkä kerro niistä edes minulle. Tämä saattaa johtua ensiksikin siitä, että siihen ei ole aikaa ja toiseksi, että kyseessä ovat hyvin subjektiiviset kokemukset, joita on vaikea pukea sanoiksi. Kuitenkin usein saan myös kiitoskirjeitä ja pitkiä selostuksia, jotka on kirjoitettu vasta pitkän ajan kuluttua parannusistunnosta.

Otteita parantumiskertomuksista²

🐼 DE 1 🐼

Thomas: **Iloitsen saadessani tervehtia teitä Rouva Ute O.**

Rouva O. on 47-vuotias, kolmen jo täysi-ikäisen lapsen äiti Osnabrückistä.....Niin Touva Osterhues, miten tutustuitte Pabloon ja hänen henkisen parantumisen tukemiseensa?

Ute: Sinä ajankohtana olin sidottuna pyörätuoliin ja minun piti maata paljon. Minulle oli tehty polveen leikkaus, enkä pystynyt vuoteen kävelemään.

Thomas: **Oliko polvileikkaus syy pyörätuoliin?**

Ute: Kyllä, jo ennen leikkausta olin istunut pyörätuolissa, koska en pystynyt kävelemään. Ja sitten eräs joogan opiskelija toi minulle hänen kirjansa. Luin sen ja olin täysin haltioitunut ja tiesin, että se on minun tieni, sinne minun on mentävä ja otin heti häneen yhteyttä ja pyysin häneltä parannusistuntoa. Kesti sitten vielä kolme/neljä kuukautta ennen kuin pääsin hänen luokseen. Ja silloin matkustin aina Lengerichistä Karlsruheen, matkaa oli noin 600 km, ja tulin sitten useina viikonloppuina Karlsruheen parannusistuntoihin.

Thomas: **Miten ensimmäinen kerta meni? Mitä koitte siellä?**

Ute: Se oli „kotiintuleminen“ minulle. Olin täynnä iloa. Sydämeni avautui ja tiesin, että olin lopultakin saapunut siihen paikkaan, jota olin etsinyt.

² Pablo Andrés saa paljon kirjeitä parannusta etsiviltä ihmisiltä. Julkaisemme tässä kirjassa niistä muutamia. Nimet on korvattu alkukirjaimilla henkilöllisyyden suojaamiseksi, paitsi jos kirjoittaja on antanut luvan nimen julkaisemiseen. (Kustantajan huomautus).

Thomas: Oliko teillä myös kehollisia kokemuksia?

Ute: Kyllä, kehollisia kokemuksia oli, minulla oli vahvoja tuntemuksia rintakehän alueella. Luulin, että sydämeni räjähtäisi. Myöhemmin parannusistunnossa näin myös paljon valoa, joka virtasi sisään päästä ja havaitsin sen myös käsissä ja kehossa.

Thomas: Mitkä olivat vaikutukset terveydentilaanne?

Ute: Ensinnäkin se, että polveni parani leikkauksen jälkeen niin hyvin, että tänä päivänä voin kävellä ja jopa tanssia sekä vaelttaa kivuitta. Ja se on jo epätavallista sellaisen leikkauksen jälkeen, että menee niin hyvin, koska minulla ei ollut enää siellä rustoja. Ja tietenkin psyykkisesti, minusta tuli paljon tasapainoisempi ihminen, olen rauhallinen ja minulle on kehittynyt suuri tyytyväisyys ja en ole niin riippuvainen ulkoisista olosuhteista. Minulla menee hyvin, ei väliä vaikka ulkona myrskyäisi. Ja sen on tietenkin koko perhe huomannut. Heti ensimmäisen parannusistunnon jälkeen he sanoivat, että olet muuttunut paljon. Kyllä, psyykkisesti ja kehollisesti. Ja pystyin ottamaan yhteyttä taas sieluuni. Yhteyteni Jeesus Kristukseen, joka on nyt niin voimakas, että tunnen itseni aina suojatuksi.

Thomas: Se tarkoittaa, että parannusistunnot ja vaikutukset menivät teillä paljon kehoa syvemmälle.

Ute: Kyllä.

Thomas: Oliko näillä istunnoilla teille jotain yhteyttä uskonnon kanssa? Puhuitte Jeesus Kristuksesta.

Ute: Varsinaisesti ei. Pysyy täysin avoimena, miten ihminen kehittyy. Oikeastaan on kyse tietoisuuden laajentumisesta, nämä parannusistunnot. Minulle se on niin, että minulla on vahva yhteys Jeesus Kristukseen, joka minulla oli jo lapsena, mutta välillä se katosi ja nyt olen löytänyt sen uudelleen tämän kautta, siksi se kuulostaa uskonnolliselta. Mutta itse asiassa se on tietoisuuden laajentumista ja sen voi jokainen kokea sillä tavalla, miten se kehittyy tai miten haluaa edetä.

Thomas: Istunnot siis itsessään eivät ole mitenkään sidottuja uskuntoon?

Ute: Ei, ei lainkaan.

Thomas: Täytyykö teidän mielestänne uskoa istuntoihin, jotta ne toimisivat?

Ute: Ei, sitä pidän hienona, että ei tarvitse uskoa niihin. Koen sen niin, että monet ihmiset tulevat hyvin skeptisinä ja ainoa ehto on, että avautuu, että

on valmis ottamaan vastaan uusia kokemuksia ja sitten se vaikuttaa aina. Niin olen sen itse kokenut ja niin kokivat sen myös oppilaat, jotka olivat Pablon luona. Se vaikuttaa, oli ihminen sitten uskonnollinen tai ei, täytyy vain avautua.

Thomas: **Se on siis todellakin luotettava menetelmä eikä joku hokkuspokkus temppu, niin kuin usein esitetään.**

Ute: Kyllä, juuri niin, se on täysin luotettava.

Thomas: **Kiitän teitä sydämellisesti tästä keskustelusta.**

☺ DE 2 ☺

Thomas: **Iloitsen voidessani tervehtiä teitä tässä Christiane Lieb. Rouva Lieb asuu perheineen Alzenaussa,... Minua ensinnäkin kiinnostaa, miten opitte tuntemaan Pablon. Milloin se oli ja miten asia kehittyi?**

Rouva Lieb: Se oli toukokuussa 2001 kun olin ensimmäistä kertaa hänen luonaan. [...] Syynä oli, että takanani oli juuri 6 viikkoa sädehoitoa.

Thomas: **Minkä oireen perusteella?**

Rouva Lieb: Minulla oli rintasyöpä, menetin yhden rinnan leikkauksessa 1995 ja viiden vuoden kuluttua tuli taantuma arpialueelle. Lääkärit suosittelevat minulle radiologista sädehoitoa, melkein jopa painostivat siihen turvallisuustoimena parantumisprosessille. Samanaikaisesti olin kuitenkin henkisessä kriisissä. Etsin meditaatio-opettajaa...

Thomas: **Mikä oli ensivaikutelmanne?**

Rouva Lieb: Olin iloinen, ettei minun itse täytynyt matkustaa, koska olin hyvin uupunut hoidosta. Olimme hieman myöhässä ja menimme kävelyille ennen kuin hänellä oli aikaa meille. Vaikutuksen minuun tekivät rauhallisuus ja hiljaisuus siellä...

Thomas: **Kuinka istunnot sujuivat?**

Rouva Lieb: Meillä oli lyhyt esipuhe. Hän kysyi minulta, miksi olin tullut. Kirjoitin nimeni hänen parannuskirjaansa. Hän otti yhteyttä nimeen pitäen kättä sen yllä. Meditoi lyhyesti ja aloitti sitten työskentelyn. Työskentely tarkoittaa: Hän työskentelee musiikin kanssa, hän soitti Gayatri-mantraa. Istuin tuolilla, menin meditatiiviseen tilaan, pidin silmäni suljettuina ja sitten hän kosketti käsillään päätäni. Se oli se, mitä ensimmäisellä kerralla havaitsin.

Thomas: **Kuinka kauan istunto kesti?**

Rouva Lieb: Istunto kesti noin tunnin, mutta hän piti myös taukoja, anteeksi, en enää muista tarkalleen, hän piti välillä taukoja, meni toiseen huoneeseen ja työskenteli sieltä. Minulla oli sellainen tunne, että vaikka hän oli toisessa huoneessa, niin mentaalisesti hän oli luonani, aistin energeettiset prosessit, jotka jatkoivat virtaustaan. Hän työskenteli myös kerran hyvin vahvasti sydämen alueella ja silloin tarvitsin myös minä taukoja.

Thomas: **Istunto oli teille hyvin vahva kokemus, olenko oikeassa?**

Rouva Lieb: Kyllä, hyvin intensiivinen istunto. Sekä energeettisesti, mutta myös psykologis-emotionaalisesti.

Jälkeenpäin istuin autossa ja kyyneleet vain valuivat. Sanoin hänelle: „Hyvä Jumala, olen pyörinyt vain pääni sisällä, vaikka rakkautta virtaa ympärillä niin paljon. En muista saaneeni niin paljon rakkautta pitkiin aikoihin.“

Ja sen uskon olevan erityisen tärkeä asia tässä työssä. Se on todellakin juuri rakkaus, joka parantaa. Ei henkilökohtainen rakkaus miehen ja naisen välillä, se ei edes ole henkilökohtainen suhde. Niin se ei ole. Ja tämä tunne, tulla rakastetuksi, se johti minua vielä monien päivien jälkeen eteenpäin.

Asetuin terassille, laitoin soimaan mantrakasetin, jonka olin saanut ja siirryin takaisin istunnon tunnelmaan. Minulla oli tunne, että olin taas siinä istunnossa, tunsin jälleen hänen kätensä koskettavan päätäni ja istunnot uusiutuivat myös osittain öisin, paljon rakkautta virtasi silloin. Mitä myös virtaa tänä päivänä, mutta luulen, että silloin imin kaiken mitä pystyin saamaan kuin pesusieni.

Thomas: ***Oliko mukana myös kehollisia kokemuksia?***

Rouva Lieb: Kyllä, imusolmukkeeni kainolokuopissa olivat turvonneet ja ensimmäisen istunnon jälkeen sitä ei enää ollut. Se oli aika yllättävä kokemus. Seisoin illalla kylpyhuoneessa ja tunnustelin ja totesin: ”Se on poissa!” Sädehoito kuormittaa suuresti verisuonia ja niinpä voi muodostua suonikohjuja tietyille kehon alueille, ja myös ne katosivat, heti.

Thomas: ***Ne olivat sitten pysyvästi poissa vai tulivatko ne takaisin?***

Rouva Lieb: Ne eivät tulleet takaisin.

Thomas: ***Niin lyhyessä ajassa tapahtui siis huomattava kehollinen muutos?***

Rouva Lieb: Kyllä, ne olivat poissa. Kun tänä päivänä minulla on tulehdus, turpoavat vielä imusolmukkeeni. Mutta silloin oli toisin. Yhden operaation ja sädehoidon jälkeen kudokset kuten myös aura vahingoittuvat.

DE 3

Edellinen haastattelu tapahtui heinäkuussa 2005. Lisäyksenä nyt hänen parannuskertomuksensa, kirjeessä Pablolle 22.05.2001

Pablo hyvä! Saatatte minua jo jonkin ajan ja ilmaisette, mitä etsin: Yhtenäisyyttä ja siihen yhdistettynä myös rakkautta, niin kuin olette sanonut.

Istuntoja Teidän kanssanne olen tuntenut askelekseni tähän suuntaan. Oli havainto/tunne, että keholliset rajat menettävät merkityksensä, ja sisällä impulssi: „kaikki on yksi“.

Juuri kolmannella istunnolla tämä oli erityisen vahva, ja se meni „pään ja vatsan“ läpi, ehkä olen havainnut nämä alueet myös vain vahvistettuina. Vatsassa energian yhä lisääntyvän oli päässä havainto, että päälaki lapsen pääkallon vetohaavan alueella avautui milloin oikealle, milloin vasemmalle. Se tapahtui kätenne koskiessa tätä aluetta.³

Olette myös sanonut jotakin tässä hetkessä, mutta se oli niin hiljaista, ettei ollut ymmärrettävissä. Näin tässä istunnossa kului muutama prosessi erilaisilla tasoilla samanaikaisesti enkä tiennyt, mille olisin kiitollisuuden velassa keskittymisestääni/havainnosta.

Olen aivan avoinna ja ilman mitään kuvitelmaa ja odotusta Teihin tai istuntoihin nähden tullut luoksenne. Nyt tunnen oloani rikkaasti lahjoitettuna ja joskus lävitseni kulkee onnen aavistus, että sain tehdä tämän kokemuksen. Kun olin taas kotona, tunsin oloani niin raualliseksi, tyytyväiseksi ja tasapainoiseksi kuin ei enää pitkään. Ja se on vielä voimassa tähän päivääinkin asti ja siitä haluan kiittää Teitä sydämestäni. - Liana Lieb

DE 4

³Huomautus: Tämän kirjan tarkoituksena ei ole esittää kaikki parannustulokset spirituelliparannuksen saattamisen kautta – mikä olisi joka tapauksessa mahdotonta. Tämä kirja on pikemmin konsipoitu Pablon rukouksen kautta parannusta etsiville tapahtuvan spirituelliparannuksen saattamisen vaikutuksen kuvituksena. Esimerkkitapauksissa kertovat parannusta etsivät itse, kuinka he ovat kokeneet ja tulkinneet parannuksen saattamista. Monissa tapauksissa meditaatiokokemusta tulkitaan väärin, siksi minun piti lisätä kommentteja valistukseen. Kommenttini on kuitenkin rajoitettu minimiin. Olisi paljon sanottavaa jokaisen esimerkkitapauksen suhteen. Preferoin tulkintojen ja kommenttien käsittelemistä tarkemmin tulevassa kirjassa „Spirituelliparannuksen peruskäsitteet“. - Pablo Andrés.

Thomas: Niin, hyvää päivää, tervehdin Michael Blankaa. Michael on tietojenkäsittelijä, työskentelee suurelle internet yritykselle Berliinissä. Niin, Michael, miten kävi sinun tapauksessasi? Miten opit tuntemaan Pablon, miten tulit tekemisiin hänen kanssaan, mitkä olivat sinun ensimmäiset kokemuksesi?

Vastaus: Tapasin Pablon, kun minulla oli parannusistunto Göttingenissä. Olin ulkona, sen talon ulkopuolella, jossa Pablolla oli parannusistunto. Olin tullut hieman liian aikaisin. Enkä halunnut rynnätä sisälle, soittaa ovikelloa tai häiritä. Ja ajattelin: Niin kaikki täällä on aivan normaalisti. Ja sitten yht'äkkiä tuntui kuin olisin ollut aivan toisessa paikassa, kuten, se kuulostaa omituiselta, kuten hieman yläpuolella taivaassa, tuntui suurenmoiselta, hyvin hellältä, yksinkertaisesti aivan toisenlainen värähtely, ja sitten se taas heikkeni. Luulen, että se oli yksinkertaisesti parannusistunto, jonka Pablo oli pitänyt. Eli ennen kuin olin ylipäänsä nähnyt hänet, olin vaistonnut, miten hänen työnsä vaikuttaa. Että hän pystyy virittäytymään toiselle tasolle, jota ei normaalisti ole olemassa maan päällä. On selvää, että kun tämä kenttä on niin vahva, tämä värähtelykenttä, tämä korkea värähtely, niin kaikkea mahdollista voi tapahtua, että parantumista voi tapahtua ja että ihmiset muuttuvat voimakkaasti.

Thomas: Oliko ensimmäinen, oma parannusistuntosi kokemukseltaan samankaltainen?

Michael: Se oli vielä vahvempi kuin olin aistinut talon ulkopuolelta, hyvin kaunis. Ihana energia, en ole koskaan aikaisemmin aistinut mitään sellaista. Se oli siihen aikaan ainutlaatuista.

Thomas: Mitä siitä kehittyi sinun tapauksessasi?

Michael: Parannusistunnon aikana... Kuulin Pablost vanhemmiltani. Vanhemmillani oli kokemuksia hänestä, erittäin hyviä kokemuksia ja he sanoivat, että minun pitäisi joskus tutustua häneen. Göttingen ei ollut kaukana Berliinistä, eikä ole vielääkään, ja sitten ajoin yksinkertaisesti sinne, tartuin tilaisuuteen, kun Pablo oli siellä. Minulla oli tehtävänä tuoda mukanani parannusistuntoon siskoni poika. Olin yksinkertaisesti kertonut Pablolle, että hänellä meni erittäin huonosti. Hän ei ollut syönyt päiväkausiin ja oli suuresti laihtunut ja siskoni oli huolissaan hänestä, hänen henkensä puolesta. Pablo ei halunnut tietää hänestä paljoakaan. Minun piti kirjoittaa hänen syntymäpäivänsä ja nimensä. Ja hän piti kättään sen kohdan yllä, johon olin kirjoittanut hänen muistikirjaansa. Ja myös yöllä hänen on täytynyt jatkaa jotenkin. En tiedä, onko hän tehnyt sen tietoisesti vai ei. Joka tapauksessa siskoni kertoi: Aivan ällistyttävää, kuinka hänellä

siitä hetkestä lähtien meni paremmin. Hän pystyi yht'äkkiä hyväksymään, että hänellä meni hyvin ja oli yht'äkkiä taas iloinen joka hetkestä. Hän oli nukkunut ja oli alkanut syödä hiljalleen, aivan itsenäisesti.

Thomas: **Minkä ikäinen hän oli?**

Michael: Hyvin pieni lapsi, siis kolme vuotta.

Thomas: **Kolme vuotta. Ja se meni ohi tosiaan lähes hetkessä lyhyenä aikana?**

Michael: Kyllä, he kävivät myös monilla lääkäreillä. Luonnollisesti, hengenvaarallisessa tilanteessa ja hän murehti totaalisesti. Hän ei enää tiennyt mitä tehdä. Se oli käytännössä äkillistä. Sellaista voi tapahtua. Se on minun kokemukseni.

🐼 DE 5 🐼

Huomio: Sähköposti äidiltä viikko istunnon jälkeen vahvistaa ja kuvailee tapahtunutta:

Hyvä Pablo, tahdon kiittää tässä teitä täydestä sydäimestäni, että autoitte pientä poikaani. Hän oli melko huonossa kunnossa, melkein enää vain huusi ja valitti kivusta, pystyi tuskin juomaan ja sitten siihen tuli vielä perjantai-ilta, jolloin hän satutti jalkansa. Myös minä olin epätoivoinen, enkä enää tiennyt, mitä voisin tehdä.

Teidän ruokouksenne auttoivat.

Lauantain ja sunnuntain välisenä yönä [parannusistunto hänen veljensä kanssa oli lauantaina, Göttingenissä!] oli lapseni melko rauhallinen ja nukkui erinomaisesti, kuten ei ollut enää viikkoon sitä ennen.

Johonkin aikaan jotenkin heräsimme molemmat ja tunsin lämmön sydämessäni, tunne, että kaikki muuttuu hyväksi, täydellisyyden ja rauhan tunne. Sama tunne tuli myös pojalleni. Tunne säilyi koko seuraavan päivän, oli tapahtunut muutos epätoivosta luottamukseen, vaikka poikani ei antanut minun koskea hänen turvonneeseen jalkaansa, ei edes antanut pukea sukkia ylleen. Ajattelin, että jalka on murtunut. Halusimme viedä hänet röntgen kuvaukseen. Mutta yht'äkkiä siinä kahden maissa sunnuntaina hän seisoi yht'äkkiä molemmilla jaloilla ja jopa käveli pari askelta. Uskoin tuskin silmiäni. Se oli todellinen ihme, toisin en voi sitä selittää. Myös hänen suunsa oli parempi. Hänen huulensa parantuivat silminnähdessä ja hän pystyi juomaan paljon paremmin. Olen niin kiitollinen! Hän tosin ei pysty vielä tähän päivään mennessä syömään, mutta hänen kuntonsa on paljon parempi ja hänellä on tuskin mitään kipuja enää. Hän paranee joka päivä vähän enemmän.

Tulin mielelläni itse teidän luoksenne parannusistuntoon. Voisitteko kertoa minulle, milloin ja missä se olisi mahdollista?

Veljeni M. kertoi jo teille, että olisin iloinen, jos tulisitte tänne meille [...(Allgäu)] pitämään parannusistunnon. Se olisi todellakin hienoa.

Sydämellisin terveisin,

B. B. (äiti), Füssen, 12.02.2003

☺ DE 6 ☺

Pablo hyvä,

Kesäkuun alussa v. 2006 kävitte katsomassa vaimoani Freiburgin sairaalassa useamman kerran, ja minä otin luonanne muutamia istuntoja. Haluaisimme kertoa Teille lyhyesti vaimoni ihmeellisestä parantumisesta. Lääkärit olivat todenneet hänellä aivokalvontulehduksen, emme tänä päivänäkään tiedä, mistä se oli tullut ja miten se parani, sillä lääkkeet eivät auttaneet.

Sunnuntaina 29. toukokuuta hän oli erittäin huonossa kunnossa, hän oli täysin sekaisin ja hänet piti laittaa suljetulle psykiatriselle osastolle. Selkäydinnesteen tulehdussolujen määrä oli tuolloin n. 100. Maanantaina hän pääsi eristyksistä ja Te kävitte hänen luonaan ensimmäisen kerran tiistaina. Seuraavina päivinä tapasitte häntä useamman kerran. Torstaina, 2. kesäkuuta otetussa selkäydinnäytteessä oli tulehdussoluja enää 22. Viikon päästä perjantaina hän pystyi jo kävelemään, ajatteli normaalisti (ei ollut enää sekava) ja pystyi pidättämään virtsaa. Hyvästä toipumisesta huolimatta vaimoni lähetettiin sairaalasta vielä 3 viikoksi kuntoutusosastolle. Viime perjantaina saimme hänet kotiin perheen pariin ja olemme erittäin onnellisia siitä, että C. on taas terve. Hän voi hyvin. Haluamme kiittää Teitä tällä tavoin siitä, että autoitte vaimoani paranemaan...

☺ DE 7 ☺

Seuraavassa on Hampurista kotoisin olevan naisen kirje, jossa hän kuvaa Berliinissä tapahtuneita parannusistuntoja. Kirjeen alussa hän kuvailee seikkaperäisesti, miten hän tuli parannusistuntoihin Hampurissa:

Herra tri Pablo Andrés, ... Olin tullut Berliiniin kuuntelemaan esitelmääni 3.8. ja minulla oli suuri onni päästä kolmeen ryhmäistuntoon, jotka piditte vapaaehtoismaisin. Haluaisin ensiksikin kiittää tästä koko sydämestäni. Se oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun onnistuin pääsemään syvään meditaatiotilaan epämukavista tuoleista ja meditaatiotilan ajoittaisesta rauhattomuudesta huolimatta. Yritän kuvailla tuntemuksiani niin hyvin kuin osaan, sillä minulla on siihen valtava tarve.

Tunsin oloni erittäin hyväksi kaikkien kolmen istunnon aikana, niissä vallitsi suuri rauha ja turvallisuus. Kun tulitte kohdalleni, näin joka kerta aluksi erittäin kirkkaan, lämpimän valon, joka ei kuitenkaan häikäissyt. Se oli jotenkin

pylvään muotoinen. Pian sen jälkeen tunsin energian ja lämmön, joka tuntui lähtevän Teistä.

Valo tuli aina ensin, ja ajattelin, oliko se sidottu Teidän läsnäoloonne, vai oliko se kenties erillinen "olento". Kun sitten jäitte seisomaan kohdalleni, valo täytti minut kokonaan ja se oli paikallaan niin kauan kuin seisoitte edessäni. Kehoni lävitse virranneet energiat olivat erittäin voimakkaat. Ensimmäisessä istunnossa niihin liittyi kipuja takaraivossani sekä vasemmassa olkapäässäni ja vasemmassa käsivarressani.

Toisessa ja kolmannessa istunnossa kipuja ei enää tuntunut. Tunsin energian nousevan juurichakrastani ylös aina päälakeen asti. Paine oli niin suuri, että tunsin kehoni ahtaaksi ja toivoin, että se olisi revennyt. Minulla oli tunne, että minut kohotettiin ylös tuolista. En tuntenut jalkojani lattialla enkä kovaa tuolia allani istunnon aikana.

Kolmannessa istunnossa energiavirran aikana valo yhtäkkiä muuttui. Vaalea, tasainen valopinta hajosi moniksi pieniksi violetinvärisiksi ja vaaleiksi pisteiksi. Paineen tunne päässä alkoi tuntua virtaukselta; minulle tuli lämmin, tunsin myös hiukan pelkoa tuntemattoman edessä ja muistan ajatelleeni, että kehoni voisi alkaa lentää minä hetkenä hyvänsä. Kun tämä tunne näytti nousevan äärettömiin, siirrytte seuraavan henkilön luo. Energia tuntui koko ryhmäistunnon loppuun asti, mutta paineen tunne alkoi hellittää vähitellen. Jäljelle jäi suuri kaipuu (turvallisuuteen?, valoon?, tähän jumalalliseen läsnäoloon?), mutta myös onnen ja rauhan tunne.

8. elokuuta matkustin Berliinistä takaisin Hampuriin enkä voinut ajatella muuta kuin istuntoa ja kävin jatkuvaa vuoropuhelua kanssanne – senkin takia minun oli pakko kirjoittaa tämä kirje...

Tiedän, että olette paljon matkoilla enkä odota kovin nopeaa vastausta, mutta iloitsen siitä jo kuitenkin.

Sydämellisin terveisin, E. R , Hampuri 11. elokuuta 2003

☺ DE 8 ☺

Pablo Hyvä! Toisen istunnon jälkeen Teillä en voinut ensin oikein hyvin. Seuraavana aamuna heräsin päänsärkyyn, joka kuitenkin meditaationi jälkeen oli taas pois. Tämä yhtäkkinen joogaoppilaiden häiritseminen oli minulle niin kuin jos minua häritään syvässä meditaatiossa lopullisesti. Kaikesta huolimatta voin nyt kaikilla tasoilla taas hyvin. Ympäristöni tuntee minua "tasapainoiseksi". Ensimmäistä kertaa minulla on tunne, siellä tapahtuu parannus korkeimmalla tasolla. Tervehdys ja kiitos Teidän saattamisestanne. - A. O., Marbach, den 12.4.2001

☺ DE 9 ☺

Nainen Freiburgin läheltä terminaalisyövässä (loppuun terapoitu) kertoo neljän Itseparannus-Satsangin (12.09.2011):

Hyvää huomenta, Pablo! paljon kiitoksia eilisestä meditaatioillasta. Niin hyvä yö minulla ei vielä ollut enää pitkään... otan enää "vain" 2 särkytablettia päivittäin, ennen tapaamistamme minimi oli neljä!!!!!!!!!!!!

☺ DE 10 ☺

Terve nainen (50), joka tuli tyttänsä kanssa (12) Itse-Satsangiin Freiburgissa, kertoo kirjeessä:

Ensimmäinen tapaaminen Pablon kanssa oli aika intensiivinen. Kun Pablo alussa toisti mantrat, minä kuuntelin ensin ja yritin keskittyä siihen. Siinä olin aika päässäni, ja ajatukseni johtivat minua yhä uudelleen "pelkästä kuuntelemisesta" sivulle. Siitä huolimatta tulin silminnähtävästi rauhallisemmaksi. Silloin alkoi ihmeellinen musiikki soida, ja olin syvimmästi (zutiefst) liikuttunut. Kyllä, oli kuin soinnut ja myös sanat (sanktum ["pyhä"] > kaikkeinpyhin) osuivat suoraan sydämeeni. Siihen minun täytyy sanoa, että kaunis musiikki minulla aina saa aikaan tunnelman, joka liittyy minut johonkin suureen, selittämättömään.

Yhtäkkiä tunsin vahvaa voimaa, joka välittömästi tuli auraani. Ja tunsin lyhyesti sen jälkeen Pablon sormet, jotka koskettivat minua pään alueella. Kaikki, mikä tapahtui sen jälkeen, on vaikea kuvata, minulla on vaikutelma, se kuulostaa banaalilta, jos kuvailen sitä sanoilla. Mutta yritänpäs.

Pablon kosketus sai minussa heti aikaan reaktion. Tämä tapahtui, ilman että olisin ollut itse kontrollin alla päältäni. Jokin minussa avautui, ja ympärilläni tuli kirkkaammaksi. Käsivarteni ja käteni alkoivat vibroida, ja jokin ajoi lävitseni, niin kuin aallot ajaisivat lävitseni. Nämä aallot olivat kuin virta, jolle olin mukavasti tullut alttiiksi, ja minä vibroin ja liikutin käsivarret ja kädet, ilman että olisin tiennyt, mitä minussa tapahtui. Silloin valuivat monet kyneleet, ja melkein paralleelisesti tunsin, kuinka huoleni venyivät nauruksi. Siinä en ollut surullinen enkä iloinen. Olin pikemmin onnesta liikuttunut kyneleiksi. Tämä vahva liikuttuneisuus tai vahva tunne tuli minusta ulos, ja tunsin olleeni liittynyt sisimpääni ja samalla kaikkeen ympärilläni. Tarkoitan sieluihin, joita tunsin ja jotka olivat minua kaikki lähellä. Ennen kaikkea tunsin edesmenneitä vanhempiani. Tunsin jo ennenkin liittyneeni heihin, mutta tämä oli toisenlaista läheisyyttä, jollaista en ollut aikaisemmin tuntenut. Kaikki oli hyvä, niin kuin oli. Ja olin paikalla täynnä rauhaa. Ei ollut kysymyksiä. Tämä tuntenut liittyneisyys kaikkeen oli vastaus. Silloin minä kuuntelin taas ihmeellistä musiikkia ja kuulin sanat "aamen". Taas olin aivan liikuttunut, ja huoleni muodostivat niin kuin itsestään tämän sanan. Puhuinko sitä kovalla, en tiedä, mutta halua yhtyä myös tähän aameneen, valtasi minut. Koko tämä hetki oli juhlallinen, ja koko oloni

tunsi itseään turvallisuuden tunteessa täynnä armoa. Kun Pablo pani lopussa kätensä kätteni päälle, tunsin itseäni, kuin olisin isän käsissä turvassa. Voin sen vain sanoa niin, koska juuri tämä tunne minulla oli, ja myös sanat nousivat niin sydämessäni. Rauha ja kiitollisuus täyttivät minut täydellisesti. Halusin vain epämieluisasti tulla takaisin Tässä ja Nyt, kun Pablo antoi minun täällä taas saapua tilaan. Vielä jonkin ajan tunsin valohamoa tilassa.

Jälkeenpäin minulla oli heti muisto lapsuuden elämyksestä. Silloin tunsin, kuinka minä jätin kehoni ja olin paikalla, missä tunsin yhtä hyvin sieluja ympärilläni. Ja liikuin heidän välillä aivan itsestään selvästi, samalla oli myös tämä liittyneisyys kaikkeen. Silloin tulin vain vaikeasti taas kehooni, ja minun piti toistaa aina nimeni kovalla, että saisin sen aikaan.

Haluan vielä lisätä siihen, että kaksi päivää, ennen kuin menin Pablon luo, tunsin minussa tyhjyyttä, ja pyysin epätoivoisesti rukouksessa sitä, että mahtaisiin taas löytää yhteyden ytimeeni, sisimpääni tai "korkeampaan Minuun". Tässä hetkessä Pablolla minulla oli juuri se. 07. Syyskuuta 2011

DE 11

Kunnioitettava, hyvä Pablo, saan kertoa Teille, että toisen jälkeen –Itseparannus-Satsang– 3. heinäkuuta 2011 Donaueschingenissa minulla on alkanut spontaani parantuminen.

Alaleuan vaivat ovat lähes loppuneet. Myös kroonisessa nivelsairaudessa (Arthrose) olevat polvinivelet vas. ja oik., sekä polvirustovaurio (Knieknorpelschaden) vasemmalla, ovat yhtä hyvin kuin kivuton. Haluan kiittää Teitä oikein sydämellisesti ja olen vakuuttunut, että muut ikään liittyvät vaivani tulevat myös parantumaan.

Iloitsen seuraavasta tapaamisestamme 31.07.2011 ja tervehdin Teitä oikein sydämellisesti

DE 12

Usein tapahtuu niin, että parannusistunnoissa käyneet eivät kerro omista parantumiskokemuksistaan minulle. Freiburgissa luokseni tuli naistoimittaja, joka halusi tehdä jutun minusta ja saada omakohtaisen kokemuksen istunnoista. Hän kävi luonani 8 kertaa. Neljä kuukautta myöhemmin sain seuraavan sähköpostin – en suoraan häneltä, vaan hänen ystävättäreltään, jonka tunsin:

Pablo hyvä, tapasin A.M:n ja hänen taiteilijaystävänsä tänään lounaalla. Annette kertoi minulle, että hän oli ollut lääkärissä kuulemassa tietokonetomografian tulokset eikä syöpää enää ollut todettavissa, se oli täysin parantunut. Onko hän kertonut sen jo sinulle? Olin niin iloinen, kun kuulin tämän.

En ollut tiennyt, että hän sairasti kohdunkaulansyöpää. Kun myöhemmin kysyin häneltä itseltään asiasta, hän kertoi, ettei ollut samanaikaisesti saanut lääketieteellistä hoitoa. Hän oli erittäin onnellinen.

🌿 DE 13 🌿

Heidelbergistä kotoisin oleva rouva sairasti haavaista paksusuolentulehdusta (colitis ulcerosa): jokainen ulostuskerta oli tuskallinen, ja hän pystyi tuskin kävelemään. Ensimmäisen parannusistunnon jälkeen hänen suolistokipunsa ja veriulosteet loppuivat. Seuraavana päivänä hän kykeni jo ajamaan itse autoa. Sitten hävisivät myös jalkakivut. Hän kirjoitti myöhemmin kirjeen:

Koska oikeassa jalassani ollut veritulppa on hävinnyt, on täytynyt tapahtua todella paljon. Tämä vahvistaa uskoani. Olen joutunut syömään viikkokausia pelkkää perunamuusia ja porkkanasosetta, nyt voin taas nauttia riisiä, kesäkurpitsaa, spelttimakaronia, avokadoa, pistaasipähkinöitä ja auringonkukansiemeniä. Olen onnellinen ja erittäin, erittäin kiitollinen.

Sain häneltä vielä 3 kuukautta myöhemmin seuraavan kirjeen:

Viiteen vuoteen en ole pystynyt istumaan näin vaivattomasti kuin nyt. Parannusistunnon jälkeen tunnen itseni virkeäksi ja terveeksi. Kaksi päivää olen tanssinut maalatena ja maalannut tanssien tuntematta väsymystä. Tunnen, että olen ollut kuin kasvi, joka on ollut pitkään maan alla ja joka vihdoinkin on päässyt valoon... En oikein pysty ymmärtämään, mitä minulle on tapahtunut. Yhden asian olen kuitenkin käsittänyt: kyseessä on erittäin syvä sisäinen muutos, ja siihen olen tarvinnut tämän sairauden... Viimeisenä istuntopäivänä, perjantaina, minulle alkoi tulla eläväksi tähän saakka mykkä Marian kuva: hän on minulle ehdottoman antaumuksen symboli, ja hän tulee jatkuvasti esiin istunnoissa.

Tämä on esimerkki kokemuksesta, joka usein tulee esiin istunnoissa: ihmiset kertovat nähneensä Jumalan. Jumalan kuva näyttää aina erilaiselta henkilön ja kasvatuksen mukaan. Usein kuulen istunnon jälkeen: ”Näin Jeesus Kristuksen” tai vastaavaa. Olen yllättynyt, koska monesti olen samanaikaisesti nähnyt saman näyn, josta kyseinen henkilö kertoo.

🌿 DE 14 🌿

Eräs 58-vuotias rouva Appenweierista ei voinut oikeastaan enää kävellä oikeassa polvessa olleen tulehduksen vuoksi. Ensimmäisen istunnon jälkeen kivut vähenivät niin, että hän pystyi jälleen

nousemaan portaita. Sen jälkeen hän tuli säännöllisesti istuntoihin 60-vuotiaan miehensä kanssa, joka sairasti maksa- ja paksusuolensyöpää. Istuntojen jälkeen otetuissa laboratoriokokeissa elokuussa 1997 todettiin: **"Maksametastaaseja ei todettavissa, tuumorimarkkerit normaalit"**. Lääkärintilauksessa syyskuulta 1997 todetaan: **"Nykyinen tilanne: maksametastaaseja ei todettavissa, tuumorimarkkerit normaalit. Ei kipuja, hyvä ruokahalu, paino lisääntynyt, ei yskää, eritteitä tai hengenahdistusta; ei vatsakipuja, hyvä fyysinen kestävyys, suolentoiminta normaali. Arvio: iloksemme voimme todeta, että syöpä ei ole edennyt kolmen kuukauden hoitotauon aikana eikä uusia maksametastaaseja ole ilmaantunut. Laboratorioarvot normaalit."**

Rouvan polvi parani niin, että hän pystyi jälleen kulkemaan portaissa normaalisti. Eräässä istunnossa hän kertoi minulle tyttärestään ja hänen työpaikallaan olevista ongelmista.

Meditaation/ rukouksen aikana pyysin häntä muistelemaan aikaa, jolloin hän oli raskaana ja odotti tytärtään.

Kaksi viikkoa myöhemmin hän kertoi minulle, että istuntopäivänämme tytär ja tyttären pomo olivat keskustelleet ongelmista positiivisin tuloksin.

DE 15

47-vuotiaan naisen kirje Berliinistä (alkuperäisteksti saksaksi)

Pablo hyvä,

Haluan kertoa Teille, kuinka minulle on käynyt ensimmäisen istunnon jälkeen Teillä. Tulin Teidän luokseenne, koska minulla oli jo pidempään vatsavaivoja. Lääkärit olivat minulla diagnosoineet alkavan vatsahaavauman. Viikkoa ennen ensimmäistä parannusajankohtaa Teillä olivat kivut erityisen pahoja.

Ja silloin tapahtui "ihme" - näin haluaisin sen nimetä. Ensimmäisen parannusistunnon jälkeen kivut olivat kadonneet, minulla ei ole tähän päivään asti minkäänlaisia vaivoja vatsan kanssa enää.

Vielä jotakin merkillisempää oli tapahtunut ensimmäisen parannusajankohdan jälkeen. Kämmeneni tuntuivat aivan erilaisilta. Minun on vaikea löytää muutokselle oikeat sanat: lämpimämmiltä, herkkätunteisemmiltä, elävämmiltä.

Kiitän Teitä kaikesta. Myös siitä, että tunsin itseni ensimmäisten istuntojen jälkeisinä päivinä niin onnelliseksi kuin en vielä koskaan ennen elämässäni.

Berliinissä, 01.03.2008

DE 16

Tämä viikko oli minulle jotakin huomattavaa, koko viikon olen tuntenut energioita kehossani, erityisesti vähän sen jälkeen kun olen aloittanut mantrani kanssa. Jalkaniveleni, joka on vuosia tehnyt kipeää ja oli aina turvoksissa, pidettiin ikään kuin rakastavin lämpimin käsin, nyt se on kivuton niin kuin n. 10 vuotta sitten. Olen myös tuntenut, kuinka tehtiin työtä kohdussani, rakkoheikkouteni on myös jättänyt minut. Yhä uudelleen valuivat kyynel. Tunteeni oli, taakka otettiin pois sielusta. Maailma vaikutti taas valoisammalta. Menen taas voimakkaammin läpi päivän.

-Kiitos. R. E., 06.12.2003) Lampertheim, Saksa.

PS: Tunnen olevani syvästi liikuttunut Jumalan armosta.

☺ DE 17 ☺

Letter from a woman, who had cancer:

Pablo hyvä! Jo pisimpään ("längstens") halusin, että olisin kirjoittanut Teille. Tänään haluan sen vihdoinkin myös tehdä.

Tielläni itsetuntemuksen ja tietoisuuden laajentamisen on kolmenkymmenen (kann abgekürzt werden) istunnon jälkeen Teillä - ja muutaman istunnon jälkeen Mariella - tapahtunut tunnettavissa oleva muutos. Elin viimeisinä vuosina aika vetäytynyt, ja olin kontakia muihin ihmisiin pisimmälle menevästi ("weitestgehend") vältellyt.

Mutta nyt on yhtäkkiä toivo - ja myös tarve - ja ennen kaikkea rohkeus minussa herännyt, sallia taas kontaktia, läheisyyttä, vaihtoa muiden ihmisten ja spirituellien ryhmien kanssa. Kokeilen siis nyt yhtä - minulle uutta - tietä ja olen ensin kerran vielä tulematta parannusistunnoille.

Ajattelen Teitä paljon; ja että uskallan nyt vihdoinkin ryhtyä uusiin asioihin, ulos etanankuoresta, minun on yksin kiitettävä Teitä.

Kiitän täydestä sydäimestä Teidän avustanne ja rakastavaisesta kiintymyksestä ihanilla istunnoilla täynnä valoa ja rakkautta.

Lopuksi haluan kertoa, että voin fyysisesti aika hyvin. Veriarvot rasva-aineenvaihduntahäirinnän geneettisiin edellytyksiin ovat tosin vieläkin liian korkealla, mutta en ole kahteen vuoteen tarvinnut sen takia enää lääkkeitä. Maksa-arvoni ovat taas normaaleja. Syksystä 2007 en ollut enää sairas - ei edes pienintäkään vilustusta! Tunnen itseäni täysin terveeksi.

Minulla on suuri nukkumistarve. Tunnen yhä uudelleen aika selviä merkkejä ja energeettisiä signaaleja (en osaa sitä paremmin pukea sanoiksi) valokehokehityksen, mistä olen onnellinen. Sieluni on rauhassa. Katson täynnä iloa ja toivoa päin tulevia vuosia.

Hyvä Pablo, vielä kerran paljon sydämellisiä kiitoksia Teidän saattamisestanne tielläni. Kiitän Jumalaa ja henkistä maailmaa, että minut vietiin Teidän luoksenne ja että sain tutustua Teihin.

En tiedä, milloin mahdollisesti taas tapaamme toisemme, kuinka kehitykseni menee eteenpäin. Antaudun täydellä luottamuksella jumalalliselle kaitselmukselle ("Vorsehung").

Paljon rakkaita terveisiä ja kaikkea hyvää Teille. E., Hamburg, 22.04.2009.

🐾 DE 18 🐾

Pablo hyvä, viime kuussa – viimeisestä tapaamisestamme – on jättäiläissyylä, joka minulla oli vuosia epämurkavassa kohdassa pepulla, kadonnut. Minulla oli syytä noin seitsemän vuotta; muutamaa kuukautta sitten se alkoi kasvaa (Alaviite: Se oli joskus jopa 1½ cm iso.) ja on myös tulehtunut. Nyt se on poissa, ja olen siitä aika kiitollinen. I. H. Berliinissä, 01.03.2008

🐾 DE 19 🐾

Fuldasta kotoisin olevan 6-vuotiaan lapsen näkökyky oli toisesta silmästä heikentynyt niin, että se oli enää 50 %. Kolmannen istunnon jälkeen voitiin todeta, että näkökyky oli noussut 80 %:iin.

🐾 DE 20 🐾

Olin pitämässä parannusistuntoja erään perheen luona Pohjois-Argentiinassa Tucumánissa, jossa vanhempani ja sisarukseni asuivat. Perheen äiti kertoi minulle seuraavaa:

Juuri luonasi olleella rouvalla on ollut suuria vaikeuksia miehensä kanssa, sillä hän on alkoholisti. Eilen hän kertoi minulle, että siitä alkaen kun hän oli alkanut käydä istunnoissasi, hänen miehelleen riittää lasi viiniä, kun hän aikaisemmin oli juonut kokonaisen 5-litran kanisterin päivässä.

🐾 DE 21 🐾

Rouva B. on tullut yksin parannusistuntoon. Muutamia päiviä myöhemmin hän totesi, että hänen 14-vuotias tyttärensä, joka oli kaakaolle ja sokerille allerginen, oli parantunut allergiastaan. Tässä tapauksessa oli tapahtunut spontaani parantuminen istuntoon tulleen naisen tyttärelle.

🐾 DE 22 🐾

Eräs rouva kertoi minulle kuukausi sen jälkeen, kun hän oli aloittanut istunnot, että hänen poikansa ei juo enää.

🐾 DE 23 🐾

Two letters from Berlin: The mother came to the healing-Sessions asking for help for his son:

Poikani tuntee yhä enemmän kaipuuta jumalalliseen. Hän on yrittänyt vielä kerran ottaa kokaiinia, mutta on heittänyt loput, koska halu lopettaa tulee yhä vahvemmaksi.

Olen tuntenut kevyyttä - iloa elämästä ja yhä vahvempaa kaipuuta Jumalaan. Suruni on vähentynyt. Tunnen aika paljon rakkautta ja iloa minussa ihmisille. Kruunuchakrani ympäri olen nähynt aika paljon violettia valoa. Tunnen aika voimakkaasti, että parannun. -Kiitos. -H. 01.03.2008 Berliinissä

🌀 DE 24 🌀

Hyvä Pablo, halusin kertoa sinulle, että pojallani Tarikilla (kokaiiniriippuvuus) menee aika paljon paremmin. Hän oli neljä viikkoa ilman huumeita Thaimaassa luostarissa, on siellä tullut kontaktiin buddhalaisuuden ja meditaation kanssa ja on nyt Darmstadtin lähellä huumeterapiassa. Hän on tehnyt suuria edistyksiä. Uskon vahvasti siihen, että hän selviää. Niin minullakin menee luonnollisesti paljon paremmin.

Sydämellinen kiitos ja rakkaat terveiset. -Berlin 2008

🌀 DE 25 🌀

Aikaisemmin kävin vuoden ajan kerran kuukaudessa pitämässä parannusistuntoja Stuttgartissa. Yksi pariskunta kävi säännöllisesti. Viimeisessä istunnossa mies kertoi minulle, että heidän 9-vuotiaalla pojallaan ei ole ollut astmakohtauksia enää muutamaan kuukauteen ja että hän pystyy nukkumaan hyvin. Mielenkiintoista oli, että hän mainitsi sen vain ohimennen ja vasta, kun olin kysynyt, mitä heidän pojalleen kuuluu, sillä en ollut nähnyt poikaa koskaan. Yhtäkkiä isä oivalsi jotain: hän ei ollut aikaisemmin tajunnut, että astman paranemisella ja parannusistunnoilla olisi jotain yhteyttä. Pojan äiti oli pyytänyt ennen istuntoja apua pojalleen kirjoittaen pojan nimen parannuskirjaani ja niinpä rukoilin koko perheen hyvinvoinnin puolesta.

Thomas: Mikä on parannuskirjasi?

Otan symbolisen yhteyden ihmiseen hänen käsialansa kautta. Edellisessä esimerkissä se oli äidin käsiala. Pidän mukana nk. parannuskirjaa, johon parannusta etsivät voivat kirjoittaa nimensä ja halutessaan yhden toivomuksen, joita en lue. Minun ei tarvitse lukea niitä, jätän vain kaiken Jumalalle. Voidakseni tukea ihmisiä

rukoilemalla ja meditoimalla laitan meditaatiossa käteni käsialan päälle. Lapsi voi kirjoittaa tai piirtää itse. Tämä on eräänlainen ”symbolinen yhteydenotto” kaukoparannuksessa.

Ohessa on kuvaus tällaisesta tapahtumasta, jonka kertoi nuori berliiniläismies Göttingenissä:

DE 26

Minun oli tarkoitus tuoda istuntoon sisareni poika, joka voi erittäin huonosti. Olin kertonut hänestä Pablolle. Hän ei ollut syönyt päiväkausiin, oli laihtunut paljon, ja sisareni oli niin huolissaan hänestä, että pelkäsi hänen kuolevan. Pablon ei tarvinnut tietää hänestä kovinkaan paljon, hän pyysi minua kirjoittamaan pojan nimen ja syntymäajan parannuskirjaansa.

Sitten hän laittoi kätensä siihen kohtaan kirjaa, johon olin tiedot kirjoittanut. Luulen, että hän työskenteli asian kanssa myöhäiseen yöhön. En tiedä, tekikö hän sen tietoisesti vai ei. Joka tapauksessa sisareni kertoi minulle, että hänen poikansa tila alkoi silminnähden parantua. Hän oli yhtäkkiä taas iloinen, pystyi taas nukkumaan ja juomaan vähitellen, niin kuin se olisi ollut itsestäänselvyys.

Kun saan kirjeen, menettelen samalla tavoin. Avaan kirjeen vasta meditaatiossa ja laitan sen käsieni väliin ajatellen, että käteni ovat Jumalan kädet. Tässä meditaation tilassa olen ajan ja paikan ulkopuolella ikään kuin välimatkaa ei olisi. Tämä ei ole inhimillinen – ei ruumiillinen eikä henkinen – yhteydenotto, vaan tietoisuuteni laajenee ykseystietoisuuteen.

DE 27

Rouva S. sai syöpädiagnoosin, mutta hän ei ottanut vastaan sytostaattihoitoja, vaan päätti kokeilla jotain vaihtoehtoja hoitomuotoa. Hänelle oli suositeltu yhteydenottoa minuun, ja sen hän tekikin. Selitin hänelle lyhyesti henkisen parantumisen taustaa. Hän tuli istuntoon Freiburgiin kerran viikossa miehensä kanssa. Pidän oikein hyvänä sitä, että elämänkumppani on mukana rukouksissa, sillä se vaikuttaa erittäin paljon parantumiseen. Hän rukoili ohjeitteni mukaan. Neljännen hoitokerran jälkeen pariskunta kertoi minulle, että verikokeissa ei ilmennyt enää merkkejä syövästä. Tietenkin lääkäri oli sanonut, että se on vain verikoe emmekä voi olla varmoja, että syöpä on nyt todella parantunut. Tosiasia kuitenkin on, että rouva S. tunsii voivansa selvästi paremmin heti ensimmäisestä istunnosta alkaen ja hänen mielialansa sekä yleisvointinsa kohenivat. Valitettavasti en ole

tavannut häntä myöhemmin. Olen muistellut häntä lämmöllä ja miettinyt, miten hänen elämänsä on edennyt.

☞ DE 28 ☞

Rouva F:n (65 v. Freiburgista) tyttärellä (33 v.) oli aivokasvain. Leikkauksen jälkeen hänen kasvonsa halvaantui. Näin hänestä vain valokuvan, ja äiti kirjoitti hänen nimensä paperilapulle. Pidin äidin kanssa kaksi istuntoa. Kuukauden kuluttua äiti soitti minulle kiittääkseen ja kertoi, että hänen tyttärensä on toipunut muuten hyvin, mutta toisella korvalla hän ei pysty kuulemaan. Korjasin hänen lausumansa, että hän ei voi *vielä* kuulla. Äiti vastasi: **”Ei, lääkärit ovat selittäneet minulle, että hän ei voi kuulla tällä korvalla enää koskaan, sillä jouduimme katkaisemaan hermoja.”** Sanoin, että se voisi siitä huolimatta olla mahdollista ja että meidän pitäisi jatkaa istuntoja. Rouva F. toisti: **”Ei, lääkärit ovat selittäneet minulle...”**

Meidän ei pitäisi etukäteen pitää totena vain sitä, mitä lääkärit tai tiedemiehet sanovat. Useimmat heistä ajattelevat, että ei ole olemassa muuta kuin se, minkä he itse tuntevat. Ehkä heidän pitäisi sanoa niin, että ”nykyisen lääketieteellisen/tieteellisen tiedon mukaan emme tiedä, voiko paraneminen vielä jatkua”.

Ihmiset unohtavat usein suhteensa Jumalaan, ja kun he sairastuvat, he asettavat lääkärin mielellään Jumalan paikalle. Usein he vaipuvat toivottomuuteen sen sijaan, että alkaisivat rukoilla, sillä Jumalalle kaikki on mahdollista. Ei ole olemassa ongelmaa, joka ei olisi ratkaistavissa. Ei ole olemassa parantumattomia sairauksia. On olemassa vain vääriä käsityksiä ja luuloja. Monessa suhteessa olemme kasvatuksemme uhreja. Näemme itsemme Jumalasta erillisinä, rajoittuneina epätäydellisessä maailmassa, tiedostamattomina olentoina, jotka on tuomittu kärsimykseen. Tämä on suuri väärinkäsitys, ”kollektiivinen hypnoosi”, josta meidän ei ole kovin helppo vapautua. Tämä kollektiivinen, rajoittunut tietoisuus estää meitä kokemasta todellisia ihmeitä. Meidän vapahduksemme on antautuminen Jumalalle, jumalalliselle rakkaudelle. Minun tehtäväni on tukea ja auttaa ihmisiä tässä antautumisen prosessissa.

Kun olemme sisäisesti yhteydessä Jumalaan, kaikki on mahdollista ja ihmeitä voi tapahtua. Valitettavasti monet meistä aliarvioivat omaa sisintään ja sitä, mihin se todella kykenee. Korostan vielä kerran sitä,

että paraneminen tapahtuu ”Itsestään”*, että se on ”sivuvaikutus” yhteydenotosta jumalalliseen rakkauteen.

🌀 DE 29 🌀

Eräs rouva (65 v.) Karlsruhehesta kertoi seuraavaa:

Siitä alkaen kun aloin käydä parannusistunnoissanne, on tapahtunut ihmeitä. Esimerkiksi herätessäni kuulen sisäisesti joka aamu sitaatteja Raamatusta... Ja tiedättekö mitä? Kun tulin kotiin viimekertaisesta istunnosta, sain yllättäen vieraan. Tarjosin vieraalleni teetä ja leipää. En oikeastaan ollut nälkäinen, mutta otin seuran vuoksi palan leipää. Kun voitelin sitä, kädessäni oleva veitsi murtui itsestään kahteen osaan. Olin pitänyt leipäpalaa ja voiveistä ilmassa. Ja veitsi murtui! Katsokaa vaikka...

Hän näytti minulle teräsveistä, joka oli murtunut kahteen osaan. Hämmästyttävintä tässä on se, että murtumakohta näytti siltä kuin se olisi leikattu tarkkuusleikkurilla, joka ei kuumene leikatessaan. Se oli leikattu kuin hienolla sahalla, mutta ilman sahausjälkiä ja kiiltävin leikkauspinnoin. Minulle fyysikkona tämä oli niin hämmästyttävää, että säilytin veitsenkappaleita pitkään.

...samalla minulta katosi häiriö, joka on vaivannut minua yli 40 vuotta: minua on vaivannut koko elämäni ajan tunne, että näkymätön veitsi vainoaa oikeaa kättäni leikatakseen sen irti. Tämä tunne hävisi kerralla!

🌀 DE 30 🌀

Hampurista kotoisin oleva rouva, joka osallistui istuntoihin Osnabrückissä, kirjoitti: **...korvatulehdukseni on täysin parantunut. Tämä korva oli aiheuttanut minulle vaivaa yhä uudelleen kahden vuoden ajan...**

🌀 DE 31 🌀

Lääkärintutkimuksen jälkeen rouva F. (35 v.) sai kuulla, että hänellä oli vaara sairastua kohdunkaulansyöpään, ja gynekologi ehdotti kiireellistä leikkausta. Hän kieltäytyi siitä, sillä hän ei halunnut vahingoittaa kehoaan niin massiivisella toimenpiteellä, vaan halusi tukea kehonsa toipumista lempeämmillä menetelmillä. Hän tuli sen jälkeen parannusistuntoihini noin kolme kertaa kuukaudessa. Sitten en kuullut hänestä enää pitkään aikaan mitään, kunnes hän

* Termillä tarkoitetaan sekä ”ihmisen sisäistä Korkeinta Itseä, Jumalaa” että ”itsestään tapahtuvaa, ilman muiden myötävaikutusta”.

pistäytyi luonani Karlsruhessa. Olin todella iloinen hänen puolestaan, kun hän kertoi minulle, että uusissa tutkimuksissa kaiken todettiin olevan kunnossa. Sitä paitsi hän tunsu vointinsa muutenkin paremmaksi ja olonsa psyykkisesti kestävämmäksi ja rauhallisemmaksi.

🐾 DE 32 🐾

Kirje Hampurista: **Pablo hyvä, ...parantuminen alkoi jo ryhmäistunnon aikana – minulla on ollut todella jäykkä selkä, ikään kuin teräslevy olisi työnnetty sen sisään – ryhmäistunnon jälkeen jäykkyys oli hävinnyt. Selkäni oli vapaa ja muutenkin tunsin oloni keveämmäksi. Minulla on ollut sekä fyysisesti että psyykkisesti erittäin, erittäin vaikeaa jo vuosien ajan. Tänä aamuna - maanantaina istunnon jälkeen – olin kuin uusi ihminen. Olin käynyt jo pitkään eri parantajien luona, mutta ratkaisevaa paranemista ei ollut tapahtunut. Kukaan ei ollut pystynyt auttamaan minua tämän lukkiutuman poistamisessa. Olin ollut viimeiset vuodet kuin ”kiinniköytetty”, mikään ei edennyt. Minulla oli tunne, että teinpä mitä tahansa tai jätin tekemättä yksityis- tai työelämässä, mikään ei menestynyt. Olin kuin noiduttu. Mikään eikä kukaan voinut minua auttaa. Mutta Teidän työnnne avulla tunnen itseni todella kuin uudeksi ihmiseksi, myös sisäisesti. Tänäkin kykenin tarttumaan asioihin, jotka olin aikaisemmin jättänyt kesken. Olen kovin iloinen siitä, että olen kohdannut Teidät... C.U.**

🐾 DE 33 🐾

Olen muuttanut usein ja muutoissa on kadonnut osa saamistani parantumiskertomuksista. Vasta kolmen ja puolen vuoden kuluttua tajusin kysyä eräältä rouvalta, muistiko hän vielä, mitä hän oli kokenut parannusistunnoissa. Hän vastasi minulle heti sähköpostissa:

Pablo hyvä! Lähetän mielelläni parantumiskertomukseni Teille uudestaan, koska se oli tuolloin erittäin suuri ja merkittävä lahja minulle. Vuonna 1996 sairastuin MS-tautiin. Keväällä 2003 heräsin aamuisin todeten kauhukseni, että vasen silmäni on lähes sokea. Näin kaiken kuin sakean, valkoisen sumun läpi. Eräs tuttavani neuvoi minua kääntymään Teidän puoleenne. Sain ensimmäisen käsittelyni eräänä sunnuntaina Baden-Badenissa. Tuohon aikaan olin ollut jo kaksi viikkoa sokea. Hoiditte minua, tuttavaani ja hänen poikaansa vuorotellen. Parantaja Marie Heidinger hoiti meitä myös vuorotellen. Istunnon aikana epätoivoiset ajatukset täyttivät mieleni. Ajattelin, että kukaan ei voi minua auttaa ja aloin itkeä suureen ääneen, mitä en tavallisesti tee muiden ihmisten läsnä ollessa. Sitten luokseni tuli eräs henkilö. Koska pidin silmät edelleen suljettuina, en tiennyt, kuka luonani oli. Ajattelin,

että sen täytyy olla nainen, koska kosketus oli niin miellyttävän hellä. Vasta myöhemmin sain tietää, että Te olitte ollut luonani. Kosketitte minua erittäin lempeästi lähinnä pään seudulle, sydänchakraan ja vatsan alueelle. Tunsin oloni ihmeen hyväksi. Tunsin niin syvää lohdutusta, jollaista en ollut koskaan aikaisemmin kokenut. Minulla oli myös tunne kuin lämmintä maitoa valuisi kurkustani sisään ja lämmittäisi minua sisäisesti. Istunto oli minusta siis aivan ihmeellinen.

Silmäni tilanne ei aluksi muuttunut mihinkään. Seuraavan keskiviikon iltana minulla oli selviä flunssan oireita. Olin masentunut, koska sairaan silmäni lisäksi vielä saisin flunssan. Laitoin lämpöpullon vuoteeseen ja menin nukkumaan. Seuraavana aamuna ei ollut merkkiäkään flunssasta. Sen sijaan havaitsin, että pystyin näkemään taas vähän vasemmalla silmälläni. Silmä parani päivä päivältä. Seuraavana sunnuntaina olin jälleen luonanne istunnossa. Silmäni parani täydellisesti kahden viikon kuluessa. Normaalisti MS-taudin pahenemisvaiheet kestävät viikkoja, jopa kuukausia. Myöskään ei koskaan voida tietää, jättääkö pahenemisvaihe pysyviä haittoja.

Vasen silmäni on ollut siitä saakka (3 vuotta) erittäin hyvä. Siinä ei ole ollut sen jälkeen minkäänlaisia vaivoja. Se on jopa parempi kuin oikea silmä. Olen erittäin kiitollinen tästä avusta ja kokemuksista istunnoissanne.

Rakkain terveisin, Claudia K., Stuttgart.

PS. Huomasin myös yhtäkkiä, että minua jo viikkojen ajan vaivannut nikamakipu oli poissa.

Pari kuukautta myöhemmin löysin kyllä mainitun kirjeen parannuspalautteiden joukosta:

Kun tulin luoksenne viikko sitten, näin vasemmalla silmällä kaiken kuin voimakkaan sumun kautta.

Keskivikkoon asti tämä tila jäi muuttumattomaksi. Välillä sain tiistaina lääkäriltä diagnoosin, että olen epäilemättä sairastunut MS:än. Tämä epäily oli ollut jo kuusi vuotta, ja sille saatiin vahvistus MRT-tutkimuksella.

Keskiviikkoiltana aloin palella vahvasti, ja jäseniin sattui. Pelkäsin jo pahinta. Makasin aikaisin lämpöpullon kanssa sängyssä. Nukuin oikein hyvin.

Torstaina silmäni alkoi jatkuvasti parantua. Se on parantunut noin yhdeksälläkymmenellä prosentilla.

Huomasin, että kipu yhdellä selkänikamalla, joka minulla oli jo viikkoja (monta viikkoa), ei enää ole.

- Claudia K.

🌿 DE 34 🌿

Olin Valko-Venäjällä pitämässä istuntoa ja tauolla kuulin jonkun huudahtavan: "Oi, täällä keitetään kahvia, nyt voin haistaa sen tuoksun! Yli vuoden ajan en ole enää voinut haistaa mitään!" Sama rouva (43 V.) kertoo

minulle seikkaperäisemmin kirjeessään (alkuperäinen venäjän kielellä):

Istunnon aikana tunsin oloni erittäin keveäksi ja rennoksi. Rekisteröin tuntemuksiani ja mielikuviani. Näin mustan-violetin väristä valoa ja voimakas uneliaisuus valtasi minut. Istunnon jälkeen olin mitä parhaimmalla tuulella, täynnä energiaa ja pystyin nukkumaan rauhallisesti.

Toisen istunnon aikana minulle tuli yhtäkkiä tunne, ikään kuin hiuksiani nostettaisiin ja päälaki avautuisi, niin kuin nostetaan kansi pois kattilan päältä. Näin sinivalkoisen valon, joka säteili minuun. Istunnon jälkeen tunsin voimakasta nipistystä nenässäni. Mutta voi ihmettä, samassa tunnistin tuoksuja. Diagnosidut sairauteni ovat: polyypit nenässä ja puuttuva hajuaisti.

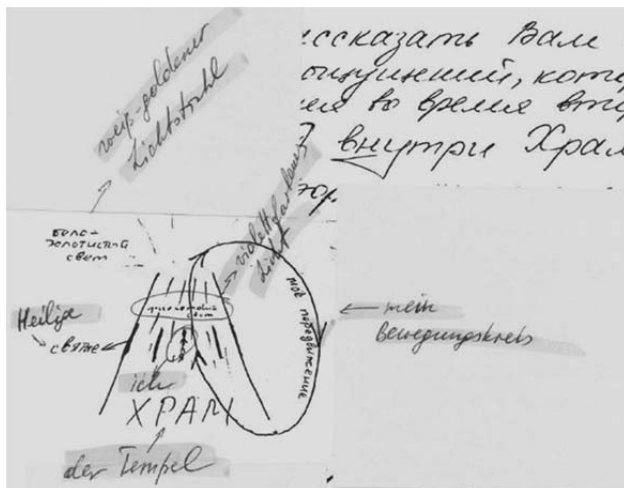
Tunnin ajan pystyin selvästi tuntemaan tuoreen kahvin tuoksun. Riemuni oli rajaton. Minun pitää vielä mainita, että jo samana aamuna olin huomannut hajuaistini vähitellen palautuneen. Illalla minulla oli voimakasta päänsärkyä ja yöllä näin unta, että polyypit irtosivat ja putosivat pois limakalvoilta. Kiitos!

☺ DE 35 ☺

Vielä kertomus eräältä toiselta samoihin ryhmäistuntoihin osallistuneelta henkilöltä: Nainen, 27 vuotta, kirjoittaa:

Pablo, tapaaminen kanssanne on lahja minulle, lahja Jumalalta. Siitä kiitän Jumalaa! Jokainen istunto, jonka pidit kanssamme, oli ainutlaatuinen. Se oli kiehtova, lumoava matka rakkauden, valon ja lämmön maailmaan.

Haluaisin kertoa Teille tuntemuksistani toisen istunnon aikana. Intia. Olen

kupolinmuotoisessa temppelissä, joka aukeaa ylöspäin. Aukon läpi tunkeutuu kirkkaan violetinvärinen valonsäde, joka täyttää koko temppelin. Temppelin seinillä näen pyhimyksiä, jotka ovat ympärilläni ja katsovat minua ystävällisesti ja hellästi. Olen temppelin keskiosassa ja kylven violetinvärisen valon lämmössä. Minut täyttää

jumalallinen energia, tanssin ympyrässä. Olen täynnä iloa, onnea ja rakkautta. Ja pyhimykset iloitsivat kanssani ja hymyilevät minulle.

Sitten päädyn kupoliaukon kautta, violetin värisen valon läpi valkokultaiseen valomereen. Tulen takaisin temppeliin ja sitten nousen jälleen tähän rauhalliseen jumalalliseen valkoiseen valoon. Tämä toistuu jälleen. Päädyn temppeliin ja nousen ja kylven vaihtelevasti violetin värisessä ja sitten valkokultaisessa valossa. Se on uskomaton rakkauden ja onnen tunne, vaikka minun on välillä kylmä.

Sitten tunnen yhtäkkiä voimakkaan tuulen, joka tuulee suoraan minua kohti. Se puhdistaa minut. Ihana tunne!

Sitten näen seuraavia kuvia: näen pyhimyksen hahmon. Sillä on tummat kasvot, mutta vaalea ulkoasu, sen pää on peitetty, ja kädessä sillä on jonkinlainen kävelykeppi. Hän tulee minua kohti.

Toinen kuva: Minut täyttää jumalallinen onni, rauha, harmonia ja lämpö ja säteilen itekin lämpöä ja rakkautta. Sitten näen, että kannan käsissäni lasta, jumalallista lasta. Säteilemme molemmat lämmintä violetin väristä valoa. Sitten yhtäkkiä oivallan, että se on lahja Jumalta. Kiitän sinua Jumala! Olet avokätinen!!!

Sitten kuulen äänen, joka sanoo minulle: "Olet puhdas, olet henkisesti ja ruumiillisesti terve. Sinut on parannettu, ja tästä lähin voit alkaa auttamaan muita ihmisiä."

Ja sitten näen itseni jälleen temppelissä. Se on Intiassa. Yhtäkkiä ymmärrän, etten pelkästään ole tässä temppelissä, vaan olen myös osa sitä. Olen liitettyä Jumalaan. Jumala on luonani. Minut on täytetty rauhalla, rakkaudella ja harmonialla.

Kiitän Teitä sydämeistäni, Pablo. Jumala siunatkoon Teitä. Jumala on luonamme, ja me olemme liitettyä Jumalaan. Kiitos, Jumala!

DE 36

Eräänä viikonloppuna pidin istuntoja saksalaisessa pikkukaupungissa Itävallan rajan tuntumassa. Isäntäväkeni oli kutsunut paikalle tuttavansa, jolla oli näköongelmia. Kun rouva kuuli, että hänen pitäisi käydä istunnoissa vähintään kolme kertaa, hän totesi: "On liian rasittavaa, minun pitäisi ajaa tänne 4 kilometriä, tämä on liian kaukana." Seuraavana päivänä lauantaina hän oli kuitenkin paikalla. Minulle tuli tunne, että hän todennäköisesti sokeutuisi. Vaikka hänellä oli erittäin vahvat silmälasit, hän tuskin kykeni kulkemaan enää yksin. Pidin hänelle rukousistunnon.

Seuraavana aamuna hän soitti hyvin aikaisin ja halusi saada istunnon. Olin jo lähtemässä Liechtensteiniin enkä voinut enää pitää istuntoa. Hän oli sitten halukas tulemaan Freiburgiin jatkamaan istuntoja. Tulin uteliaaksi ja ihmettelin mielessäni, miten hän nyt

yhtäkkiä oli valmis ajamaan 550 km Freiburgiin, kun eilen 4 km oli liian rasittava matka. Rouva kertoi, että eilisen istunnon jälkeen hän pystyi näkemään lapsensa ilman silmälaseja ja että hän pystyi kulkemaan raput yksin ylös ja alas. Hän halusi saada lisää istuntoja...

Pyysin häntä kirjoittamaan minulle sairauskertomuksensa, jonka hän lähetti kirjeessä:

Noin 12 vuotta sitten sairastuin molempien silmien verkkokalvorappeutumaan. Molempiin silmiin tulee yhä tiheämmin verenvuotoja, jotka jättävät arpia verkkokalvolle. Näen nämä arvet mustina pisteinä näkökentässäni. Ne haittaavat ja vääristävät näkökykyä. Erityisesti oikean silmän rappeutuma on paha. Lisäksi minulla oli – 23 diopterin taivutusvirhe ja harmaakaihi vasemmassa silmässä...Jatkuvasti pahenevan tilanteen vuoksi lääkäri myönsi minulle 100 %:n työkyvyttömyyden. Minulle ennustettiin, että sokeutuisin osittain lyhyemmän tai pidemmän ajan kuluessa (aikaa ei pystytty tarkemmin määrittelemään). Näkökeskus tuhoutuu... Lääketiede ei tunne tähän sairauteen minkäänlaista parantavaa hoitoa.

Silloinen tilanteeni (ennen kuin kävin istunnoissanne): pystyin lukemaan yhteen menoon n. 10 minuuttia luupilasien avulla ja erittäin voimakkaassa valossa. Vieraassa ympäristössä selvisin jotenkin erikoislasien avulla, junamatkat hankalia vieraan ympäristön vuoksi, kykenin tunnistamaan ihmisiä n. kolmen metrin etäisyydeltä ja kasvonilmeet n. kahden metrin etäisyydeltä.

Tilanteeni toisen parannusistunnon jälkeen: oikea silmä edelleen muuttumaton. Vasemmalla silmällä näen teräviä ääriviivoja ja pystyn siksi lukemaan jo jonkin verran ilman luuppilaseja! Selviän sen vuoksi myös paremmin vieraassa ympäristössä. Junalla matkustaminen on helpottunut, koska pystyn taas näkemään junan portaat, joten junaan nouseminen ja junasta poistuminen on helpompaa. Tunnistan ihmiset n. kahdeksan metrin etäisyydeltä ja kasvonilmeet n. viiden metrin etäisyydeltä.

Enää en näe mustia pilkkuja, vaan pystyn kukasta havaitsemaan yksittäiset terälehdet! Enää en näe vain lasta, vaan pystyn tunnistamaan poikani, joka juoksee nauraen luokseni! Näen mieheni tummat silmät, jotka katsovat minua lämpimästi ja rakastavasti!

Olette saaneet aikaan ihmeen ja minä voin nähdä sen! Monet, monet kiitokset, olen onnesta sekaisin!

DE 37

Nainen Kiovasta (Ukraina) kertoi minulle, että hän ei ole vielä koskaan voinut pestä hampaita, koska hänen piti oksentaa vähimmälläkin irityksellä. Parantamisistuntojen jälkeen hän olisi päässyt ensimmäistä kertaa elämässään haitasta eroon. Sen lisäksi hän kertoi

monesta psyykkisestä ja fyysisestä parannuksesta hänellä ja myös, että hänen miehensä, joka oli ollut pitkään työttömänä, oli juuri näinä päivinä löytänyt työpaikan. Parantamiskertomus rouvalta A. G. Kiovasta, venäjältä käännettynä:

Hyvää päivää, Pablo!

Kiova, 21.05.2005

Iloitsen jälleennäkemisestämme. Tämä on viimeinen tapaamisemme tässä seminaarissa.

Kaikki osanottajat kuuntelevat kiinnostuneesti, kun vastaatte kysymyksiimme. Yksikään vastaus ei ole niukkasanainen. Joka vastaus on jännittävä kertomus, jokaiseen vastaukseen kätkeytyy niin paljon tietoja, jokainen vastaus on matka sielunsyvyyden, kauneuden, harmonian, rakkauden ja onnellisuuden ihanaan maailmaan.

Ensin olemme tehneet ryhmäparantamistunnon, jokainen on meditaatiossa ajatuksellisesti toistanut henkilökohtaisen mantransa. Sillä on aina erittäin vahva vaikutus meihin ja meidän ympäristöömme.

Ja sen jälkeen menemme taas ihmeen kauniille matkalle, missä rakkaus, harmonia ja kauneus hallitsevat. Gayatri-mantra saattaa meidät vaipumisessa rakkauden, ilon, onnellisuuden, ihastuksen ja riemastuksen ihmeelliseen maailmaan. Koen taas rajattomuutta, loputtomuutta, ikuisuutta. Ei ole tilaa, ei enää aikaa, mutta on keskeytymätön joki, loistava valtameri parantamisvoimasta, joka ratkeaa minussa, jokaisessa rivissä, jokaisessa atomissa, jokaisessa tietoisuuteni, sieluni ja kehoni elektronissa. Se on kuvaamaton, sanomaton, korkea ja ihana tila. Nousen ylös tietoisuuden huippuihin, yhä korkeammalle ja korkeammalle äärettömyyteen asti. Se on ihme! Taikuruus, riemu, ihastus – kertakaikkinen sielun kotilento!

Kaunis musiikki säteilee – taianomainen Buddhan tanssi - , se vie minut korkeammalle ja korkeammalle taivaan sfääreihin, missä hiljaisuus, rauhallisuus, kontemplaatio, puhtaus ja rakkaus hallitsevat!

Pysähtymättä 'lennämme' lintujen lailla pois rajattomuuteen. Yhtäkkiä tunnen kukan kukoistavan päässäni – opettajani koskee minua. Sahasrara-chakra herätetään, ja tunnen uskomattoman voimakasta, rajua valovirtaa, joka tunkeutuu olentooni ja liukenee minussa. Olen järkyttynyt. Tiedän, että olen siellä, missä Pablo näkee valoa tuovan ristin, joka yhtyy universumiin. Olen siellä. Tunnen tätä Jumalallista Värähtelyä, mutta en näe vielä valoa.

Tämä valo innostaa minua! Olen onnellinen, että koen tämän rakkauden, onnellisuuden, valon ja kirkkauden virran, joka tihkuu läpi tietoisuuteni, sieluni, sydämeni, kehoni, ja antaudun ilman vastarintaa tälle valolle. Lahjaksi annan jumalalliselle koko olentoni, tietoisuuteni, sieluni, sydämeni, kehoni. Äärettömällä ilolla lahjoitan jokaiselle meidän planeettamme olenolle rakkauteni – jokaiselle lehdelle, jokaiselle ruohonkorrelle, jokaiselle puulle, hyönteisille ja linnuille, kaloille, Maan eläimille ja kaikille ihmisille. Äärettömän

onnellisena toivon itselleni, että kaikki olennot Maassa havaitsisivat ääretöntä iloa, harmoniaa ja rakkautta.

Nyt tulee Pablo taas, ja energiavirrat valavat taas kättensä kosketuksella ja uittavat minut pois ikuisuuteen.

🌀 DE 38 🌀

Tyttö (16) Herbolzheimista Freiburgin lähellä lähetti minulle seuraavan kirjeen:

Pablo hyvä,

18. helmikuuta 2007

viimeinen parantamis- tai rukoilemisistunto oli todella oikein hyvä!

Seisoessasi edessäni olen aina saanut oikein lämpimät kädet enkä ole (melkein) enää havainnut kehoani. Jo monia vuosia nenäni on ollut tukossa, en pysty hengittämään nenän kautta niin hyvin, mutta seisoessasi edessäni nenäni on yhä enemmän tullut 'auki' (aivan kevyen paineen jälkeen).

Juostessasi eteenpäin olen vielä tuntenut 'näkömätöntä kättä' päässäni. Pidän voimia ja energioita, jotka säteilevät Sinusta, yksinkertaisesti ainutlaatuisina. Ja olen todellakin iloinen siitä, että saan ja voin osallistua istuntoihisi! Ja haluan yksinkertaisesti vain kiittää Sinua kaikesta!"

🌀 DE 39 🌀

Eräs rouva (28) Freiburgista halusi välttämättä puhua kanssani toisen istuntonsa jälkeen. Seuraava kuitenkin odotti jo vuoroaan. Pukiessaan takkia päälleen hän sanoi toistamiseen, että hänen olisi välttämättä kerrottava minulle jotain. Menimme toiseen huoneeseen, jossa hän kertoi: "En pystynyt oikealla silmälläni näkemään enää juuri mitään. Ensimmäisen parannusistunnon jälkeen minulla oli tunne kuin havaitsisin tällä silmällä kirkasta valoa. Se häiritsi minua. Myöhemmin huomasin, että pystyin tällä silmällä todella näkemään valoa. Se oli aluksi hiukan hankalaa, koska minun täytyi tottua siihen, mutta aloin lukea myös tällä silmällä..."

Olin hämmästynyt. En ollut tiennyt, että hänellä oli näköongelmia. Pyysin häntä kertomaan niistä tarkemmin kirjeessä, minkä hän myös teki:

Sovin istunnon kanssasi, koska olin lihonut viimeisen kahden ja puolen vuoden aikana 25 kiloa. Toivoin, että istunnot auttaisivat minua laihtumaan ja saisin uuden kehotietoisuuden, joka tukisi painonpudotusta. Istunto alkoi ilman alkupuheita, josta olin kiitollinen. Mantrojen laulaminen teki oloni hyvin rauhalliseksi. Kun Pablo sitten alkoi työskennellä oikean silmäni kanssa, olin aluksi pettynyt, sillä olinhan tullut liikakilojeni vuoksi. Ajattelin kuitenkin: 'Ok, olkoon silmä testi, olenko valmis muutokseen.' Niinpä seuraavassa istunnossa

otin rennosti. Kotimatalla tunsin, miten oikea silmä ikään kuin ”kytkeytyi päälle”. En nähnyt kaksoiskuvia kuten tavallisesti, jos katson molemmilla silmillä. Oikea silmäni oli lähes sokea. Viime kesänä lääkäri oli todennut, että oikean silmäni näkökyky oli enää 5 %. Paranemisesta ei ollut toivoa. Seuraavaan istuntoon saakka olin lomalla, ja oikea silmäni oli melkein aina ”päällä” enkä siitä huolimatta nähnyt kaksoiskuvia. Silmänliikkeet synkronoituivat, mitä ei ollut koskaan aikaisemmin tapahtunut. Oikea silmä oli laahannut aina vähän jäljessä.

🐾 DE 40 🐾

Myös seuraava kirje on esimerkki siitä, miten jokin toinen ”ongelma” ratkeaa sen sijaan, mihin ihminen on tullut hakemaan apua (usein jokin sairaus). Eräs hampurilainen rouva kävi istunnoissani kaksi kertaa Lengerichissä ja kaksi kertaa Hampurissa. Istuntojen jälkeen hän kirjoitti minulle kirjeen 10.11.2006:

Tulin luoksesi mm. siksi, että reisissäni ja lantiossani oleva jäykkyys häiritsee minua. Tähän mennessä en ole saanut niihin kovin paljon lievitystä.

Mutta jotain muuta on tapahtunut. Olin pitkästä aikaa taas silmälääkärissä. Olin tuntenut oikeassa silmässäni ajoittain kutinaa ja pistelyä. Silmälääkäri sanoi minulle: ”Teillä on ollut verkkokalvon irtoama, mutta sehän on hoidettu laserilla.” Kerroin, että näin ei ole tehty. Lääkäri ei ollut ihastunut, vaan pikemminkin ärsyyntyi vastauksestani. Silloin minulle selvisi, että paraneminen on tapahtunut jumalallisella tasolla!

🐾 DE 41 🐾

Luokseni Freiburgiin tuli eräs masentuneelta vaikuttava nuori mies. Hän oli saanut tietää ihmissuhteen loputtua, että hänen miesystävällään oli HIV-tartunta. Hän odotti omien tutkimustulostensa valmistumista. Parannusistunnon jälkeen hän sai yllättävän vastauksen: hänellä ei ollut HIV-tartuntaa, vaan syfilis! Hän oli erittäin hämmästynyt, sillä hänellä ei ollut ollut partneria, jolta hän olisi voinut saada syfilis-tartunnan.

🐾 DE 42 🐾

Pidin eräänä viikonloppuna parannusistuntoa Karlsruhessa ja istunnon aikana sain puhelun Berliinistä erittäin huolestuneelta mieheltä. Muutaman tunnin kuluttua hän oli jo paikalla.

Pidin hänelle istunnon ja havaitsin, että hänellä oli HIV-tartunta. En kuitenkaan halunnut sanoa hänelle siitä mitään. Minun tehtäväni

ei ole tehdä diagnooseja. Parannusistunnossa annan Kristukselle henkeni, käteni ja kehoni.⁴

Joitakin päiviä myöhemmin tämä mies soitti minulle hyvin kiitollisena ja kertoi, että hänellä on diagnosoitu syfilis. Hän oli tiedosta hyvin yllättynyt ja samalla suunnattoman kiitollinen, sillä hän oli odottanut pahempaa. Paljon myöhemmin hän kertoi minulle, että hän oli ollut useita kertoja prostituoitujen kanssa ja se vahvisti olettamukseni.

🐾 DE 43 🐾

Tässä kohden mieleeni muistuu ensimmäinen vastaavanlainen tapaus vuosien takaa. Minulla oli olettamus, että kyseessä olisi ollut HIV-tartunta, joka parannusrukouksen ansiosta muuttui syfilis-tartunnaksi. Rukous sai aikaan ”karman lieventymisen”, ts. karman muuntumisen. Tätä kaikkea en voi kuitenkaan todistaa. Oletan, että kyseessä voisi olla minulle uusi ilmiö ”karman muuntuminen”.

Vuosia myöhemmin keskustelin erään luontaishoitajan kanssa edellä kuvatusta olettamuksesta. Hän selitti minulle, että homeopatiassa on teoria alkuperäissairauksista ja niitä seuraavista ns. seurannaissairauksista. Sen teorian mukaan HIV:n ja syfiliksen välillä on yhteys. Hän selitti asiaa perusteellisesti sähköpostiviestissä, josta ote seuraavassa:

Pablo hyvä, ...kerroitte tapauksista, joissa potilaalla todettiin AIDS:in parantumisen jälkeen syfilis. Homeopaattinen teoria ja monien homeopaattien käytännön kokemus on vahvistanut sen, että kun seurannaissairaus saadaan parannettua, voivat alkuperäissairauden oireet usein puhjeta (uudelleen) esiin....
Sydämellisin terveisin, S.C.

🐾 DE 44 🐾

Eräs rouva tuli istuntoon päässä olevien verenvuotojen takia. Häneltä oli löydetty kasvain päästä jokin aika sitten. Hän tarvitsi monia istuntoja, ennen kuin verenvuoto lakkasi (minun käsitykseni mukaan se oli välttämätöntä puhdistumista). Tänä aikana hän voi kuitenkin hyvin, pystyi työskentelemään ja ajamaan autoa...

⁴ Yleensä en kerro ihmisille, mitä sisäisesti havaitsen istunnoissa. Tarkoitukseni ei ole nähdä. Jos rukousistunnon aikana kuvia ilmaantuu, annan niiden tulla ja mennä kiinnittämättä niihin huomiota. Havaintoni ja sisäisen johdatukseni mukaan nämä kuvat ovat merkkejä negatiivisen karman purkautumisesta ja puhdistumisesta.

Kerran tämä rouva kertoi minulle, että hänen miniänsä oli viimeisillään raskaana. Lääkärit olivat sanoneet, että kaikki ei ole kunnossa, sillä sikiön munuaiset eivät toimineet. Pidimme yhdessä miniälle ja vauvalle kaksi rukousistuntoa. Tällöin näin, että vauvan munuaiset ikään kuin ympäröitiin valolla.

En osaa sanoa, mitä tällainen merkitsee, sillä olen silmät suljettuina syvän hiljaisuuden ja rukouksen tilassa. Tarkkailen vain yksinkertaisesti sitä, miten valo, jota kutsun ”parantamisvaloksi”, tulee ihmisen luokse ja valaisee hänet. Se on sisäistä, spontaania, sanatonta rukousta. Sen yhteydessä saan näitä sisäisiä näkyjä, joista en puhu. Miten voisin itse selittää sen, mitä koen sisäisesti ikään kuin valveunina parannusistuntojen aikana?

Viikkoa myöhemmin tuore isoäiti tulee käymään luonani ylen onnellisena ja selittää, että tytön munuaisista ei ole puhuttu enää mitään. Pienokainen syntyi täysin terveenä!

🐾 DE 45 🐾

Aivan toisenlainen parantumiskertomus eräältä berliiniläisnaiselta A.M. (2009):

Pablo hyvä! Jokaisessa parannusistunnossasi olen aina yllättynyt valon voimakkuudesta ja siitä valtavasta turvallisuuden, onnen ja rauhan tunteesta, joka valtaa minut istunnon aikana. Tämä tunne kestää istunnon jälkeen päiväkausia. Monesti olen ihan oikeasti tuntenut, miten sielullista kuonaa poistuu minusta istunnossa. Tunnen oloni keveäksi, ikään kuin minua kannettaisiin keinuen läpi elämän.

Tunnen monia ryhmäistuntojen vetäjiä ja meditaatio-opettajia. Ketään heistä ei voi verrata Sinuun. Missään muualla en ole kokenut sellaista, mitä Sinun parannusistunnoissasi. Sinun kykysi ovat ainutlaatuiset. Monet puhuvat paljon ja tekevät vähän – ellei sitten lumoudu sanoista. Sinä puhut vähän, mutta istunnoissasi tapahtuu paljon ihmeellistä – ilman sanoja.

Tulin kaksi vuotta sitten ensimmäisen kerran parannusistuntoosi kovien mahakipujen ja energiatukosten vuoksi. En kertonut Sinulle mitään terveysongelmistani. Mahakipuni katosivat lopullisesti osallistuttuani kahteen istuntoon viikonlopun aikana. Sen jälkeen olen käyttänyt hyväkseni jokaisen mahdollisuuden osallistua parannusistuntoihisi. Aikaa myöten minussa on tapahtunut monia positiivisia muutoksia. Tunnen itseni kaiken kaikkiaan elävämmäksi, olen vapaa suruista ja suurista peloista. Tunnen, että minussa tapahtuu syvää muutosta. Sille täytyy kuitenkin olla avoin. Olen havainnut, että kaikki ihmiset eivät ole valmiita siihen. Jos päättää antautua muutokselle, tulee

huomaamaan, että saa jälleen yhteyden omaan sisäiseen, jumalalliseen Itseen. Olen lisäksi huomannut, että aistini ovat avautuneet ja intuitioni tullut herkemmäksi ja samalla voimakkaammaksi.

Koen myös erittäin toimiviksi kotona tapahtuvat mantra-meditaatiot. Jos tekee harjoituksia säännöllisesti ohjeen mukaan päivittäin, huomaa pian, että pääsee yhteyteen valon lähteen kanssa, joka ei tosin ole yhtä voimakas kuin istunnoissasi. Nythän on myös tieteellisesti todistettu, että meditaatio muuttaa aivoaaltoja ja vaikuttaa hyvin positiivisesti koko ihmiseen. Tämän voin omasta kokemuksestani vahvistaa. Sisäisen rauhan ja levollisuuden tunne on läsnä minussa yhä voimakkaammin myös kiireisinä aikoina. Sydämelliset kiitokset!

🌀 DE 46 🌀

Karlsruhen lähellä asuva nainen (41 v.) tulee epäuskoisena parannusistuntoon Pfaffenrotiin. Hän selittää minulle ennen istuntoa, että hän tuli oikeastaan 9-vuotiaan poikansa vuoksi, jolla on aivokasvain. Sitä paitsi hänen kätensä ovat halvaantuneet aivoleikkauksen jälkeen (tämän hän kertoi minulle vasta myöhemmin).

Seuraavana päivänä hän tulee yksityisistuntoon. Hän kertoo itkien ja hyvin liikuttuneena nähneensä unen juuri ennen heräämistään. Tässä unessa hän istui edellispäivän ryhmäistunnossa, jossa lämmin valo alkoi virrata hänen käsiinsä ja niiden kautta niskaan ja päähän. Hän huomaa tällöin, että ne kohdat, joissa valo vaikuttaa, ovat juuri samat, joissa pojalla on syöpä. Hän tajuaa myös, että hän kokee nyt omassa kehossaan poikansa paranemisen.

Sen on täytynyt olla valveuni, sillä pian tämän jälkeen hänen poikansa tulee vuoteeseen ja asettuu hänen ja hänen miehensä väliin, jolloin hän havahtuu unesta. Hänen on vaikea uskoa näkemäänsä: lapsi ojentaa itsensä ja nostaa molemmat kätensä pään yli. Mutta tähän saakka tämä ei ollut ollut hänelle halvauksen takia mahdollista.

Hänen suullinen kuvauksensa tapahtumista oli hyvin selkeä ja tarkka. Siinä hän välitti minulle yksityiskohtaisesti kaikki hänen emotionaaliset kokemuksensa valon parannusliikkeistä omassa kehossaan yllättyneisyyteensä ja kiitollisuuteensa saakka.

Pyynnöstäni hän kirjoitti minulle kirjeen, mutta siinä seisoo enää vain osa kokonaisuudesta. Kun kysyin, miksi hän ei kirjoittanut kaikkea, hän selitti minulle: „En voi ilmaista itseäni hyvin kirjoittamalla.“ (Tämä tosin on aika usein asian laita, ja näin ollen jäävät monet parannusihmeet „ilmaan“. Ja kun myöhemmin mainitsen tai puhun niistä itse, kuuntelevat ihmiset minua, ikäänkuin kertoisin satuja...!).

DE 47

Kirjeessään eräs 56-vuotias nainen kertoo, että ollessaan n. 25-vuotias hän koki epämiellyttävän tapahtuman miehensä kanssa ja siitä alkaen hänen vaginansa on ollut kuiva ja sen limakalvoille syntyy kivulloisia haavoja. Hän kirjoittaa:

Istuntoa seuraavan päivän aamuna istuin aamiaispöydässä ja koin erikoisen syvän elämyksen. Katselin pöydällä olevaa kauniin sinistä iiriskimppua. Yhtäkkiä silmien edessä pienestä nupusta avautui kukan terälehti. Kuulin sen hiljaisen nykäisyn. Hengitykseni salpautui. Hetken kuluttua kaikki terälehdet avautuivat yksi toisensa jälkeen – hiljaa ja aivan luonnollisesti.

Järkytykseni oli suuri. Tämä tapahtumahan näytti minulle juuri sen, mitä minussa pitäisi tai saisi tapahtua. Tänä päivänä kuin ihmeen kautta ”vanha, ruostunut vaginani” kukoistaa jälleen. Limakalvot ovat jälleen pehmeät ja joustavat, ja olen tuskallisen tietoinen siitä, miten tyydyttämätön fyysinen rakkaudenkaipuuni on.

Meille saksalaisille on ollut suuri siunaus, että tulitte tänne. Tunnen kaikesta syvää kiitollisuutta!

Eräs nuori mies Remseckistä kertoo kirjeessään:

DE 48

Eräs nuori mies Remseckistä kertoo kirjeessään:

Pablo hyvä! Lähetän ohessa lyhyen selostuksen siitä, mitä minulle on tapahtunut vuoden 2000 syksyn jälkeen. Loppuvuodesta 1999 minulle aloitettiin kivessyövän koululääketieteellinen hoito, jolloin vasen kives poistettiin. Sen jälkeen seurasi erittäin intensiivinen sytostaattihoito. Toukokuussa 2000 poistettiin nivusten lymfarauhasia.

Muistaakseni hakeuduimme lokakuussa 2000 hoitoosi tyttöystäväni P:n kanssa. Olin melkoisen epätoivoinen, koska oikeasta keuhkostani oli löydetty yhtäkkiä uusia pesäkkeitä. Kävin luonasi Karlsruhessa pari kolme kertaa, ja ainakin kerran ennen keuhkoleikkausta.

Leikkauksessa poistettu kudος ei osoittautunut aktiiviseksi syöpäkudokseksi, vaan se oli pikemminkin kuollutta kudosta. Säästyin näin lisäsytostaateilta.

Pidän tätä merkittävänä ja hyvin todennäköisenä osoituksena siitä, että Sinun hoitosi ja apusi vaikuttivat tilanteen muuttumiseen. Lääkärit selittivät tilanteen niin, että uudet pesäkkeet olivat kuolleet yhtäkkiä, vaikka ne olivat siihen saakka kasvaneet.

Hoidit myös tyttöystävääni, ja häneltä katosivat vuosikausia jatkuneet alaselän kivut. Olemme hyvin kiitollisia.

💡 DE 49 💡

Hyvä herra tri Alemany, Dear Pablo

Haluan kiittää Teitä koko sydämestäni. Jumalallinen istuntonne oli suoraan taivaasta, sellaista valoa en ole koskaan nähnyt tai kokenut. Sai Baba itse oli siellä Teidän kanssanne, ja haluan tietää, olenko jo taivaassa. Minulle itselleni se oli kokemus kuin oikea transformaatio.

Tiedän, että sisäisessä tietoisuudessani todella uskon, että kaikki sairaudet olisivat parannettavissa.

Olen pahoillani, että olen melkein unohtanut kaikki saksan sanat, joka päivä kesällä puhun saksalaisten vieraiden kanssa, mutta näin on paljon helpompaa.

Vuonna 96 olin Freiburgissa töissä. Ja nyt välitän, miksi en ole ollenkaan tutustunut siellä Teihin, koska Freiburgissa on spirituaali kehitykseni mennyt eteenpäin.

Siis se oli melkein paras vuosi elämässäni. Siellä voisi kerran tuntea itseään aika vapaaksi.

Kiitos Teidän työstänne!! Tervehdin Teitä sydämellisesti, näemme jälleen.
-R.

💡 DE 50 💡

Now follow two letters (06.05.2008) from Berlin of a woman which had cancer:

Istunnon vaikutusta olen tuntenut erityisesti eilen, sunnuntaina. Oli helpompaa jäädä luokseni, rauhallisella, kirkkaalla ja vahvemmalla mielin. Se tuntui mentaaliselts ja emotionaaliselts puhdistukselta. Istunto rentoutti minua syvästi, sen jälkeen olin aika väsynyt ja rauhallisempi. Tällä kertaa oli tapahtunut ensimmäistä kertaa jotakin sellaista kuin "nukahtamista" istunnon aikana. -M. B.,

💡 DE 51 💡

Hei tri Pablo! Tänään löydän aikaa ja rauhaa kirjoittaakseni Teille! Ensiksi haluan kiittää oikein sydämellisesti, koska Te olette ottanut aikaa minulle ja ihmeen kauniista elämyksestä ja parannuksesta, jonka sain tietää Teillä, että siten alulla olkoon uusi elämänvaihe, sillä toivon, että on muita niin kauniita spirituelleja elämyksiä, ja siten kehitys!

Istunnon alussa minulla on ollut vaikeuksia keskittyä, mutta mantran ja Teidän avullanne se meni sitten niin hyvin, että pystyin näkemään ihmeen kauniita liiloja ja kullankeltaisia värejä "sisäisen silmäni" edessä, kehoni tuli jotenkin epätärkeäksi, niin että "valitettavasti" vain lyhyessä ajassa olen tuntenut olevani siihen vangittuna.

Lopussa tunsin oloani niin kevyeksi, niin kuin jalkani eivät olisi kunnolla maassa!

Viime vuoden heinäkuusta, jossa minulla oli ollut nivelkierukkaonnettomuus lanneselkärangassa, en voinut enää istua kauan, vaikka minulla menee tänä vuonna jo paremmin, oli kuitenkin yhä edelleen vaikea voida istua kauan, ja Teillä minulla on melkein ollut vaivatonta, ja sitten vielä tunti autossa kotiin asti!

Vielä viikon kuluessa voin oikein hyvin.

Minulla on tunne olla vapautunut pimeästä ja raskaasta rasituksesta, kaikki on tullut selväksi, kevyeksi ja helpoksi, ja tapahtui vielä muutama pieni hieno odottamaton asia, niin että voin vain tuntea itseäni onnelliseksi.

Toivon itselleni, että pääsisin vielä kerran tulemaan Teidän luoksenne, sillä vielä on varmuudella monta asiaa entisestä elämästäni, jotka minun tulee saada tietää, vaikka se ei tulisi olemaan mukava – ja todennäköisesti myös satuttaa.

Schwenningenissä, 01.11.2009

🌿 DE 52 🌿

Kun joku on jo osallistunut Self-Satsangiin, voin auttaa tätä henkilöä rukouksin myös välimatkan takaa. Tässä meillä on esimerkkitapaus Berliinissä asuvasta naisesta (48), joka lähetti minulle seuraavanlaisen sähköpostiviestin rukoiltuani hänen puolestaan, (itse olin Freiburgissa).

Hei Pablo, eilen illalla olen tuntenut SITÄ taas aika intensiivisesti, virtaamista ja vibroimista koko kehossa ja ihmeellistä onnen tunnetta.

Myös koko yön lävitse – olin sulkenut silmät, ja minulla oli valon tunto kaikkialla, niin kuin valonheitin säteilisi minua kohti...

Kiitos!!!! Sydämellisin terveisin, -D., Berliinistä, huhtikuu 2009

🌿 DE 53 🌿

Yhtenä viikonloppuna annoin pienessä saksalaisessa kaupungissa Itävallan rajalla parantamisistuntoja.

Isäntäni kutsuivat tuttavani, jolla oli näkemisvaikeuksia. Kun nainen sai tosin tietää, että hänen pitäisi vähintään kolme kertaa tulla

luokseni, hän sanoi, että se olisi hänelle liian kaukana, hän ei haluaisi ajaa neljää kilometriäkään! Se olisi liian raskasta. Seuraavana päivänä, lauantaina, hän oli kuitenkin taas paikalla. Sain tietää, että hän tulisi luultavasti sokeaksi. Silmälaseistaan huolimatta, jotka olivat uskomattoman paksut, hänen oli jo melkein mahdoton kävellä yksin. Tein rukoilemisistunnon hänen kanssaan.

Seuraavana päivänä hän soitti aivan varhain, hän haluaisi seuraavan istunnon. Sanoin: „Olen pahoillani, mutta olen jo lähdössä Liechtensteiniin. Miksi he eivät halunneet tulla aikaisemmin?“ Hän vastasi, että hän tulisi Freiburgiin ottaakseen seuraavia parantamisistuntoja. Silloin tulin uteliaaksi. Miksi hänelle olisi ollut liian raskasta ajaa neljä kilometriä, ja nyt hän olisi yhtäkkiä valmis ajamaan viisisataaviisikymmentä kilometriä Freiburgiin? **„Elisen istunnon jälkeen pystyn näkemään lasteni kasvot ilman silmälaseja. Pystyn yksin kävelemään portaat ylös ja taas alas. Haluaisin kokea parannusta jatkossa...”**

Pyysin häntä kertomaan sairaskertomuksensa yhdessä kirjeessä. „Noin kaksitoista vuotta sitten todennettiin molemmilla silmillä, että verkkokalvo degeneroisi...”

👉 DE 54 👈

Sinä aikana kun kanssani/minussa tehtiin työtä, huomasin herkän sateenkaaren pääni ympärillä.

Päässä itsessä liikkui valopiirejä. Mieleeni tuli yhtäkkiä aika paljon ajatuksia ihmisistä ja asioista, joista on pitkä aika ja joita siksi kauan en ollut tullut ajatelleeksi.

Tunsin myös sykkeitä jaloissani ja lämpöä!!!

Tämä ilahdutti ja ihmetytti minua erityisesti, koska jalat tuntuvat, siitä lähtien kun minulla oli hermoradan häiriö jaloissa kymmenen vuotta sitten, kuin tunnottomilta. Häiriö on diagnosoitu ja mitattu; syy ei ollut löydettävissä ja on tähän asti terapialle resistentti. Berliinissä, 13.1.2008

👉 DE 55 👈

Anekdootti: ”Katselin pientä kimppua kukkia: Tuolla yhtäkkiä irtautuu silmieni edessä hiljaisella tönäisyllä kukan lehti silmusta ja taipui ulospäin avautuivat vähitellen muut kukan lehdet, hiljaa ja aivan itsestään selvästi.”

Sain soiton yhdeltä rouvalta (56), aika hermostunut. Hän kertoo minulle: parannusmeditaatioistunnon Stuttgartissa jälkeen menin kotiin. Kun saavuin, keitin itselleni teen ja istuin pöydän ääressä kuuma kuppi kädessä. Tarkkailin kukkakimppua, joka minulla oli ruukun päällä pöydän päällä. Tässä hetkessä kukka kääntyy minuun päin (kyllä! - se liikkui ikään kuin olisi ollut elävä olento!) ja avasi kaikki värikkäät kukan lehtensä minuun päin, ikään kuin hän minua suoraan tarkkailisi silmässä!! - Putosin tuolilta melkein!

Kirjeessään kertoo rouva (56), että hänen vaginansa onnettoman tapahtuman miehensä kanssa perusteella siitä lähtien kun hän oli kolmekymmentä vuotta tuli kuivaksi ja aika kivuliaita repeämiä oli syntynyt herkkään sisäihoon. Luen eteenpäin:

Aamulla viimeisen parannusistunnon jälkeisenä päivänä minulla oli aamiaisella syvä elämys. Katselin pientä kimppua herkkiä sinisiä iiris-kukkia, joka seisoo pöydän päällä: Tuolla yhtäkkiä irtautuu silmieni edessä hiljaisella tönäisyllä kukan lehti silmusta ja taipui ulospäin – henkeni pysähtyi – jonkin ajan kuluttua avautuivat vähitellen muut kukan lehdet, hiljaa ja aivan itsestään selvästi.

Järkytys oli suuri! Näyttihän minulle tämä tapahtuma tarkasti sen, mikä pitää minussa panna täytäntöön, saa... Nyt – ja se on ihme! - kukkii „ruostunut vanha“ vagina taas. Sisäiho on taas pehmeä ja notkea, aivan yhtäkkiä – ja minulle tulee tuskaisesti tietoiseksi, kuinka tyydyttämätön ruumiillinen rakkauden kaipuuni on.

Että olette tullut Saksaan, on suuri siunaus monille ihmisille täällä, mitä tunnen syvimmillään ja kiitollisena!

DE 56

Esimerkkitapaus U5: Lääkärin tarkastuksen jälkeen oli rouva F28:lle (35) vaarana, että hänessä saattaisi kehittyä kohtusyöpä. Gynekologin kiireellisenä suosittelemasta leikkauksesta hän kieltäytyi toistaiseksi, koska hän ei halunnut vahingoittaa kehoaan sellaisella massiivisella toimenpiteellä, vaan antaa sille pehmeällä tuella luonnollisen parantamisen mahdollisuuden.

Hän tuli sen jälkeen noin kolme kertaa kuukaudessa parannusistunnoille. Sitten en kuullut enää pitkään mitään häneltä. Muutamien kuukausien kuluttua hän kävi luonani yllättäen Karlsruhessa. Iloitsin suuresti, kun hän kertoi minulle, että uusin analyysi oli päässyt tulokseen, että hän yleensä voisi paremmin ja olisi myös psyykkisesti paljon kuormittavampi ja stabiilimpi.

🐼 DE 57 🐼

Rouva Karlsruhe (65) kertoo minulle aivan liikuttunut ja innostunut: „**Sen jälkeen kun olen käynyt parannusistunnoilla, minulle tapahtuu ihmeitä. Herään esim. joka aamu ja kuulen Raamatun sitaatteja minussa sisäisesti.** [Lisää sellaisia esimerkkejä, joita en ole huomannut tai sitten unohtanut] .

Ja tiedätkö mitä? Viimeisen parannusistunnon jälkeen tulin kotiin ja sain yhtäkkiä vieraan. Tarjosin vieraalleni teen ja leivän. Saattaakseni häntä, vaikka en ollut nälkäinen, levitin voita viipaleen päälle, kun yhtäkkiä... veitsi kädessäni itsestään murtuu kahteen osaan! Mutta en ollut painanut veistä, pidin sitä viipaleella ilmassa! Ja murtui! Katsokaapas...

Ja hän näytti minulle teräsveitsen, murtununeena kahteen osaan.

Pidin sitä kaikkien näiden vuosien läpi alttarissani ja käytän sitä tilaisuuden tullen leikkausveitsenä avatakseni kirjeitä. Minun piti ottaa valokuva osista dokumentoidakseni tämän, kuitenkin minulla ei ollut rahaa kameraan. Ja näin lukuisien muuttojen jälkeen näinä vuosina on osa kadonnut. Vain tänään ehdin valokuvata muun osan:

(veitsi – valokuva täällä)

Kaikkein hämmästyttävintä siinä on, että tämä leikkaus näyttää kuin tarkkuusleikkuukoneella tehdyttä, joka ei lämmitä leikkuukitkalla. Jos metalli- tai puupala tai sitten työkalu murtuu, näyttää murtumispinta aina epäsäännölliseltä. Voitteko kuvitella, hyvä lukija, että Teillä on puukeppi kädessä, joka yhtäkkiä murtuu kahteen osaan, kuin hienolla sahalla tehty, sen lisäksi vielä ilman sahaviivoja murtumispinnalla? Ja silloin ajattelette metallikeppiä tai sitten veistä, nimittäin terästä: Niin leikattu, ilman sahakitkalämmittämistä, kiillotetuilla murtumispinnoilla! Minulle fyysikkona ja teknikkona, metallurgian koulutuksen saaneena ja puuseppänä tämä oli niin hämmästyttävää, että pidin veitsen palat niin kauan.

Ja siitä lähtien [hän lisäsi] häirintä, joka minulla oli enemmän kuin 40 vuotta, on poistunut: Minua seuraa koko elämän aikana tunne, että on näkymätön veitsi, joka seuraa oikeaa kättäni leikatakseen sen!! Se on nyt yhtäkkiä pois!“

Rouva Ukrainassa (Kiova) kertoo tulkille, että hän koko elämänsä aikana ei voinut pestä hampaat, koska hänen täytyy oksentaa yrityksessä. Ja parannusistuntojen jälkeen hänellä oli ensimmäistä kertaa elämänsä aikana tilaisuus tehdä tämä valitus. Sen lisäksi hän kertoi monista psyykkisistä ja fysikaalisista (fyysisistä) parannuksista hänellä ja sen lisäksi vielä, että juuri näinä päivinä hänen miehensä, joka oli kauan työttömänä, oli saanut myöntävän vastauksen työpaikkaan nähden.

Pyysin häntä kertomaan tämän kirjeessä (mutta katso kommentti alaviitteessä). Alkuperä venäjäksi, englantiin käännettynä tulkiltani Kiovassa:

Arvostettu Pablo! (haluaisin myös sanoa rakas)

Olen hyvin iloinen, että pääsin meditaatioihisi. Kun kävin ensimmäisen kerran, minusta tuntui, että se oli sitä, mitä olen aina halunnut. Halusin ja haluan mennä Jumalan luokse, tulla Jumalan luokse ja pysyä aina tässä tilassa.

Olen hyvin iloinen, että sain tietää, että sellaisia ihmisiä kuin ystäväsi on, on todella olemassa

Ensimmäisellä Pablon vierailulla havaitsin iloa ja sisäisen rauhan tunnetta. Parantumisistunnon aikana tunsin hyvin miellyttäviä energioita. Ohjaan joogatunteja ja lyhyen ajan päästä ensimmäisten parantumisistuntojen jälkeen kävijöiden määrä ryhmässäni lisääntyi. Aviomieheni löysi yllättäen työpaikan. Olotila istuntojen jälkeen oli erittäin hyvä, mutta tunsin uupumusta. Neljännen parantumisistunnon jälkeen se oli kadonnut.

Pablo, olen teille hyvin kiitollinen ja olen odottanut vierailuanne malttamattomana! Illoitsen kovin, että voin saada henkilökohtaisen mantrani!

Haluaisin kuvailla joitakin tuntemuksia parantumisistuntojen aikana. Ensimmäisen istunnon aikana minun piti nähdä paljon vaivaa lähestyessänne ensimmäistä kertaa, etten olisi pudonnut tuolilta (koska tuolissa ei ollut selkänojaa) ja etten olisi pudonnut miellyttävimmän ja vahvan energian virran takia. Kämmissä esiintyi tunne kuin pienet chakrat olisivat avautuneet, joista energia virtasi. Kosketukseenne toivat miellyttävää lämpöä kuten myös tasapainon ja harmonian tunnetta. Tuli myös kuvia.

Neljännen istunnon aikana ilmaantui ensin aivojen kuva, jossa oli pilaantuneita kohtia. Heti kohta ilmaantui toinen aivojen kuva, jossa oli pieniä tuskin näkyviä pisteitä. Tuli ajatus, että niin positiivisesti parantumisistunnot vaikuttavat. Sen jälkeen tuli tunne, että kehoni muuttui kiveksi, ja se tuli hyvin painavaksi. Pystyin tuskin liikkumaan. Minua alkoi huimata, aloin hikoilla, ja ärtymyksen tunne nousi ja vaikutti siltä, että musiikki, jota kuuntelin, oli nostanut sen pintaan. Mutta tämän parantumisistunnon jälkeen olivat heikotukset, uupumus ja väsymys poissa, jotka olivat kolmannen istunnon jälkeen selvästi havaittavissa.

Viidennen ja kuudennen parantumisistunnon jälkeen syntyi ja pysyi lämmön tunne kolmannen silmän alueella; tämä tila oli hyvin rauhallinen ja tasapainoinen. Odottamatta sain tarjouksen, joka on minulle hyvin ajankohtainen.

🌀 DE 59 🌀

Parantaja kertoo minulle kirjeessä[1]:

Noin 5 vuotta sitten minulla oli nivus-kives-kipuja, vasemmalla jo kerran, tosin jotenkin toisin. Silloin testattiin liikeopin mukaisesti, että kyseessä oli varikoseele, siis suonikohjulaajentuma. Tämä esiintyy aina vain vasenpuolisesti, koskee vasenta kivistä ja jatkuu ylöspäin munuaiseseen asti...

Otin sen jälkeen lääkkeitä, nimittäin Quercus comp. Unguentum -voide, lisäksi Hirudo comp. Globuli ja Borago comp. Globuli. Jonkin ajan kuluttua kivut lähtivät vähitellen.

Nyt viime vuonna sain tämän „jutun“ taas, vain että se oli paljon kivuliaampi ja koski ennen kaikkea nivusta. Tämän kerroin Sinulle, ja sovimme muutaman istunnon. Sen jälkeen se parani ja parani.

Joulukuussa 1999 ja tammikuussa minulla oli tilaisuus saada kollegan luona kaksi pääkalloa ja ristiluuta koskevaa hoitoa. Se oli sitä mieltä, se johtuisi vasemmasta munuaisesta, joka istuisi liian syvällä. Hän hoiti selkärankaa tällä tietyllä kevyellä vibroimisella. Kumpikin hoito oli 14:n päivän sisällä. Sen jälkeen se tuli vielä vähän paremmaksi.

Varsinainen parannus oli kuitenkin jo ennen näitä kahta hoitoa ja ennen kaikkea näiden pääkalliota ja ristiluuta koskevien hoitojen jälkeen Sinulta. Siis olennainen saavutettiin istuntojesi perusteella.

Lääkkeitä sen takia en ole ottanut koko aikaa.

Tänään nyt on nivuskipu kokonaan lähtenyt, vasen kives on kuitenkin vielä alttiimpi kivulle kuin oikea. Yhteensä parannus on 90 %. Siitä olen aika iloinen ja Sinulle kiitollinen!

🌀 DE 60 🌀

Sinä aikana kun kanssani/minussa tehtiin työtä, huomasin herkän sateenkaaren pääni ympärillä. Päässä itsessä liikkui valopiirejä. Mieleeni tuli yhtäkkiä aika paljon ajatuksia ihmisistä ja asioista, joista on pitkä aika ja joita siksi kauan en ollut tullut ajatelleeksi.

Tunsin myös sykkeitä jaloissani ja lämpöä!!! Tämä ilahdutti ja ihmetytti minua erityisesti, koska jalat tuntuvat, siitä lähtien kun minulla oli hermoradan häiriö jaloissa kymmenen vuotta sitten, kuin tunnottomilta. Häiriö on diagnosoitu ja mitattu; syy ei ollut löydettävissä ja on tähän asti terapialle resistentti.

Berlinissä, 13.1.2008

II

Esimerkkitapauksia Suomesta

Esipuhe: Nainen Suomesta: Pablon Self-Satsangien aikaansaama muutosprosessini

Muistan selkeän elävästi ensimmäisen kohtaamishetken Pablo Andrésin kanssa hänen kysyessään miksi tulin Self-Satsangiin. Tuntui kuin Jumala valtavuudessa ja syvyydessään olisi osoittanut yksinomaan ja suoraan huomionsa tässä maailmankaikkeudessa vain minuun, Pablon silmien katsoessa syvälle omiini. Kyyneleet tulvahtivat silmiini ja niiden virratessa poskilleni sanoin sanottua rikkoutuvalle äänellä "Haluan sulautua Jumalalliseen..." Olisin jatkanut vielä "...pysyvästi, auttaakseni enemmän toisia.", mutten kyennyt. Koin vain Jumalallisen läsnäolon kyynelten virratessa pitkin kasvojani - ja kohta näinkin jo Pablon valkoiseen verhoutuneen hahmon kävelevän yhteiseen meditaatiohuoneeseen. Se oli hetki, joka sinetöi aiemmin heränneen sisäisen tunteeni, että tulen saamaan valtaisa apua Jumalalliselta tämän miehen kautta. Aiemmin olin pyytänyt (Sathya) Sai Babaa auttamaan minua vaikeassa elämäntilanteessani ja koin tämän vastaukseksi. Kävinkin Pablon Self-Satsangeissa muutamia kertoja kevään ja kesän aikana 2011. Kerron mielelläni omia kokemuksiani inspiroidakseni heitä, jotka epäilevät mielessään. Lisäisin tähän, että sydän ei epäröi, se ei ajattele (kuten mieli): se tuntee ja siten tietää.

🌀 FI 1 🌀

- Olen havainnut lukuisia muutoksia itsessäni parempaan suuntaan. Fyysisiä sairauksia en omaa, mutta olen huomannut siltikin edistymistä. Fyysisellä tasolla näköni on selkeästi parantunut (heitän usein silmälasit pois), ihoni on tullut kauttaaltaan huomattavan paljon pehmeämmäksi, silkkipemmäksi, olen laihtunut monta kiloa laihduttamatta, kehossani on

sama keveyden tuntu kuin lapsena. Tiedän paremmin mitä minun tulee syödä, mitä tarvitsen. Vuosia kestänyt paha tapani, kynsienpureskelu, loppui aivan spontaanisti ensimmäisen session jälkeen. Tämä mielestäni kuvaa jo hyvin yksittäisenä asiana, minkälaisen rauhan jo yhteen istuntoon osallistuminen toi sisimpään. Tunnetasolla olen tasaisempi, vakaa, - luottavainen. Syvä luottamus on juurtunut minuun, itseluottamukseni on erityisesti parantunut, pysyvästi. Se ei ole häipynyt näiden kuukausien aikana, vaikka olen käynyt eräässä ihmissuhteessani todella voimakkaita kuvioita lävitse. (Ohimennen sanottuna: toivon, ettet vain lue nopeasti läpi näitä sanoja - vaan tunnustelet niitä asia kerrallaan, miltä itsestäsi tuntuisi, jos todella jokin mainitsemistani muutoksista olisi tapahtunut omalla kohdallasi. Arvostaisitko sitä, kokisitko iloa?)

En horju, en pelkää kuten aiemmin. Tiedostan paremmin oman voimani, Jumalallisen itsessäni. Puhuessani Jumalallisesta, tarkoitan sillä jokaisen sisimmässä ilmenevää Jumalallista perustaa, puhdasta tietoisuutta - en viittaa mihinkään uskontosuuntauksiin. Jumalallisen läsnäolon havaitsemisen kyky on lisääntynyt olennaisesti. Olen kuin hiljaisessa sisäisen hymyn, onnellisuuden ja varmuuden, rakkauden ja huolenpidon sekä turvallisuuden olotilassa koko ajan. Ajoittain en vain kerta kaikkiaan voi lakata hymyilemästä. (Jos olisin kissa, kehräisin varmasti kovalla hyrinällä aamusta iltaan.) Olen rentoutuneempi. Olen rauhallisen innostunut asioista, pääsin pois pitkään jatkuneesta pysähtyneisyyden olotilasta. Nautin voimistuneesta luontoyhteydestäni. Omassa arkisessa työssäni olen huomannut ihmisten saavan enemmän apua kauttani. Pablon kautta minulle tullut apu on vaikuttanut suoraan siten, että kykenen auttamaan itse enemmän ihmisiä. Kohtaan ihmiset 'syvemmällä' tasolla.

Eräs vaikutus, joka on tullut Pablon istuntojen seurauksena ja minkä olen kiitollisena pannut merkille, on lisääntynyt kärsivällisyys - selkeimmin sen huomaa ihmissuhteissa ja myös henkisten harjoituksen kurinalaisuudessa. Pysyn aikaisempaa enemmän Rakkauden tilassa, siitä pois lipsumatta. Muistan tietoisemmin Rakkauden ja Jumalallisen. Tiedostan Jumalallisen nyt enemmän itsessäni kuin ennen Self-Satsangeja. Ilmaisen sitä myös teoissani. Suhteeni läheisiini on tullut aidommaksi, olen enemmän sydämessäni, myötätunnon kykyni on laajentunut. Olen iloisempi. Koen toisten ahdingon koskettavan enemmän itseäni, auttamishaluni on syventynyt. Näen kaikkiallisen

ykseyden selkeämmin. Meditaatioissa pääsen helpommin ja nopeammin syvään tilaan. Hyvin paljon pysyvää kehitystä positiiviseen suuntaan on siis tapahtunut lyhyessä ajassa. (Nämä asiat tuntuvat osin uskomattomilta, nyt kun niitä lukee koneen näytöltä omina kokemuksinaan. Mutta näin tämä kaikki nyt vain on kehkeytynyt tähän pisteeseen.)

Pablon antamat henkiset harjoitukset avaavat minut kiitollisuudelle Jumalan jatkuvaa armoa ja huolenpitoa kohtaan. Tunnen Jumalallisen sädehtivän suoraan luomakuntaansa kauttani tehdessäni näitä harjoituksia. Olen niistä hyvin kiitollinen. Tiedostan sen että meidän tulee omata antaumusta, nöyryyttä ja luottamusta Korkeinta kohtaan, siten voimme tuntea myös osan siitä äärettömästä Armosta, mikä on kaikkien saatavilla. Tulee vain ponnistella avatakseen itseään Rakkauden avulla kokemaan Jumalallisen, joka Itse on. Pablon antamat harjoitukset poistavat täydellisesti mielen, joka on Itsen kokemisen tiellä. Silloin voi kokea Itsen todellisuuden, säännöllisen harjoituksen avulla yhä syvemmin ja syvemmin.

Tarkkailin jatkuvasti tiiviisti myös Pablon toimintaa henkilönä, tekeekö hän itse samoin miten puhuu jne. Olen todella vaikuttunut ja vakuuttunut hänen sitoutuneisuudesta Jumalalliseen Totuuteen ja Rakkauteen. Sen ilmaisemisessa käytännön pienimmissäkin asioissa. Kaiken elämän, kaikkien ihmisten kunnioittamisena ja huomioonottamisena. Hänen vilpittömyytensä, puhdassydämisyytensä ja aitoutensa loistaa läpi hänen jokaisen eleensä ja toimensa kautta. On jo siunaus itsessään saada olla hänen kenttänsä vaikutuspiirissä, sillä jo se saa oman mielen kohdistumaan kaikessa hiljaisuudessa Jumalalliseen, ilon, kauneuden ja rakkauden väreillessä sydämessä. Jumalallisen läsnäolo tuntuu niin lempeän pehmeänä Pablon seurassa, että on sangen helppoa yhtyä hänen lapsenomaiseen kykyyn olla läsnä tässä hetkessä, tyytyväisenä, mitään tuomitsematta. Vaikutuksen teki myös hänen vaatimattomuutensa materiaalista omistamista kohtaan, hänen käyttäessään istuntojen lahjoitukset suoraan auttaakseen enemmän ihmisiä, mikä onkin luonnollinen toiminto palveluhaluisen, myötätuntoisen sydämen omaavalle henkilölle. Tiedostin hänen myös tietävän ajatukseni ja tunnetilani, sanoja ei paljon tarvittu.

Self-Satsangien vaikutuksesta olen kurinalaisempi tekemään henkisiä harjoituksia. Osallistuminen Satsangeihin sai minut pysyvästi muistamaan, kokemaan ja näkemään Jumalallisen. Sanon pysyvästi, koska tämä tietoisuudentila ei ole himmentynyt vaikka kuukausia on kulunut. Päivät juuri sessioiden jälkeen olivat yhdellä sanalla kuvaten 'taivaallisia', se antoi konkreettisen esimaun todellisesta pysyvästä olotilastamme, jonka kokemusta olemme kukin omalla vauhdilla ja tavallamme avaamassa. Se luotsasi kohti innostusta ja jaksamista tehdä omia henkisiä harjoituksia yhä suuremmalla antaumuksella. Olo oli aina hyvin rauhallinen ja tyyni monta päivää sessioiden jälkeen, erityisen Jumalallinen. Mieli oli erityisen tyyni, vailla mitään huolia ja ongelmia. Olo oli selkeän keskittynyt läsnäolevaan hetkeen ja sen hyväksymiseen tyytyväisenä, haluamatta mitään muuta.

Kaipuu Jumalalliseen sulautumiseen syveni mittaamattomasti. Olen jo pitempään tiedostanut etten voi elää ilman tietoista yhteyttä Jumalaan, mutta nyt erään istunnon aikana tämä totuus ankkuroitui niin syvälle tietoisuuteeni, että se aiheutti sitoutumisen aivan uudella tasolla. Sitouduin tekemään kaikkeni oivaltaakseni Itseni. Ponnistelen sen eteen että sallisin rakkauden olevan päällimmäisenä ja syvimpana vaikuttajana, ajatusteni, sanojeni ja tekojeni ohjaajana. En pidä sitä tärkeänä tavoitteena jossain tuolla tulevaisuudessa, vaan sitoudun elämään läsnä olevana ja tekemään parhaani nyt, muistaen jatkuvasti Rakkauden. Tarkoitan että elän ihan tätä tavanomaista elämää ylä- ja alamäkeen, mutta enemmän Totuudesta ja Rakkaudesta käsin. "Totuus" (Sathya) olikin vahvana teemana useassa sessiossa, kuten myös Jumalallinen Rakkaus (Prema). Omatuntoni kolkuttaa nykyään huomattavasti kovaäänisemmin kuin aiemmin, kun tiedostan tekeväni vastoin totuutta.

Pablon resitoidessa mantroja parannusistuntojen aikana, näin hänen kehonsa asteittain häviävän, kunnes jäljellä olivat vain pää ja kädet- ja lopulta nekin katosivat. Oli vain Puhdas Jumalallinen Tietoisuus, joka mahdollisti parantumisen/muutoksen. Toisinaan tunsin ja näin kaikkien läsnäolijoiden myös häviävän pois, tuntien itsenikin vain 'olemiseksi', en aistinut tavanomaisella tavalla kehoani, omaa minääni mieleni kautta ja siten että olisin istunut tuolilla. Tietoisuuteni oli sulautunut parannustietoisuuden kenttään, Jumalallisen läsnäoloon. Näin usein Valoristin, jonka Pablo on myös itse kertonut

kokevansa osana sessioitaan. Koin itseni Valoristinä. Koin monta kertaa laajentuvani suuremmaksi kuin maailmankaikkeus, näin maapallon pienenä pisteenä, galaksit olivat myös pieniä kierteitä, olin yhtä kaiken suuruuden kanssa, kunnes menin vielä syvemmälle siitä tilaan, jossa ei ollut enää aikaa eikä paikkaa. Sen kuvaamiseen minulla ei ole sanoja.

Usein koin niin sanoinkuvaamattoman suurta ja kaikenläpäisevää, puhdasta Rakkautta, jolloin 'kotiintulon kyyneleet' vain virtasivat loputtomasti. Se tuntui siltä, että vihdoinkin olen todella yhteydessä siihen mitä olen aina niin kipeästi sieluni syvyyksissä kaivannut. Todellisessa tietoisessa kokemuksellisessa kosketuksessa Rakkauteen, joka minulle tarkoittaa samaa kuin Jumala. Tuntemus tästä pyyteettömän Rakkauden kokemuksesta jäi aina pitkäksi aikaa. Se lämmitti konkreettisesti rintakehää ja siihen liittyi ennen kokematon onnellisuuden tunne. Näin usein istuntojen jälkeen Pablon kasvot Amman kuvan kasvojen tilalla, näin hänen kasvonsa puiston kukkivassa koristeudessa: erikseen jokaisessa kukassa! Näihin tapauksiin liittyi myös aina sanoinkuvaamaton onnellisuuden kokemus ja hyvän olon tunne sydämessä.

Koin Pablon mantrojen resitoimisen erityisen kiehtovana, kun samalla asteittain pääsin itseen syvemmälle Itseeni. Ensimmäisellä kerralla hämmästyin Pablon resitoidessa ääneen sanskritinkielisiä mantroja, kokemustani siitä, kuinka osasin toistaa samanaikaisesti mielessäni kyseisiä mantroja, vaikken ollut niitä aikaisemmin koskaan kuullutkaan. Keskityin yhä intensiivisemmin sulautumaan mantrojen värähtelyyn. Tarkkailin kuin ulkopuolisena kehoani, joka sujuvasti päästeli sanskritin kieltä tulemaan. Koin heti ensimmäisessä sessiossa hyvin voimakkaat värähtelyt sydämessä ja ykseyttä kaiken kanssa. Erityisen voimakkaana koin Om mantran värähtelyt. Session lopussa sulauduin meditaatiossa Shivaan. Ihailin salaa Pablon antaumuksen syvyyttä ja voimaa. Huomasin ison hyppäyksen positiiviseen suuntaan vaikeassa ihmissuhteessani heti tämän session jälkeen.

Seuraavassa istunnossa koin Pablon Jumalallisena Äitinä, valtaisana myötätuntona olemisena. Koin kauneutta, näin Pablon myös Äiti Maana, se oli hyvin koskettavaa. Koen saman myös aina katsoessani hänen valokuvaansa, jossa hän on laiturin päässä. Näen hänen kehonsa sulautuvan täydellisesti luonnon elementteihin, ja jäljelle jäävät vain silmät, jotka katsovat sieluuni. Näin hänet myös

Sathya Sai Babana, joka on itselleni erityisen rakas. Koin tämän erityisen voimakkaana. Tunsin syvältä kumpuavaa nöyryyttä ja olin tietoinen oppimisenhalustani. Minut valtasi niin pohjaton kaipuu rakastamani Jumalallisen (Sathya) Sai Baban luo, "kotiin". Tunne tuli kolme kertaa erityisen voimakkaana, enkä voinut muuta kuin itkeä valtoimenaan erossaoloni tuskaa. Kaipuuni sulautua Jumalalliseen oli niin vavisuttava. Pablon tullessa kohdalleni ja koskettaessa käsiäni, tunsin kuinka Jumala itse olisi koskettanut käsiäni äärimmäisellä pehmeydellä ja huolta pitävällä hellyydellä. En ole koskaan aiemmin kokenut mitään niin pyhää, kaunista kosketusta, josta välittyi sellainen armo. Jo itsessään se kosketus sai sieluni soimaan kiitollisena, en olisi voinut toivoa enempää, mutta Jumalan armo osoittautui loputtomaksi. Koin saman joka kerta Pablon tullessa eteeni, kohdalleni. Jostain itselleni tuntemattomasta syystä, olen aina valtavasti rakastanut (Sathya) Sai Baban käsiä. Ne ovat mielestäni maailmankaikkeuden kauneimmat kädet, jotka tekevät alati pyyteettömiä tekoja ja nyt tunsin ne samat kädet omillani. En voinut estää kyyneleitteni virtaa, pyrskähdin yhä uudelleen itkemään ääneen. Koin Pablon puhtaana myötätunnon ruumiillistumana siinä edessäni, käsien kautta tulviva Rakkauden virta oli niin kaikenläpäisevä. Tunsin saaneeni täydellisesti rakastamani Jumalallisen läsnäolon siunauksen kyseisessä istunnossa. Olin täynnä Jumalan Rakkautta. Olo istunnon jälkeen oli hyvin kohonnut, elävöitynyt, värähtelyt olivat hyvin keveitä ja olo tuntui hyvin Jumalalliselta. Heräsin aamulla Pablon resitoimien Jumalallisen nimien soidessa korvissani. Koin kauneutta ja kiitollisuutta. Elävää armoa.

Seuraava istunto olikin heti seuraavana päivänä. Näin Pablon Sathya Sai Baban edellisenä inkarnaationa, Shirdi Sai Babana. Hän seiso i edessäni ja kuulin sanat "Katso Totuutta." Samassa hetkessä olin erityisessä tilassa, jota kuvaan täydellisenä keskittymisentilana, näin kuvaavampien termien puuttuessa. Näin Pablon silmien iirikset 'yhteystunneleina' ja 'kaikkeuden sisältävän tyhjyyden säteet' tulivat omiin silmiini, en osaa sitä muilla sanoilla kuvata. Tunsin käpyrauhasiani hoidettavan ja oloni oli hyvin suora, linjassa oleva. Koin että muutoksia tehtiin tietoisuuteni avautumisen edistämiseksi. Shirdi Sain olen aina kokenut isällisenä auktoriteettina ja se tunne oli läsnä tämänkin istunnon aikana. Olin kuin tyhjässä läpinäkyvässä tilassa. Tunne oli miellyttävä, vaikken mielihyvää sinänsä kokenut.

Session koin hyvin intensiivisesti, olin kuin kala vedessä jo tutuksi tullessa parantumistietoisuuden kentässä. Olin hyvin kiitollinen saadessani nähdä Shirdi Sai Baban ja kokea hänen läsnäolonsa siunauksen. Myöhemmin kuulin Pablon olleen aikaisemmassa inkarnaatiossaan Shirdi Sai Baban oppilas.

Seuraavissa istunnoissa sain kokea sydäntä avaavia hetkiä edelleen kyynelten virratessa Jumalallisen läsnäolon kokemuksen johdosta, mutta en käy niitä yksityiskohtaisesti tarkemmin läpi tässä yhteydessä. Kävin lävitse useita heräämisen ja oivaltamisen hetkiä, kun tietoisuuteeni nousi ratkaisuja ongelmiini, kaikenkattavia, selkeitä ratkaisuja, jotka ilmenivät kuin 'itsestään selvinä', mutta mitä egoni oli vain aiemmin vastustanut. Uusia näkökulmia avautui tuon tuostakin. Tämä koko ajanjakso kun olen osallistunut Self-Satsangeihin, on ollut löytöretki syvälle Itseeni, oman Jumalallisuuteni kokemisen syventämistä, minkä koen tällä hetkellä erityisen tärkeäksi.

Koen myös kiitollisuutta mahdollisuudesta saada osallistua Pablon kaukoparannus-sessioihin, hänen ollessa itse Saksassa. Tunnen Jumalallisen Rakkauden ja läsnäolon hyvin intensiivisesti, kun ne tapahtuvat.

Kiitän koko olemukseni ytimeä Pablo Andrésia, kiitos että autat ihmisiä löytämään todellisen Itsensä ja parantumaan karmansa mukaisesti sairauksista ja uudelleen löytämään kadonneen henkisen- ja tunne-elämän tasapainon. Kiitos että autat ihmisiä ilmentämään yhä suuremmassa määrin Jumalallista olemustaan ja siten auttamaan itseään, -sekä sitä kautta perhettään, koko yhteiskuntaa, kansakuntaa, kaikkeutta. Jumala siunatkoon Itseparannus- Satsangit.

Keski-ikäinen nainen Suomesta, 09.08.2011.

🐼 FI 2 🐼

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

"Pablo hyvä,! Olin ensimmäisen kerran istunnossasi kesällä 2009 Kuortaneen Ultra-päivillä, ja kokemukseni oli erittäin voimakas. Kun istunto alkoi, laskin kädet polvelleni kämmenet ylöspäin ja ajattelin: "Antaa tulla, mitä tulee!" Silmiä pidin koko ajan kiinni. Kun kuljit ohitseni, näin kirkkaan valon. Aina, kun ohitit minut, säikähdin. Kun sitten jäit kohdalleni seisomaan, näin erikoisen kirkkaan valon, joka häikäisi niin, että minun piti laittaa silmät tiukemmin kiinni ja nojautua tuolissani hiukan taaksepäin. Ajattelin, että kohta putoan. Istunnon aikana kyyneleet alkoivat valua silmistäni valtoimenaan, en voinut estää niitä. Tunsin, että hengitykseni salpautuu. Seuraavana päivänä totesin hämmästykseni, että sormeni eivät olleet enää kipeät. Minulla on ollut vuoden ajan päivittäin kipuja ensimmäisissä sorminivelissä (artroosi). Istunnon jälkeen kivut eivät ole palanneet.

Toinen istunto oli messuilla Helsingissä. Jälleen kyyneleet alkoivat valua ja valo ympäröi minut. Koin olevani valon keskellä, ja valo oli miellyttävämpää kuin Kuortaneella, koska se ei ollut niin häikäisevä.

Kolmas istunto: Minulla oli ollut ihottumaa muutamien viikkojen ajan, mutta en ollut jostain syystä käyttänyt niihin mitään voidetta. Sattumalta huomasin internetistä, että olet tulossa Seinäjoelle perjantaina ja niinpä varasin heti ajan istuntoon. Istunnon aikana koin jälleen kirkkaan valon, joka oli ihana. Seuraavan sunnuntaina olin töissä ja totesin, että ihottumani ei kutiakaan enää. Menin peilin eteen ja huomasin, että ihottuma oli melkein kadonnut ja kaikki kutina oli poissa. Muutamien päivien kuluessa koko ihottuma hävisi."

🐼 FI 3 🐼

Arvoisa Pablo Andrés!.... ..tapasin teidät 18.09.2003 Rautalammilla. En ollut tehnyt varausta, mutta sain siitä huolimatta mahdollisuuden osallistua parannusistuntoonne. Olen siitä hyvin kiitollinen. Minulla on vuonna 2001 syntynyt poika, joka on ollut syntymästään saakka sairaalassa. 18.9. tapahtuneen istunnon jälkeen tapahtui jotain: kasvain hänen kaulastaan on hävinnyt.

En ollut tiennyt lapsen kasvaimesta mitään.

🐼 FI 4 🐼

17- vuotiaan tytön kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Ylistarossa (talvella 2011) olin ensimmäistä kertaa istunnossasi. Minulla on/oli nivelreuma, jonka vuoksi kipuja oli polvissa, sormissa ja erityisesti leuassa. Koin kipujen katoavan kaikkialta muualta, mutta leukaniveliä särkee edelleen ajoittain. Reumaan käytettävää lääkitystä alettiin vähentää tänään omasta tahdostani. Sairauteni on alkanut mennä parempaan suuntaan, enkä juurikaan muista enää olevani sairas tai kipeä mistään.

Istunnossa nauroin mutta itkin myös. Kun kätesi olivat otsallani, näin kirkkaan valkean valon, ja olo oli kuin olisin ollut unessa. Kokemus oli mielenkiintoinen, sillä samanaikaisesti näin silmieni edessä vanhan koirani, joka on ollut yksi elämäni tärkeimmistä asioista. Pystyin silittää ja halata koiraani, tunsin sen turkin selvästi käsissäni, vaikka koiran kuolemasta on aikaa kolmisen vuotta.

Seuraavana yönä nukuin levottomasti, koska en tiennyt olinko unessa vai valveilla. (Mikä oli totta ja mikä ei) En vielääkään tiedä näinkö unta vai tapahtuiko se oikeasti. Heräsin yöllä ja kävelin keittiöön etsimään pöytälaatikoista kipulääkettä, koska leukaniveliäni särki kovasti. Yhtäkkiä sinä seisoit keittiössä myös, ja pyysit minua olemaan ottamatta lääkettä, ja menemään takaisin nukkumaan. Tein niin ja aamulla kipu oli poissa. Kaiken tämän jälkeen, reumaa koskevat oireet ovat lieventyneet ja osa niistä on kadonnut kokonaan.

 FI 5

Parantuminen: Silmät

Seinäjoki, 10.11.2010.

Näköni alkoi heikentyä syksyllä 2009 – sairastamani – luultavasti sikainfluenssan – jälkeen. Sitä ennen olin vaivatta nähnyt lukea ja kirjoittaa lyhyitä tekstejä ilman laseja. Minulla oli kyllä kaksitehosilmälasit, mutta nyt ne eivät enää riittäneet. Oletin että näkö palautuu ja hankin vain lukulasit. Näön heikkeneminen kuitenkin jatkui – toukokuussa en enää nähnyt kirjoittaa edes nimeäni ilman laseja. Uudet silmälasitkaan eivät enää oikein riittäneet. – Jatkuvasti hämmästyin ”Voi mä en näe”. Päätin odottaa syyskuuta ja Pablon tapaamista. En turhaan odottanut. Näköni vähitellen palautui vuoden takaiselle tasolle. Toisin sanoen, näen nyt lukea viimesyksyksillä laseilla. Näen tekstiä ilman lasejakin.

Koko sydämestäni kiitollisena, Seinäjoella 10.11.2010 –S.T.

 FI 6

Eestiläinen nainen, asuu Helsingissä (alkuperäisteksti suomeksi, 27.04.2008):

Minulla on rintasyöpä. Olen käynyt täällä melkein 10 kertaa. Tullessani minulla oli kovia kipuja. Kivut ovat vähentyneet ja oloni on parempi. Veriarvot ovat hyviä ja maksaetäpesäkkeet ovat jopa osittain hävinneet. Täältä olen saanut henkistä tukea ja se on auttanut minua jaksamaan eteenpäin. -E. S.

🌀 FI 7 🌀

Pablo hyvä! Olin ensimmäistä kertaa istunnoissanne 31.08. ja 01.09.2007, jolloin sain myös henkilökohtaisen mantrani. Heti seuraavana yönä ensimmäisen istunnon jälkeen huomasin ilokseni, että pystyin nukkumaan aivan normaalisti selälläni tuntematta kipua tai puutumisentunnetta. Tämä oli ensimmäinen kerta sen jälkeen, kun olin sairastunut Morbus Bechterewin tautiin (selkärankareuma)! Nuoruudestani alkaen olen osannut nukkua vain selälläni, mutta kahteen ja puoleen vuoteen tämä ei ole enää ollut mahdollista kipujen takia. Kahden ensimmäisen istunnon jälkeen minulla on ollut jo kaksi hyvää yötä. Rohkaistuin niin, että uskalsin nukahtaa selälläni ja ilman tukityynyä selän alla enkä siitä huolimatta herännyt keskellä yötä kipuihin eikä selkäni ollut aamullakaan kipeä. Se oli uskomattoman ihana tunne...

Olen ymmärtänyt kirjoituksistanne, että työssänne on kysymys aivan toisista (tärkeämmistä, sisäisistä) asioista, joissa kehon oireisto on toissijaista. Minulle tämä kaikki oli kuitenkin valoa pimeydessä, pieni (suuri?) ihme, josta olen hyvin kiitollinen. Tämä on minulle tärkeää myös siksi, etten ole koskaan ollut oikein innostunut ja kärsivällinen meditoimaan. Nyt minulla on kokemus selän kipujen katoamisesta, ja se on henkilökohtainen motivaationi jatkaa meditointia. Haluaisin myös kokea voimakkaammin jumalallisen rakkauden elämässäni, mikä on minulle ollut toistaiseksi erittäin teoreettista.

Suuret kiitokset rukouksistanne ja tuestanne.”

🌀 FI 8 🌀

Sain seuraavan kirjeen Helsingistä (2004):

Eilen hoidassa minulla oli aluksi kipuja kehossani. Näin valoa ja tunsin että henkilökohtainen mantra ei aina onnistunut. Sitten tuli sellainen tila, jossa tietoisuuteni hävisi ja tulin takaisin tietoiseksi tässä tilassa kun minua autettiin lattialle. Kipuja lattialla oli vähän ja lopuksi ei ollenkaan.

🌀 FI 9 🌀

Sama nainen joitakin vuosia myöhemmin (alkuperäisteksti suomeksi):

Hyvä Pablo! Olihan merkityksellistä tavata sinua taas. Hoitosi oli täynnä valoa ja lämpöä. Koin heti suuren yllätyksen, kun korkea silmänpaineeni oli pudonnut normaaliksi.

Viime vuosien varrella en ollut muistanut kiinnittää tarpeeksi huomiota näkökykyyni johtuen monista jalka- ym. leikkauksista, kivuista ja kipulääkkeistä.

Vuoden 2009 lopussa huomasin jotain pisteitä silmissä ja menin silmälääkäriin tammikuussa 2010. Heti todettiin glaukooma eli silmäpainetauti toisessa silmässä, silmäpaine 47 (normaali 15-20). Sain heti B-todistuksen eli ilmaisiläkkeet loppuiäksi. Huhtikuussa tehtiin korjausleikkaus laserilla (PHKS-keskussairaala), koska silmä oli jo vähän viottunut. Paine ei silloin ollut vielä laskenut.

Menin tänään tilaamaan uusia silmälaseja ja paine tutkittiin. Varmasti hoitosi auttoi, kun lukema 47 oli normaali 17. On tärkeää, että paine on alhaalla, ettei glaukooma etene niin nopeasti ja silmä sokeudu.

Kaikella kiitollisuudella ja kunnioituksella työtäsi kohtaan monien vuosien ajan. -M., 17.10.2010

FI 10

Nainen Mäntsälästä (alkuperäistesti suomeksi):

Hei! Haluan kertoa mitä tapahtui viimeksi istunnon aikana. Ensin tuli kyyneleet ja en tiedä tarkaan, miksi ne tulivat. Tunne oli kuitenkin lähinnä hyvä. Ehkä kiitollisuus myöskin ja ehkä vielä joku vapaus tai vapauden tunne.

Seuraavaksi näin vision, että oikean olkapään yläpuolelta meni sisään minun kehoon kirkasta, puhdasta vettä ja vasemman olkapään yläpuolelta tuli ulos tummaa usvaa tai vettä. Sitten Pablo tuli kolmannen kerran minun luo niin katselin itseäni kuin peilistä ja nyt vasemmalta puolelta meni kirkas vesi sisään ja oikealta puolelta sama kirkas vesi suihkusi uloa. Se ikäänkuin kiersi minun kehossani.

Olin 17.02.2010 tietokonekuvauksissa syövän vuoksi ja 25.02.2010 saan tietää tulokset. Minua on huimannut nyt 2 viikkoa. Syöpälääkkeessä jota syön on sivuoireena huimaus, mutta en tiedä johtuuko se siitä. Minua ei oikeastaan pelota syöpä vaan häiritsee asiat joita en saa mielestäni pois. Vanhat asiat jotka minun pitäisi unohtaa ja antaa anteeksi. Minä tiedän, että kun minun mieleni on terve eli rauhallinen niin silloin minä olen myöskin fyysisesti terve. -Terv. R. L., 17.10.2010

Usein ihmiset eivät kykene ilmaisemaan itseään kirjoittamalla kirjettä omalla äidinkielellään. He kertovat minulle (joskus uskomattomia) kokemuksia spontaanista parantumisesta suullisesti, keskusteluissamme,...mutta kun pyydän heitä kirjoittamaan sen muistiin paperille kirjeen muodossa...se, mitä saan, on ainoastaan kuvaus ongelmista, joita heillä *yhä* on – *mutta ei ole mitään mainintaa parantumisesta, jota on jo koettu!* Tämä oli tapaus siitä naisesta, jolla oli syöpä, ja joka joskus tuli Self-Satsangeihin Helsinkiin ja Lahteen. Yhtenä päivänä, hänen luvallaan päätin äänittää hänen kertomustaan. Tässä on ote hänen puheestaan:

„Lääkäri sanoi, että kasvain joka oli ilmeisesti syöpä täällä sisäpuolella tässä kohtaa, niin röntgenkuvassa on nyt hävinnyt pois. Täällä on imusolmuke, joka oli silloin aikaisemmin pyöreä, aika iso, nyt se on puolet pienempi. Se oli näin ja nyt se on näin ja tässä on, mistä se uudelleen se syöpä alkoi. Niin tässä on ne näppylät, mitkä oli ensimmäiset merkit, niin ne on edelleenkin tässä ne näppylät, pienenpienet sellaiset näppylät, jotka kutisee mutta se mikä oli tuolla sisäpuolella on saatu pois.

Minä sanoin jotakin, että käyn erilaisissa terapioissa enkä selittänyt sen tarkemmin. Lääkäri oli ihmeissään. ...

Helsinki syöpäklinikka...

Se alkoi silloin vuosi sitten. Ensin oli nämä pienet näppylät, sitten otettiin tämä ohutneulanäyte, sitten otettiin röntgenkuva ja ohutneulanäyte vahvisti, että se on syöpä tässä täältä otettuna. Ja kuvassa näkyy sitten tämä tuolla sisäpuolella, se näkyy kuvassa ja yksi täällä suurentunut imusolmuke. Ja se oli vuosi sitten kun tämä kaikki ensin tuli, ne näppylät ja sitten kesällä otettiin kuvat ja syksyllä sitten kävin lääkärissä ja sitten siellä todettiin se. Ja mä pelkäsin koko kesän mitä se on ja sitten kun otettiin se röntgenkuva niin tuli tämä, että mä itse näin että siellä oli ihan tämmöistä mikä näkyy tuolla sisäpuolella...

Syöpälääke antiestrogeeni“...

“The doctor told me that the tumour that apparently was a cancer tumour was inside right here... and in the X-ray it has disappear, its gone. But here is a light knot that previously was round, pretty large, now it is a half of the size. Before it was like this... and afterward like this... And this is the spot where the new cancer began. Here are the spots that were the first sign and they still are there, the spots I mean. They are tinytiny_spots and they were very eachy. But the one was inside that is gone.”

Pablo: Which therapy the medical doctor was making with you, are you making some therapies with medical doctors just now?

**I told my doctor something like I undertake different kinds of therapies
But I didn't explain it any further. The doctor was amazed.**

Pablo: Where is the doctor? In Helsinki?

Helsinki, cancer clinic.

Pablo: And you have some reports, something written from the medical doctor?...are you coming tomorrow to Helsinki, bring me, bring it to Helsinki I want to see it.

Pablo: Tell me about a history of this tumour. When you discovered that there was tumour there, which therapy has made with medical doctor, the times you remember...?

It began a year ago first sign were the small spots then I got...

Pablo: And which therapy have you made for this tumour? Radiation?

No, nothing, I received cancer medications and that was the only thing I got.

Pablo: Oh, congratulations, you see, it is the prayer, yes... this is what we have to learn that healing, spiritual healing is prayer, communication with the God.

🌿 FI 11 🌿

Marraskuussa 2006 sain seuraavan kirjeen Hampurista:

"Pablo hyvä! Yleensä kun aamuisin heräsin, nukahdin saman tien uudelleen. Sen jälkeen kun olin luonasi, tätä ei ole tapahtunut enää ja pystyn nousemaan ylös heti heräämisen jälkeen. Olen nukkunut jo kolme yötä ilman hikiaaltoja eikä minun ole tarvinnut herätä yöllä vessaan. Tuntuu oikein mukavalta."

🌿 FI 12 🌿

Ohessa on sähköpostissa tullut parantumiskirje Suomesta (alkuperäiskirje suomenkielinen):

"Sain parannusistunnossasi hyvin voimakkaan kokemuksen. Koin sinut valona. Tunsin, että tietoisuuteni muuttui. Olin ollut jo aikaisemmin yksityis- ja ryhmäistunnoissasi. Edellisellä kerralla otsakeskukseeni jäi kummallinen

tunne. Siinä tuntuu hienoinen paine. Tämänpäiväisessä istunnossa¹ tunne voimistui. Myös pään alueella ilmeni lievää särkyä. Kun lähestyit minua, näin sinut valona. Välillä tunsin myös lämpöä ja kuumuutta, erityisesti käsissä. Valo syttyi minussa ja jäi joksikin aikaa loistamaan. Istunnon aikana tunsin rakkautta ja myötätuntoa. Mieleepä tuli aika, jolloin tyttärenti oli pikkuvauva ja kuinka silloin ajattelin, miten särkyvä ihmiselämä on alussa ja miten suuri lahja hän on. Istunnon jälkeen tunsin rakkautta ja myötätuntoa. Kaikkien näiden kokemusten jälkeen tunnen rakkautta, myös sinua kohtaan. Olen kiitollinen kaikesta, mitä olen saanut kokea. Olen onnellinen, että olen saanut olla mukana istunnoissasi. Toivon, että jonakin päivänä voin myös itse auttaa ihmisiä.

-Ystävällisin terveisin, A.-M., Helsinki”

Ymmärrän tämän niin, että tämä jumalallinen rakkaus koskettaa ja muuttaa myös minua, olenhan itsekä parannusta etsivä. Kerran erään parannusistunnon lopussa, kun palasin takaisin valvetietoisuuteeni, koin seuraavaa:

🌀 FI 13 🌀

Nuoren suomenruotsalaisen miehen kirje Helsingistä (alkuperäisteksti englanniksi):

Hyvä Pablo! Tämä Teille kiitokseksi parantavasta kokemuksesta, joka minulla oli yksityisessä istunnossa Teidän kanssanne tänä kesänä Helsingissä.

Te olitte kysymässä ongelmaani (tai mitä havaitsin ongelmaksi), ja kerroin Teille siitä. Sillä oli tekemistä seksuaalisen energian kanssa (tai mitä havaitsin ongelmaksi) ja jatkuvan alttiustilan havaitsemiselle, joka tuli epäharmoniaista sillä tasolla. Tunsin, että ymmärsitte täydellisesti, mistä olin puhumassa ja aloititte mantran laulamisen. Sitten pyysit minua toistamaan sen. Vain kahden tai kolmen toisinnon jälkeen olin erilaisessa tietoisuuden tilassa! Tunsin, että tietoisuuteni tuli laajemmaksi pääni yläpuolella valon yhdessä ulottuvuudessa, ja kyynelät alkoivat valua silmistäni. Tulkintani tapahtuneesta on, että autoitte minua nostamaan tietoisuuttani viidenteen kehoon, jossa tilani karma oli, ja sitten korvasitte lian valolla ja puhtaudella siellä. Tämä kaikki tapahtui, ja ette edes vielä olleet koskettaneet minua.

¹ Tämä on tyypillinen kuvaus kruunuchakran avautumisesta tai aktivoitumisesta. Ihmiset kertovat usein, että heillä on ollut istunnon aikana tunne, ikään kuin eräänlainen energiapyörre kulkisi pään yli, tai että heillä on päässä kevyt paineen tai kutinan tunne (ikään kuin hiuksissa olisi sähköä).

Sen jälkeen kyyneleet alkoivat loppua, ja vihdoinkin tunsin olleeni vapautunut jostakin, joka oli häirinnyt minua vuosia ja jonka kanssa kukaan ei ollut kyennyt auttamaan minua.

Tuon ensimmäisen istunnon viimeinen osa oli myös huomattavaa, kun tutustutit minut Teidän tapaanne meditoida, istumalla parvekkeella.... Kaiken maailman ääniä, mutta täydellisen hiljaisuuden sisäisessä tilassa, en ole koskaan tuntenut Ajnachakraani niin voimakkaasti kuin tuon meditaation aikana. Yksityisistuntojen jälkeen Teidän kanssanne olen jatkanut meditaatiota ja sutrojen toistamista. Tunnen, että parantamisprosessi jatkuu kaiken aikaa, ja usein uudet tunteet ja ilmiöt esiintyvät, joita vastaan en yritä taistella, vaan joista sen sijaan tulen tietoiseksi. Seksuaalinen energiani ei ole fiksaation lähde, "probleema", enää. Sen sijaan se on jotakin positiivista jota olette auttaneet minua kanavoimaan (tuo oli, mitä yritin tehdä itse myös pitkän aikaa, mutta menestyksettä).

Tunnen aika voimakasta halua auttaa muita tässä elämässä, ja rukoulen, että minulla tulisi olemaan tilaisuus tehdä se. Vain minä tiedän, minulla on niin paljon puhdistettavaa myös itsekin, ennen kuin olen kykenevä tekemään sen. Mutta ehkä jonakin päivänä.

Rakkaudella, -A., Helsinki 20.11.2004

☺ FI 14 ☺

Hei, Olen K.P. Lapualta, pyysit minua kirjoittamaan suomeksi kokemuksia Ultra-Päiviltä. Minä en osaa englantia. Kirjoitan myös kokemukseni Seinäjoen istunnosta 19.02-10!

Ultrapäivänä kävin sinun istunnossa ja tulin hakemaan apua allergioihin. Olin allerginen kaikille mausteille, paprikalle, omenalle, mansikalle, tomaatille ja kalalle. Nykyään voin syödä niitä ainakin jonkin verran! (kaikissa ruuissa on mausteita!).

Myös hain apua kipuihin. Ne eivät parantuneet, mutta helpotti!

Seinäjoella yritin kertoa sinulle mistä kaikki kipuni alkoivat. Olin 2001 vuonna vielä töissä henkilökohtaisena avustajana.

Seinäjoella tulin sinua tapaamaan koska minulla oli kipuja vähän joka paikassa! (fibromyalgia).

Kivut tulivat uudestaan marraskuussa. Ilmarinnan leikkauksen ja liimauksen jälkeen olin sairaalassa n.2 viikkoa.

Istunnon jälkeen tunsin kovaa kipua otsassa (kolmannen silmän kohdalla) ja kurkussa!

Aamulla kun heräsin, niin en tuntenut kipuja missään!!!

Kiitos! Myös pystyin tekemään hieronnan ilman kipua. Ei sattunut ranteeseen!

Pihalla ollessani en tuntenut voimakasta kipua keuhkoissa eikä ottanut henkeen vaikka oli kova pakkanen!

Kiitos,

Päiväys: 9. maaliskuuta 2011 18.03

🌀 FI 15 🌀

Pablo hyvä! Olin eilen illalla kuuntelemassa esitelmääsi ja mukana parannusistunnossa Freiburgissa. Kuin sisäisestä käskystä suljin silmäni, rauhoituin ja suuntasin katseeni sisäänpäin. Ja mitä näinkään! Tuntui kuin jokaisessa solussani olisi ollut pieni, kullanvärinen, kiiltävä kipinä. Ne vaikuttivat kaikki hyvin onnellisilta. Miten ihanaa! Olin kokenut meditaatioissa jo aikaisemmin, että solut voivat olla kirkkaita, täynnä valoa ja avoinna, mutta tällaista en ollut vielä koskaan kokenut.

2. esitelmä ja parannusistunto

Pablo hyvä,

luentosi aikana oloni rauhoittui ja koin, että se, mitä sanoit, oli valaisevaa, vakuuttavaa, innoittavaa, koskettavaa ja todellista, ”jonka voi tunnistaa joka solullaan”...

Parannusistunto

Olin hämmästynyt, sillä samalla alkoi tulla esiin hyvin todentuntuksia kuvia (...hän kertoi pitkään ja perusteellisesti spontaaneista muistoista edellisistä elämistä...)

Sen jälkeen huomasin Sinun seisovan ristin keskellä (minulla oli silmät suljettuina). Kauttasi virtasi uskomattoman voimakas, kultainen valo ristin sisään. Minun on vaikea sanoa ”kauttasi”, koska olit jotenkin niin sulautunut valoon, että Sinusta oli tuskin mitään havaittavissa. Olit kuin ”houkutellut” valon ja se odotti kutsuasi kuin jonkin henkisen lain perusteella voidakseen sitten virrata esteettä ja täydellä voimallaan. Tätä ei voi verratakaan siihen kultareunaiseen, valkoiseen valoon, jonka olin kokenut oman meditaationi aikana! Tämä valo kesti siihen saakka, kunnes tulit luokseni. Kun laitoit kätesi pääni päälle, valo voimistui vielä ja siitä muodostui suuri, jalallinen malja. Malja oli täynnä uskomattoman säteilevää kultaa, näkyä on vaikea pukea sanoiksi. Sillä hetkellä en pystynyt näkemään, muodostuiko malja valosta, Sinusta vai minusta. Sillä ei ollut merkitystä. Näin vain tämän loistavan, kultaisen maljan, jota ympäröi pehmeä, mutta kuitenkin kirkas, puhtaan kultainen valo ja jonka edessä ja takana oli meidän molempien kehot ikään

kuin kuorina, joiden sisin oli juuri sillä hetkellä jossain muualla. Sen jälkeen olin ”täynnä”.

Kun sanoit istunnon päätteeksi: ”Nyt voitte lähteä kotiin”, muistan ajatelleeni, että nyt lasket leikkiä. Miten niin voin lähteä, minun on mahdotonta ajaa pyörällä, enhän ole vielä lainkaan läsnä tässä hetkessä ja paikassa.

🐾 FI 16 🐾

Seuraava kirje saapui Helsingistä:

Olin ollut Pablon meditaatiossa ja seuraavana yönä näin unen: Olin menossa taas Pablon istuntoon, mutta nyt siellä olikin lääkäri ja sairaanhoitaja (molemmat minulle vieraita). Lääkäri sanoi, että oli välttämätöntä leikata päästäni muutamia verisuonia. Asetuin makuulle hoitopöydälle ja pääni oli kuin jonkinlaisen magneettikuvauslaitteen sisällä. Lääkäri aloitti leikkauksen, mutta ei leikkanutkaan päästä, vaan n. 70 – 80 cm päään ulkopuolelta. Hän leikkasi monia säikeitä päään ympäriltä ja kaikki samalta etäisyydeltä. Sitten hän teki vielä muutamia viiltoja veitsellä ihooni ja laitto niiden päälle laastarin. Tunnelma oli hyvä koko unen ajan. Olin onnellinen, kun leikkaus oli ohi. Olin myös onnellinen, kun heräsin.

Kun ajoin Pablon toiseen istuntoon 29.03.2003, näin taivaalla kirkkaan, kapean valoristin.

🐾 FI 17 🐾

25-vuotias äiti Suomesta kertoo itsestään ja 4-vuotiaasta pojastaan, joilla molemmilla oli astmakohtauksia (poika otti aikaisemmin säännöllisesti lääkärin määräämää kortisonia):

Minulla on tunne, että poikani astma hellittää. Kolmeen viikkoon emme ole tarvinneet apteekin myrkyllisiä lääkkeitä. Itse olen ottanut homeopaattisia lääkkeitä, mutta niitäkään en tarvitse enää paljon.

🐾 FI 18 🐾

Hei Pablo! Pyysit viime kerralla, että kirjoittaisin Sinulle, mitä muutoksia itsessäni on tapahtunut kuukausien aikana. Kirjoitan joitakin asioita, jotka ovat olleet mielessäni tämän viikon aikana.

Tulin ensimmäiseen istuntoosi viime elokuussa oman henkisen kasvamisen vuoksi. Se istunto oli todella vaikuttava. Kun astuin Outin ovesta sisään, tuntui kuin olisin astunut toiseen maailmaan, temppeliin.

Ilmapiiri siellä oli harras, lämmin ja turvallinen. Jossakin vaiheessa istuntoa näin kuvan, että istuin kallion sisään rakennetussa tilassa, voisi olla kirkko. Ympärilläni oli pimeää. Hetken kuluttua katto aukeni ja näin keltaisen valon paistavan pääni yläpuolella. Kätesi oli tuolloin pääni päällä. Istunnon aikana näin muitakin kuvia, mutta äsken mainitsemani oli minulle tärkeä kokemus.

Olen miettinyt tätä aikaa elokuusta heinäkuuhun ja havaitsin muutoksien tapahtuvan vähitellen, portaittain kehittyen. Tietysti elokuun istunto oli merkittävä. Muita ajankohtia ovat olleet joulukuun, maaliskuun ja kesäkuun istunnot. Näihin ajankohtiin liittyy useampi istunto muutaman päivän sisällä.

Joulukuun istuntojen jälkeen minulla oli tarve saada lisää tietoa.

Puhuit Helsingissä silloin karman puhdistamisesta. Kuuntelin sitä suurella mielenkiinnolla. Luin kirjasi Mitä on henkisen parantumisen tukeminen uudelleen. Luen siitä eri kohtia usein. Olen osallistunut kahteen luentoosi ja olen kokenut ne hyvinä. Innolla odotan seuraaviakin luentoja.

Maaliskuun istunnoissa koin hyvin voimakkaita tunteita. Etenkin 31.3 ryhmäistunto on jäänyt mieleeni. Ryhmäistunnoissa ennen kuin tulet kohdalleni, näen valkoisen valopallon, sen jälkeen tulee lämpö ja siten kosketatkin varpaitani. Tuolloin valo oli kirkas, lämpö oli kuumaa kuin olisi ollut patteri, joka sulattaa jään. Kyyneleet tulivat silmiini ja olin erittäin liikutunut kokemuksestani. Siinä hetkessä koin lämpöä, läsnäoloa ja rakkautta. En osaa edes sanoa kuvata sitä tunnetta riittävän hyvin.

Kesäkuun istunnoista on jäänyt mieleeni Helsingissä pidetty ryhmäistunto. En tiedä niiden kahden laulun nimeä, mutta ne koskettavat aina minua. Toinen kappale on se missä sekä nainen että mies laulavat ja toinen soi usein ennen kuin palaamme takaisin siihen tilaan, jossa olemme. Ensimmäisen kerran nukahdin lattialla. Kun hait minut toiseen huoneeseen, matka tuntui pitkältä ja melkein kävelin seiniä päin. Sain jollakin tavalla sutrat sanottua. En osaa sanoa, mitä koin tai tunsin. Jotakin vain aukeni sisälläni. Kesäkuun istuntojen jälkeen, seuraavalla viikolla, heräsin yksi aamu klo 5. Tiedostin, että olin omassa sängyssäni, mutta sitten kuitenkin olin toisaalla. Silloin tunsin vähän pelkoa. Pidin silmäni kiinni ja muistin neuvosi ?slowly, slowly?. Keskityin hengittämiseen ja pelko hävisi, mutta tunsin, että olen edelleenkin osittain muualla. Muistan miettineeni, mitä nyt teen.

Tuntui hyvältä lähteä ulos raittiiseen ilmaan. Ihailin aamukastetta, auringon paistetta, luontoa ja uppouduin luonnon vihreään väriin. Puoli tuntia ulkona teki hyvää ja palasin kotiin onnellisena ja tyytyväisenä.

Näissä kesäkuun istunnoissa tapahtui jotain syvällisempää. Koen ilo, huomaa hymyileväni usein, olen vain niin onnellinen ja kiitollinen.

Hämmästelennäitä voimakkaita tunteita itsessäni.

Eli kun kysyt muutoksista, niin tunne skaala on laajentunut.

Positiiviset tunteet ovat tulleet osaksi elämäni. Sisäinen rauha on lisääntynyt, otan asioita rennommin ja ajattelen, että asioilla on tapana järjestyä tavalla tai toisella ilman turhaa stressiä. Toki siinä on vielä oppimista, mutta suuntaus on oikea. Se mistä olen myös iloinen, niin naisellisempi puoleni on tullut enemmän esille. Olen tähän asti pitänyt itseäni enemmän poikamaisena ihmisenä.

Nämä muutokset ovat nähtävillä olevia. Ystävät ovat myös huomanneet nämä muutokset minussa. Kuitenkin uskon niin, että muutokset ovat lähteneet liikkeelle korkeammalta tasolta ja osa muutoksista näkyy konkreettisella tasolla.

Meditoidessani häiritsevät ajatukset, jos niitä voi niin sanoa, ovat vähentyneet. Rentoudun nopeammin ja menen syvemmälle itseäni.

Meditoidessani koen käsieni laajentumista. Pidän käsiäni sylissäni enkä tunne niiden ääriiivoja, myös pääläella tunne, että joku koskee hiuksiini kevyesti. Toisinaan tuntuu, että pääläki on auki.

Kuten kirjeen alussa kerroin, tulini ensimmäiseen istuntoosi oman henkisen kasvamisen takia. Luentosi karmasta, karmavelasta ja karman puhdistamisesta kiinnostavat minua. Olen kiinnostunut tietämään, mistä tämä karmavelka tulee. Mitä on tapahtunut aiemmissa elämissä, jotka tähän vaikuttavat. En uteliaisuuttani, vaan kasvaakseni ja oppiakseni siitä. Uskon, että siihen saan vastauksen, kun aika on kypsä.

Tässähän tätä tekstiä tuli, Pablo. Paljon jäi asioita kertomatta. Olet oikeassa, olen oppinut tämän kirjeen tiimoilta monta asiaa ja työstän niitä jatkossakin.

Olen iloinen, että voin osallistua Sinun istuntoihisi ja kiitollinen kaikesta avustasi, neuvoistasi, tuestasi, joita olen näiden kuukausien aikana saanut.

Kiitos. - Ystävällisin terveisin, S., Lahti, Finland, 13.07.2008

🐾 FI 19 🐾

Nainen Alavukselta, jolla on jatkunut diabetes: lääkärit ovat ajattelemassa jo jalkojen amputoimista (nainen ei pystynyt ilmaisemaan kirjoittamista, vaikka hän on ollut kuvaamassa sujuvasti ja yksityiskohtaisesti saatua spontaaniparannust):

Pablo Hyvä! Olin Ylistarossa parannusistunnossa ja huomasin minkä vaikutuksen siellä sain ja nyt olen ollut kaksi kertaa Kaarankalla, nyt ei särje polvia eikä lonkkia.

Ja sokeri on mitattuna 4,6 joka on ollut 16,5.

Ja on hyvä olo.

-S.I. 10.07.2011

🐾 FI 20 🐾

11.Kesäkuu. 2011 oli Ylistaro istunto.

Kesäkuun 26. päivä kävin lääkärissä, tutkittiin suonet tähystämällä. Ei ollut mitään tukoksia. Maaliskuulla lääkäri sanoi että on tukoksia, kun on kylmät jalat. Nyt on jalat paremmat näitten käyntien jälkeen. (Pablon jälkeen). Isäntä on huomannut kun en onnu enää. Aamulla huomasin sängystä noustessa oli paljon helpompaa.

- S. I. 07.2011 Kuortane

🐾 FI 21 🐾

Kirje Suomesta eräältä naiselta:

En ole allerginen mutta nenäni on usein tukossa aamuisin mutta istunnon jälkeen se ei ole ollut. Istunnon jälkeisenä iltana nukkumaan mennessä tunsin kuinka nenä aukesi, aivan kuin olisi laittanut nenää avaavaa nenäsumutetta.

🐾 FI 22 🐾

Suomalaisen naisen kokemuksia Self-Satsangin aikana:

i) Aluksi mieli karkaili, vähän ajan kuluttua pystyin keskittymään. Tuli hyvin lämmin tunne varsinkin Pablon kosketuksesta, näkyi värejä sinistä eri sävyisenä sekä vihreää. Hain istunnosta rauhoitusta mieleeni.

ii) Keskittyminen oli hieman pinnallisempaa, myöhemmin mieli rauhoittui. Pablon kulkiessa tuntui viileä tuuli ja värit olivat violettia ja purppuraa. Kipukohdissa tuntui voimakas tunne. (Vatsan alueella on ruuansulatusongelma sekä sairastan sjökgrenin oireyhtymää, jossa on rasituksessa voimakasta väsymystä). - I. K.

🐾 FI 23 🐾

Kirje (26.04.2008) suomalaiselta naiselta:

Selässäni on ollut kulumia noin kolme vuotta, solisluussani kuluma havaittiin 2007. Niskassani välilevyjä kasvanut kiinni toisiinsa. Kivut ovat välillä pois ja taas tulevat takaisin. Solisluuni on ollut parempi noin kaksi kuukautta. Selkäni on pikkuhiljaa tasaantumassa. Jos teen raskasta työtä ja seison monta tuntia kerrallaan niin selkäni väsyä ja kivut palaavat.

En ole enää toivoton enkä masentunut kipuilun takia. Kipulääkkeitä käytän n. 1-2 kpl kuukaudessa. Kesäkuu 2007, kun tulin ensimmäistä kertaa istuntoon, on

tehnyt mieleni rauhalliseksi ja seesteiseksi. Meditoin ja joogaan. Kiitos, B. -
Helsinki

PS: Viime kerralla meditaatiossa, tunsin kuinka energia alkoi nousemaan ensimmäisestä chakrasta ylöspäin pitkin selkääni. Sillä kerralla ja muutamana päivänä selkäni oli ollut todella kipeä. Meditaation jälkeen illalla en tuntenut mitään kipua alaselässäni.

🌀 FI 24 🌀

Ohessa lähetän kokemuksiani tohtori Pablo Alemanyn istunnoista. Kiitokseni hyvästä olostani ja uusista ajatuksista. -S. T.

i) Tapaaminen Voimaannu-messuilla 22.3.2010

- Kokemus oli vaikuttava - ihmeellinen - syvälinen.
- Ajattelin osteoporoosiani ja toivoin vahvistusta luustolleni ja nivelilleni.
- Istunnon jälkeisen viikon olin hieman väsynyt.
- Nivelissä tuntui kipua ja särkyä.
- Vähitellen kaikki muuttui hyväksi.

ii) Tapaaminen 21.05.2010

Toivomuksena henkinen tasapaino

- Istuminen rasitti kipuilevaa selkääni.
- Tuntui pahalta vielä nukkumaan mennessä.
- Aamulla selkä oli aivan erilainen, parempi, vahvempi kuin 40 vuoteen.
- Tunsin oman levollisuuteni.

iii) Tapaaminen 22.05.2010

- Mantran aikana vatsaani nipisteli voimakkaasti.
- Jonkin ajan kuluttua tunsin, että jokin hyvin paha ja epämiellyttävä nousi vatsastani ylös. - oksetti.
- Seurasi voimakas kipu otsalla ja ohimoilla.
- Kaikki hävisi istunnon aikana.
- Jo lapsena tunsin ruuansulatusvaivoja. Myöhemmin on todettu keliakia.
- Istunnon aikana tunsin kipuilevassa korvassani rätisevää ääntä.
- Aamulla heräsin päänsärkyyn. Olo oli tosi sekava. Vatsa jotenkin tosi outo.
- Jälleen istunnon jälkeisen viikon olin tosi väsynyt. Nukuin yöllä ja päivälläkin.

Tunsin rauhallisuutta.

Fyysinen ja psyykinen minäni oli levossa.

S.T., Seinäjoella 17.06.2010

🌀 FI 25 🌀

Et tiedä kuinka onnellinen olen, kun olen tutustunut sinuun. En ole vielä täysin terve, mutta uskallan lähteä jo pidemmällekin matkalle, ja tiedän että jonain päivänä olen täysin vapaa vaivoistani.
Ikuisesti Kiitollinen -A.E

🐾 FI 26 🐾

Suomalaisen naisen kuvaus Satsangeista, Kuortane 2008:

Hei Pablo! Olin vastaanotollasi Kuortaneella kesällä 2008. Minulla oli sydämen alueella rytmihäiriöitä. Kävin luonasi kolme kertaa. Kovasti halusin ymmärtää sydämeni ongelmat ja toisen hoitosi jälkeen ymmärsin, että nämä häiriöt juontavat perheeni naisten tavasta jättää tunteet huomioimatta ja kohtaamatta. Tämän ymmärrettyäni sain sinulta avun kolmen hoidon jälkeen. Oloni on tuntunut paremmalta kaikin tavoin ja nyt suhteeni ihmisiin ja läheisiin naispuolisiin sukulaisiini on selkeämpi. Olen tehnyt muutenkin paljon henkistä työtä itseni kanssa jo ennen Kuortanetta ja sen jälkeen. Syvin haluni on päästä niin nopeasti lähestymään Jumalaa kuin se on mahdollista. Itse olen huomannut kantavani jonkinlaista syyllisyyttä jatkuvasti ja siitä haluaisin vähitellen päästä. Kiitos!...
-Terveisin L. R.

...Minä tunsin fyysisesti voimakkaita tuntemuksia kehon eri puolilla, kipuja, sydämen lyönnit kiihtyi, energiavirtoja. Levollinen hiljaisuus oli jälkiolotilana hyvä. Olen paremmin pystynyt kohtaamaan itseni tämän (hoitojen) Kuortanen jälkeen. Saan myös selkeämpiä unia ja symboleita unien aikana.

Näen myös "johdatuksen" selkeämpänä.

- L. R.

🐾 FI 27 🐾

Pablolle, Eilisessä meditaatiossa menin hyvin syvälle. Koko kehoni oli lyijynraskas ja olotilaa on vaikea kuvata. Se oli niin kaunis ja seesteinen. Jo lyhyenä aikana, kun kohtasin Pablon, on elämässäni tapahtunut minulle merkityksellisiä muutoksia parempaan, keskittyneempään oloon.

Rakkaudella - S. L., 17.10.2004

🐾 FI 28 🐾

Pablo hyvä, parannussaattajani! Ensiksi minulla on Teille ihmeellisiä uutisia. Nuoremmalla pojallani I :lla on jo kaksi vuotta ollut vaikea ihottuma molemmissa käsissä: molemmat pikkusormet, nimetön ja keskisormi ovat olleet sairaina. Ihottuma alkoi Saksassa, kun I. ja K. eivät ole odottaneet tarpeeksi kauan vanhan Mercedes Benzin kanssa, kunnes I. on katsonut moottoria. Hänelle vasen käsi tuli sairaaksi samanlaisella tavalla.

Muutamaa päivää sitten I. on soittanut minulle ja ottanut selvää, milloin tarkkaan olen nähnyt Pablon ja milloin parannusistuntoni (ennen) olivat olleet. Hän on kertonut, että hän ei yhdessä kuukaudessa ole tarvinnut kortisonivoidetta ja että ihottuma on enää vain vähän yhdessä sormessa.

Hän on sanonut: "Se täytyy olla Pablo, koska muuten mikään ei ole auttanut." Parannusistunnolla 15.12.2004, missä olen saanut sutrat ja ne myös ilmaissut, solarplexuschakrani, hermokudoschakra, on vibroinut voimakkaasti. Joskus rintakehä tulee lämpimäksi. Jos luen Sai Baban kirjoja tai Kristuksen joko sanon tai ajattelen, sydänchakrani alkaa vibroida. Sen jälkeen kun olen saanut sutrat, olen ymmärtänyt, että minun pitää myös olla ystävällinen minua kohti ja empaattinen. En saa haukkua itseäni ajatuksissani. A.N. ,
25.12.2004

🌀 FI 29 🌀

Kirje (26.06.2008) vanhemmalta naiselta (68), joka osallistui Self-Satsangeihin säännöllisesti, joka kerta kun olin Lahdessa:

Hyvä Pablo! Sinun parannusvoimaasi ja taitoasi on vaikea millään sanoilla tai kielillä kertoa. Jumalan läsnäolon parannus hetkellä ja sen jälkeen, on oppinut huomaamaan paremmin.

Kolme kertaa olen pyytänyt apuasi vaikeisiin ja vaativiin leikkauksiin. Niinpä olen ollut kuin pumpulissa, josta rakastavin ja avoimin mielin katselen ympärilläni. Näen heidän sydämiinsä saakka ja saan aikaan että lääkärit ja hoitajat tekevät kaikkensa.

He käyttäytyvät ystävällisesti, kunnioittavasti esimerkiksi leikkaussalissa ennen leikkausta (2 lääkäriä, 4 hoitajaa) kuin kilpaillen huolenpidosta ennenkuin nukahdan ja sen jälkeen. Ihan kuin olisin joku tunnettu tärkeä henkilö. Tästä jäi opiksi, että aina pitäisi käyttäytyä ystävällisesti.

Olen kyllä sitä mieltä, että leikkaus päivinä vain enkelimäiset ihmiset olivat ympärilläni, sillä se ihmeellinen lumous sitten vähitellen lakkasi. Heräämössä leijailin kyllä iltapäivällä katossa ennenkuin heräsin.

Sinun Pablo ja Jumalan avulla löytyi sattumalta vaarallinen kasvain suolistosta hyvin hankalasta paikasta. Vaihe vaiheelta nopeasti pääsin erittäin taitavien lääkärien tutkimuksiin ja tähystyksiin. Mikä ihme, se leikkaava lääkäri esitellessään itsensä sai heti täyden luottamukseni ja olin valmis vaikka kuolemaan. Kaikki kommunikointi ja hoito koko 11 vuorokauden aikana sujui hyvin ja täsmällisesti. Olimme eri maailmasta kuin muut. Hoitajat olivat päteviä ja valoisia. Ihme tapahtui joka päivä. Pystyin jopa auttamaan ja rauhoittamaan vierelläni olevia rauhattomia ja vaikeasti sairaita potilaita ja unohdimme

itseemme. Jos minua ei olisi autettu, en olisi pystynyt olemaan onnellinen ja kiitollinen kaikesta.

06.06 hoitosi oli mahtavaa. Kun lauloit niin en ole koskaan aikaisemmin tuntenut niin voimallisesti äänesi parantavaa vaikutusta. Musiikki oli myös kaunista. Se suuri valo ja lämpö antoivat valtavasti voimaa. Kivut olivat kauan poissa.

Tunsin olevansa nuori ja hento. Kaikki oli hyvin.

09.06 sairaalassa varmasti olit apuna. Kun Jumalan valo olisi loistanut nuoren etevän lääkärin silmistä ja olemuksesta ennen ja jälkeen kaksi tuntia kestäneen leikkauksen.

Leikkaus oli lämpövaloleikkaus selkäydinpuudutuksessa, koska piikki oli hankalassa paikassa. Piikki oli metallia ja päällystetty, mutta se aiheutti minulle kipua. Ehkä se metalli aiheutti nivelsärkyä nyt keväällä käsissä ja jaloissa. Nyt kahden viikon jälkeen tikit otettiin pois ja haava on kiinni. Koko päivä siellä kirurgisella oli kuin kauniissa sumussa: En tajua miten sain niin hienoa kohtelua. Olin valokehän ympärillä jota kaikki lähestyi hellien ja kunniottaen. Saan kiittää Jumalaa, Sinua ja kirjaasi Credo ja hoitojasi ja löytää ihmeitä joka päivä.

Oli tänäänkin. Sinua kiittäen ja kunniottaen - M. , 26.06.2008

🌹 FI 30 🌹

Hei Pablo! Kiitos paljon hoidoistasi!

Olin siellä parannushoidossa Helsingissä, jos muistat. Kiitos täydestä sydämestäni sinulle ja hoitomuodoille, joita käytit. Oli hyvin mielenkiintoista nähdä, että kaikki hoitomuodot ei ensinkään satu.

En tiedä mikä syy oli tähän sinne tuloon, mutta olin jo useamman vuoden etsinyt, että saisin kivut pois, sillä kivut oli tosi ilkeitä ja kovia. En puhu nyt mistään pienestä kivusta vaan tosi kovasta, hammasta yhteenpurevasta tuskallisesta kivusta. Kävelin välillä kävelykepeillä, konttasin. No niin.

Viime hoitokerta oli vähän enemmän kivulias ja sain kyllä lopussa hyvän avun ja olin onnellinen, että sain kokea sen kaiken kolmen päivän aikana.

Työasiat ovat ja työtoverit jotenkin erilaisia kuin nyt kuuluisin työporukkaan.

Toivoisin, että pääsisit vielä Suomeen hoitamaan myös meitä suomenkansalaisia. Olisi suuri ilo tavata vielä joku kerta ja saada sinun menetelmällä itsensä kuntoon.

Toivoisin että saisin jotkut muutkin asiat kuntoon, mutta ensin minun pitäisi saada tämä kehoni kuntoon. Toivon, että rukoilisit joku kerta vielä minun ja lasteni puolesta. Ja kiitos siitä sinulle.

Toivon sinulle suojelusta täällä maan päällä. Toivon, että jatkat ihmisten auttamista, sillä täällä on niin monta avuntarvitsijaa. Olisi mielenkiintoista jos pystyisit järjestämään samantyyppisen kurssin täällä Suomessa kuin minkä

järjestät siellä Espanjassa. Sillä varmasti moni pääsisi silloin helpoimmin osallistumaan niihin.

Joka tapauksessa hyvää, kaunista syksyä ja hyvää lomaa myös kun pidät sitä.
Terveisin, E.C., Espoo 24.07.2003

🌿 FI 31 🌿

51-vuotiaan naisen kirje Loukosta:

Pablo, Olen ollut niin uupunut ja väsynyt niin henkisesti kuin fyysisesti. Olen nuoresta asti sairastanut, selkä leikattu, sen jälkeen jatkuvia kipuja rangan koko alueella.

Työssä päiväkodissa olen ollut henkisen paineen alla nöyryytystä ym. Jotenkin tunnen itsetuntoni olevan aivan nolla!

Jotenkin koin tämän hoidon niin voimallisena, sisälläni on ollut paljon tukkeutumia ja itkemätöntä itkua. En osaa kuvailla hoitokokemusta kuin että se tuntui koko kehossa hyvin voimakkaana. Ensimmäisessä hoidossa jo koin kehossa liikehdintää ja tuli vaan tunne että tarvitsen tätä lisää. Ehkä sydämeni on nyt kevyempi ja voin kohdata kaikki vastoinikäymiset, joita minulla on ollut nyt uusin tuntemuksin ja kasvan ihmisenä rakastavaisemmaksi niin perhettäni kuin työyhteisöäkin kohtaan. Tämä oli minulle tarkoitettu. Uskon näin voimakkaan tuntemuksen olleen minulle uuden elämän alkua ja kohtaamista. Nyt minulla on lämmin ja sydämeeni tuli enemmän tilaa.

Tämä päivä antoi minulle paljon, voin ilolla lähteä kotiin ja kuunnella mielessäni mitä ja miten minua tästä eteenpäin johdatetaan. Rakkautta ja voimia Pablolle.

Halauksin teitä muistaen. Terveisin - R. L., Louko

🌿 FI 32 🌿

Toinen kirje samalta naiselta:

Hei Pablo! Viimeksi kun olin Seinäjoella istunnossasi, kysyit miten Raija voit? Vastasin että paremmin kuin 3-4 kuukautta sitten. Pyysit että kirjoittaisin kirjeen.

Sen minkä koen itse paremmaksi tällä hetkellä on se etten ole enää niin väsynyt kuin ennen. Saatan jaksaa työpäivän jälkeen käydä lenkillä tai vesijuoksussa.

Myös päänsärky on vähentynyt huomattavasti. Sen olen huomannut että päivää tai kahta ennen tuloasi tänne Seinäjoelle olen paljon energisempi ja iloisempi.

Tällä hetkellä nivelrikko peukaloissa paha, leposärkyä. Pukemiset ja nostelut töissä päiväkodissa on toisinaan työlästä myös nikamalukot selässä välillä

hankalat, mutta sisukkuuteni avulla olen töissä. Päivittäin käytän mantraa ja meditoin kun ehdin!!!

Usein mietin, miten saisin mieleni hiljentymään ettei koko ajan ajatukset laukkaisi.

Toisinaan koen olevani masentunut ja kiukkuinen. En kykene olemaan niin iloinen ja rakastavainen läheisiäni kohtaan kuin haluaisin, jokin tämän estää en vaan tiedä mikä?? Koen olevani jotenkin sulkeutunut. Myös työssä joudun kamppailemaan vuorovaikutussuhteiden kanssa. En uskalla sanoa mielipiteitäni tarpeeksi hyvin tai en osaa perustella niitä, olen usein tullut "teilatuksi" sen vuoksi, olen epävarma ja arka. Tämä työilmapiiiri vaikuttaa myös jaksamiseeni. Tämän asian eteen olen tehnyt töitä ja työstänyt itseäni ja koen että tämä ei yksin ole minun syytä, vaan jotkut muutkin voisivat katsoa itseään peiliin, tätä asiaa kuitenkin joudun yhä edelleen työstämään. Toivon mukaan henkinen kehitys on tässäkin apuna.

Vuosia olen käyttänyt lääkettä nimeltä Klotriptyl 1 tabletti iltaisin lihaksia rentouttamaan ja että saisin paremmin nukutuksi on myös masennuslääke. Nyt olen tilanteessa että tämä lääke pitäisi lopettaa, yksi syy siihen että olen saanut varpaisiini sienen. Lääkitykset eivät kuitenkaan sovi yhteen, eli ei voi käyttää samanaikaisesti. Tiedän että vieroitusoireet ovat hankalia sillä yritin noin 2 vuotta sitten päästä tästä Klotriptylistä eroon mutta en onnistunut koska en saanut nukuttua ja sisälläni oli aivan kauhea värinä, kädet vapisivat, mutta nyt on pakko edessä ja muutenkin ihan oikeasti haluaisin tästä lääkkeestä eroon. Jotenkin ajattelen että lääke vaikuttaa keskushermostoon ja silläkin voi olla yhteys että henkinen parantumiseni ei etene???

Mantrastasi olen saanut apua siihen että saan nukuttua nyt paremmin ja tämä onkin ollut suuri asia minulle. Parannusistunnot ovat olleet minulle aivan ihania ja jotenkin koin tässä joulukuun lopulla olevassa istunnossa jossa olimme Pirjon kanssa kahden että se oli minulle hyväksi, oli rauhallista ja jotenkin koin Jumalan läsnäolon paremmin!!! En osaa aina kuvailla mitä istunnoissa olen kokenut muuta kuin sen että omaa negatiivista karmaa minulla on aivan hirvittävästi ja varmaan menneitten elämien myös. Sillä unet istuntojen jälkeen ovat mitä ihmeellisempiä. Esim. itse kahlaan vedessä jossa on ulosteita, myös kuolleista omista vanhemmistani ym. Myös itkemisen olen kokenut itselleni hyväksi istunnoissa, jotenkin se helpottaa oloani.

Jotenkin se viime kesän Ultrapäivillä tapahtunut istunto on minulle niin jäänyt mieleen, se iloisuus ja vapautunut olo joka minulla oli kaksi viikkoa oli jotenkin sanoin kuvaamatonta.

Olen Pablo käynyt istunnoissasi jo useasti ja aina tulen, kun mahdollisuus on ja uskon että todellinen parantuminen on henkistä parantumista ja myös että

minäkin tulen kokemaan joka kerta enemmän ja enemmän Jumalan läsnäolon, sitä kautta ilo ja rakkaus palaa tulevaisuudessa minun ja perheeni elämään.

Kiitos Pablo, Jumalan siunausta sinulle - R.L., Seinäjoki, 15.02.2009

🐼 FI 33 🐼

Nainen (51) Alavudelta. Hän osallistui istuntoihini kerran Ylistarossa ja kolme viikkoa myöhemmin kaksi kertaa Kristalliluolissa Kuortaneella heinäkuussa 2011:

Olin nyt kolmatta kertaa eilen illalla ja päivällä ja nyt illalla.

Minulla oli päivällä valtava kipu vatsassa ja hoidon jälkeen se kahden kolmen tunnin aikana poistui.

Vatsassani on ollut usein tällaista kipua ja nyt se on aivan kevyt ja kuin olisi osa kokonaan poissa. Kiitos!

Emättimeen laskeutuu välillä joku aivan kuin pallo, siihen pyysin myös hoitoa. Kiitos erityisen hyvästä hoidosta.

Tänä iltana eteeni tuli kuin Kristus ja aivan ihana valo. -A.R., Kuortane

🐼 FI 34 🐼

Kirje naiselta (51), joka osallistui suurimmalla osalla kerroista, kun olin Tampereella ja pääsi eroon syövästään:

Hei Pablo! Pyysit kirjoittamaan voinnistani ja sairaalassa käynnistäni. Tosin tämä on vaikeaa kun en ole tottunut kirjeitä kirjoittamaan.

Minulta leikattiin kesäkuussa kilpirauhassyöpä ja hoidon sain heinäkuussa. Lokakuussa kävin sairaalassa kaulan ultrassa ja erilaisissa kokeissa ja kaikki tulokset olivat normaalit, kontrollikäynnit jatkuvat säännöllisesti.

Ystäväni kertoi sinun tulevan Tampereelle ja olen käynyt istunnoissasi nyt neljä kertaa. Olen huomannut heti ensi kerrasta muutoksia itsessäni. Jokainen kerta on ollut erilainen. Ensimmäistä kertaa tullessani olin masentunut ja peloissani tästä sairaudesta, mikään ei tuntunut miltään ja mieluiten olisin vetänyt peiton korviin ja jäänyt sinne.

Nyt tuntuu siltä että osaan iloita elämästäni. Sairauttani en ajattele enää negatiivisena asiana vaan olen kiitollinen että havahduin huomaamaan elämän kauneuden.

Aiemmin kuljin kuin sumussa päivä kerrallaan mutta nyt osaan nauttia pienistäkin asioista.

Tunnen todellakin muuttuneeni henkisesti, fyysisesti olen voinut hyvin. Asiaa on vaikea selittää mutta huomaa sen suhtautumisestani asioihin, katson niitä ikäänkuin eri kulmasta.

Haluankin kiittää tästä jumalallisen valon löytämisestä ja toivon että voin
jatkokssakin tuntea sen. -Terv. R. N.

🌀 FI 35 🌀

Om shanti! Minulla on ollut jo ennen Satsangeja transendentiaalisia
kokemuksia ja eräässä näyssä näin sinut auringonkukkapellossa meditoimassa ja
seuraavalla viikolla näin Betterworld- ilmoituksen lehdessä ja tulin istuntoon.
Ensimmäisen istunnon jälkeen tuntui kuin olisin lentänyt ilmassa, erään
meditaatiomatkan aikana palasin 13 vuotta sitten tapahtuneeseen
onnettomuuteen.

🌀 FI 36 🌀

Hei Pablo! Vatsani voi paremmin kun olin ollut täällä viimeksi. Happo nousi
aina ylös varsinkin illalla kun olin nukahtanut. Muutin myös pikkuisen
ruokailutottumuksia. Negatiiviset tunteetkin ovat nousseet voimakkaasti esiin, ei
ole enää voinut pidätellä niitä sisällään. Paremmat ajatukset ovat alkanet nousta
mieleen ja toimia enemmän itselleen hyväksi sekä muille. Liharuokakaan ei tunnu
enää samanlaiselta se jotenkin hylkii, kuitenkin olen sitä syönyt vanhasta
tottumuksesta. On iso muutos tapahtumassa kokonaan minussa, mikään ajatus ei
ole enää aivan samaa. Halu parempaan.

Parhain terveisin - H., Helsinki, Huhtikuu 2008

🌀 FI 37 🌀

Hyvä Pablo! Osallistuin täällä Kuortaneella kolmeen istuntoosi. Minulla ei
sinänsä ollut erityistä "syytä" tulla, minut vain "ohjattiin" luoksesi. Tosin olen
huomannut itse energiahoitoja tehdessäni, että jotain tiedostamattomia
"blockeja" on, joiden poistuminen auttaisi minua eteenpäin.
Jo ensimmäisellä kerralla toinen kosketuksesi sai kyyneleet virtaamaan poskilleni
ja jotain avautui. Olo hoidon jälkeen oli rauhallinen ja hyvä.
Toisella kerralla itkua tuli hoidon aikana vielä enemmän ja myös tämän hoidon
jälkeen teki mieleni vetäytyä yksinäisyyteen. Rannalla tekemäni meditation
jälkeen menin huoneeseeni ja nukuin kaksi tuntia! Pitkin päivää tuli puhdistavat
kyyneleet ja itku – olo tuntui äärettömän hyvältä!
Kolmas istunto tuntui tasaisemmalata, puhdistusta oli tapahtunut kahden edellisen
istunnon jälkeen – nyt ei enää tullut kyyneleitä -mutta mantrat veivät tosi syvälle
ja valo oli todella puhdas ja kirkas! Olo on todella hyvä!
Jään kuuntelemaan ja tunnustelemaan uutta olemustani. Kuten edellisten
hoitojen jälkeen olen huomannut, hoidon vaikutus kestää pitkään ja kaikista

vaikutuksista voin kertoa vasta myöhemmin. Kiitos maailmankaikkeudelle ohjauksesta, kiitos kun sain olla mukana!

Valolla, ilolla ja rakkaudella, 12.07.2009

🐾 FI 38 🐾

Hei Pablo! Olin Kuortaneella Ultra-päivillä luennollasi ja healing-Satsangissa. Odottaessani omaa vuoroani istuntoon tunsin sydämen lyövän kovasti. Minulla on ollut erilaisia fyysisiä vaivoja; polvi on ollut kipeä keväästä 2007 lähtien, tänä keväänä on ollut särkyä sydämen alueella.

Istunnossa sydän jatkoi takomista, kun laitoit jalan varpaiden päälleni tunsin kuin vasen jalka olisi lähtenyt ilmaan. Tunsin myös energian nousevan selkää pitkin ylös samalla tavalla kuin meditoidessani ja pää halusi kääntyä taaksepäin. Tunsin kovaa kipua niskalihaksissani kun pää halusi kääntyä taaksepäin. Yritin olla ajattelematta mitään, tuntea vain energioita. Pään alueella ja kolmannen silmän alueella tunsin painetta.

Nyt on kulunut noin yksi kuukausi ensimmäisestä istunnosta ja tunnen, että polven kipu on jonkin verran hellittänyt. Olen yrittänyt juosta muutamia metrejä varovaisesti, mutta polvi ei vielä kannu. Olen eroamassa miehestäni ja nykyinen tilanne elämässäni vaikuttaa luultavasti myös kehon jännityssärkyihin sydämen ja hartioiden alueella. Toivon saavani työkaluja sinulta itse-parannusta varten.

Sydämellisin terveisin, M., Pietarsaari 23.08.2009

🐾 FI 39 🐾

Hei Pablo! osallistuin istuntoosi Kuortaneella luentosi jälkeen. En tiennyt mitä odottaa, mutta jotain minussa avautui itkuun saakka, siinä rauhan ja rakkauden tilanteessa. Itkua ilman erikoista syytä jatkui viikon, jopa häiriöksi asti.

Rukoilin paljon ja haluan ehdottomasti jatkaa avautumistani. Olen tulossa elokuun istuntoosi Helsinkiin, kun päivä selviää (aikataulu).

Luen kirjaasi „Mitä on henkisen parantumisen tukeminen“. Kiitän Jumalaa, että työskentelet myös Suomessa. Laitan mukaan pienen T:ksen, tyttären pojan piirroksen metsämarjoista ja toivon sinun auttavan hänet kädelläsi Jumalan rakkauden virtaan. Kiitos samoin poikani K:n työelämän jatkumisen osalta. Kiitos. Yksin minun rukoukseni eivät riitä. Rukoilkaamme yhdessä.

Rakkaudella , S. V., Lohja 22.07.2007

🐾 FI 40 🐾

Kirje, alkuperäinen englanniksi, rouvalta (27) asumassa Espoossa, joka on läsnä Self-Satsangissa poikansa kanssa (3), jolla oli astmaongelmia.

Hola Pablo! Kiitos viimeisestä Satsangista litalassa, Suomessa. Noiden kahden jälkeen olen ollut rentoutuneempi ja tasapainoisempi. Olen ollut laulamassa paljon enemmän, ja jopa kaksivuotias poikani sanoi: "Äiti onnellinen".

On paljon helpompaa olla poikani kanssa nyt. En muista kaikkia surullisia ja kauheita asioita, mikä tapahtui minun ex-miehelleni. Tunnen, että olen turvallisempi nyt, kun poikani isä ei voi satuttaa minua enää. Se on aika tärkeä.

Meditaation jälkeen tunnen, että olen saamassa lisää energiaa ja haluan elää. Se hason ollut aika vaikea näinä viimeisinä vuosina, ja olen ollut aika väsynyt. Nyt olen saamaasa elämäni takaisin. Nyt tunnen että minä olen minä. Olen todella onnellinen siitä muutoksesta.

Olen saanut takaisin „unelmoimisen lahjan“. En pelkää unelmoida enää!

Kiitos, 05.09.2005

Hän jatkoi olla läsnä Self-Satsangissa, joka kerta, kun olin Suomessa. Toinen kirje samalta rouvalta:

🌸 FI 41 🌸

Hyvä Pablo

On vaikea löytää kyllin kauniita ja totuudenmukaisia sanoja, jotka kuvaisivat tuntemuksiani hoitoistunnon aikana sekä myös niiden jälkeen. Olen pitkän matkaa jo kulkenut etsien, toisinaan eksyenkin, kuitenkin luottaen siihen että joskus vielä löydän tien Jumalan luo. Tänään, hoitoistunnon aikana tiesin tulleeni perille, ei ollut erillistä taivasta ei erillistä maata, oli maanpäällinen taivas, se oli minussa, tunsin Jumalan ottavan minut syliinsä, silittävän eksyksissä olleen lapsensa päätä kuin äiti silittää sylissään lohdutusta hakevaa lastaan.

Minut johdatettiin sinun luoksesi, se oli minun polkuni kohta, viimeinen tien haara, josta käännettyäni sinä johdatit minut Jumalan luo.

Siitä syvästi kiitollisena –J.R.

🌸 FI 42 🌸

Moi! Kiitos rakkaudesta ja hyvyydestäsi meitä kohtaan saapuessasi opettamaan kaunista yhteyttä itseemme.

Ensin ilmestyi Neitsyt Maria Jeesus lapsen kanssa ja sen jälkeen useat kädet kutsuivat luokseen. Buddha ilmestyi useita kertoja. Valtava rakkaus koko ajan. Sitten ilmestyi minun oma isä pilven päällä ja antoi anteeksi, kun ei ollut aikaa käydä hänen luonaan. Enkeleitä oli lähellä, myös erivärisiä valoja. Selän puolella aukaistiin joku chakra (paikka onkin ollut kipeä), tuuli valtavasti ja kipu kyllä hävisi. Palelti, joku otti kädestä kiinni, vasen jalka maadoitettiin ja oikea puoli oli painoton, olisin lähtenyt mielelläni lentoon ja olisin ollut niin kevyt. Nauratti

valtavasti. Olin illalla pirteämpi kuin edellisenä iltana. Kiitos sinulle valtavasti näistä hoidoista, en ole koskaan kokenut mitään vastaavaa. On ollut ilo saada näitä kokemuksia itselleen. Vain ihme järjesti ne minulle, olen niin iloinen näistä kaikista hoidoista.

-E.C. ,Espoo 17.07.2003

🐾 FI 43 🐾

Olen tuntenut täällä todella korkean värähtelyn ihanan energian. Olen selvänäköinen – selväkuuloinen ja selvätuntoinen. Näin täällä kuinka ihmisistä irtautui „kärsimyskehoja“ ja osallistuin myös itse parantamiseen. Pyysin myös saada olla Kristuksen sylissä ja Kristus tuli vierelleni. Näin hänen jalkansa – sandaalit. Näin myös ihana symbolin, keskellä oli pyöreä oranssinkeltainen pallo, se on uudestisyntymisen, täydellisen parantumisen symboli. Olen symbolien vastaanottaja suoraan Jumalalta.

Toisella kerralla näin myös kaikenlaista. Kuulin enkelikuoromusiikkia. Näin Pablon oikeassa kädessä kyynärpäästä asti metallisen käden. Näin myös kaikenlaisia henkilöitä mutta en kuullut mitään epämiellyttävää.

Kiitos, Kristusrakkaudella A., Kylänpää

🐾 FI 44 🐾

Hei Pablo! Kerron tässä itsestäni ja kokemuksistani. Olin ennen hoitoistuntoja todella väsynyt ja masentunut. Syytin muita omasta kohtalostani. Olin katkera.

Työskentelin viimeksi siskoni perhekodissa huostaanotettujen lasten hoitajana. En saanut sanoa mielipiteitäni, joten tuloksena vetäydyin itseeni. Siskoni kanssa en voinut puhua enää kuin välttämättömät asiat. Olin katekera ja vihainen. Samoin hoidan äitiäni (84 v) jonka annan ohjata itseäni. Saan jatkuvasti vain moitteita palkaksi. Mutta.

Kahden ryhmäistunnon jälkeen huomasin välit siskooni ja äitiini parantuneen. Myös heidän suhtautuminen muuttui. Äidilleni tuli voimakas patoutuminen, purkautuminen, kaikki harmit mitä olin saanut aikaan 15-20 vuoden ajalta. Annoin kaiken tulla ja kuuntelin. Tämän jälkeen kaikki oli ok. Ajattelin heitä kyllä istuntojen aikana. Samoin kaikki tai monet rakkaat vanhat ystävät ovat ilmaantuneet takaisin. Monet asiat vain lokahtelevat kohdalleen. Minulla on myös isot velat, jotka painavat mieltä, samoin työttömyys ja asunnon vaihto. Nyt tuntuu että ne ovat taka-alalla, en huolehdi niistä enää niinkuin ennen. Uskon että kaikki asiat järjestyy.

13.10. yksityisistunto

Hoidon jälkeen todella raskas olo. Kävin heti nukkumaan. Nukuin kuin karhun unta. Tuntuu etten ole vuosiin nukkunut niin sikeästi ja pitkään.

14.10. aamulla yksityisistunto

Hoidon aikana kyyneleet valuivat koko ajan, kuin vuolas virta. Olo keveni kevenemistään. Lopuksi oli kevyt ja onnellinen olo. Mutta väsymys jatkuu. Nukkuisin vaikka koko ajan.

Olen meditoinut sovitusti, vaikka oman mantrani lausuminen tuntuu vaativan harjoitusta. Meditoidessa on voimakas pistely kruunuchakrassa. Näin myös yhden istunnon jälkeen nukkumaan käydessä miehen kasvot. Tuli aivan lähelle ja viipyi vain hetken. En vielä tiedä kuka oli kävijä.

Kaikkea hyvää sinulle ja suuresti kiittäen....,

Rakkaudella - P. J. ,Nastola, 10.2008

FI 45

Olin tullut Ateenasta jossa viivysin kaksi viikkoa ja sillä aikaa SuomessaB. oli ollut sinun istunnoissasi ja sai kirjasi. Niin, olin vaipunut depressioon, kärsin täällä eristyisyydestä ja vahvasta tunteesta että en kuulu tänne. Sain hyperventilaatiokohtauksia ja tunsin että olen tullut tieni päähän. Ei ollut enää syytä elää! Ja tämä oli henkilökohtainen kriisi siinä mielessä että päälin puolin elämäni oli alkanut sujua monen mustan vuoden jälkeen. Oikeastaan en edes tiedä kuinka selvisin niistä. Paitsi yhden käännekohdan muistan silloin kun huusin mielessäni: kuinka kukaan voi elää tällaisen kohtalon kanssa.Ja joku sanoi minulle ja aivan kuin käänsi silmäni sisälleni:se voima on sinussa itsessäsi.

Joten siis tapasin B:n ja hän antoi kirjasi minulle ja sanoi:lue tämä,ei muita selityksiä.

Heti kun luin kirjasi minulle tuli hyvä olo koska ensimmäistä kertaa luin tekstiä jonka joka sanan allekirjoitin omien mietintöjeni kautta.Ja sitten tulin B:n kanssa sinun istuntoosi 18.08.2008.

ja sydämeni hakkasi ja käteni hikoilivat,ei sen takia että olisin pelännyt istuntoa vaan pelkäsin muita ihmisiä. 18 päivän istunnosta en niinkään muista muuta kuin rauhan tunteen, mutta seuraavana päivänä kun tulin jälleen istuntoosi koin sitten hyvin syviä asioita.

Ensinnäkin tämä sähkönsininen valosäike joka tanssi edes takaisin, sitten valopallo tuli oikean olkapääni kohdalle ja hyväilin sitä poskellani. Sen jälkeen aukesin, repesin auki ja tulin valoksi. Ja kuulin äänen(omaniko?) tähän tarvitaan kaksi, jonka jälkeen välittömästi sinun ja minun sydänchakrat yhtyivät ja rullasivat kuin rataukset keskenään. Sitten näin valoristin jonka keskellä Jeesus.

Näitten tapahtumien jälkeen elin kaksiviikkoa ylikierroksella, jokainen laulu soi minulle jokaisessa kuvassa oli viesti minulle exetra. Tiedostin koko ajan mitä minulle tapahtuu ja sitten tuli se päivä kun näin vesilammikossa aivankuin sen

seppeleen mitä Jeesus kantoi ja se oli kuin ristillä. Mietin mitä tämä tarkoittaa ja kun tulin kotiin luin uutisista että Kreikka palaa! Koko Ateenan seutu liekeissä! Tunsin niin suurta tuskaa koko meidän kollektiivisen olemassaolon puolesta että itkin lakkaamatta kaksi vuorokautta! Se tasoitti minut. Tajusin tietenkin että jos koen niin syvää iloa se pulppuaa samasta lähteestä kuin suru!

Se mitä en koskaan sinulle kertonut että tunnistin sinut heti kun sain kirjan käteeni: Sanoin tämä on Pietro! Silloin sillä oli minulle merkitystä, nyt tiedän :millään muulla ei ole väliä kuin rakkaudella! Se mitä ja ketä olemme kohdanneet menneissä elämissä menettää sillätavalla merkityksensä kun vain ajattelenkin rakkautta. En tiedä ymmärätkö, mutta sanat on joskus niin turhia!

-S., Helsinki, 24.06.2011

🐼 FI 46 🐼

Kirje (alkuperä englanniksi) rouvalta(56), joka auto-onnettomuuden jälkeen menetti muistinsa tai kykynsä muistaa asioita:

Hei! Olin tapaamisellanne Ylistarossa, kaksi viikkoa sitten, viimeisillä kahdella istunnolla. Syyni tulemiseen oli aivoloukkaus; väsymys, huono muisti ja keskittyminen jne.

Pyysitte minua lähettämään sähköpostia siitä, mitä tunsin. Ensimmäinen tunne ensimmäisen istunnon aikana oli, että jokin kova (kuin nauha) oli päässäni, lähestulkoon vasemman ja oikean aivopuoliskoni välillä edestä taakse. Seuraava tunne oli tuntemattomuus ihoni alla ja kurkussani. Olin aika kuuma myös, erityisesti jalkani, sukat tunsivat olevan liikaa. Toisen istunnon aikana en tuntenut mitään erikoista.

Jälkeenpäin ajateltuna olen ollut vähän elävämpi. Muistin jopa tällä viikolla, mihin olin laittanut käsineeni syksyllä. Olin uskonut jättäneeni ne jonnekin, mutta ne oli kotona ja löysin ne! Vielä en uskalla sanoa, että muistini toimisi paremmin...

S.P. Kauhajoki, 17. März 2011

🐼 FI 47 🐼

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Dear Pablo,

10.10.2004

Thank you for the possibility to have you here to teach us!

You asked me to write you, what happened to me during last days. I got your teaching from Tuesday 5.10. (library) to Friday 8.10. It is difficult to tell by words about those wonderful things, but here is a short list enclosed. [...] My hope was to take a step to God. It was so wonderful to have the feeling/ level "the Heaven on the earth" in Satsangs and even in my own meditation!! You told me that you presented me a Piece of gold, dear Pablo, you presented more, the key to the

House of God! Thank you with all my heart and those who help me in the Heaven, because they lead me to me! -M.

🕊 FI 48 🕊

Hei! Kiitos viestistä. Tänään sunnuntaina emme päässeet. Eilen minun kehoni ja mieleni tahtoi jäädä vielä toiseenkin istuntoon. Päätin kuitenkin toisin; minulla ei ollut mukana enempää rahaa, enkä halunnut lähteä hakemaan kaupungilta. Varasin meille molemmille ajat Ylistaroon 8.4.. Voi olla, että emme ehdi vielä siihen ensimmäiseen mutta molempiin varmuuden vuoksi varasin ajan. Meidän on kyllä tarkoitus käydä istunnoissa kun se vain on mahdollista. Seinäjoki olisi tietysti hieman lähempänä kuin Ylistaro, siellä olisi yksi paikkakin, jonne olisi helppo tulla ja on aivan rautatieasemalla.

Vielä näistä edellisen istunnon tuntemuksista, joista kysyit tarkemmin. En ole aivan varma, osaanko selittää sitä sanoin, aikaakin on jo kulunut. Yritän kuitenkin. Ensimmäisessä istunnossa päässäni tuntuva tunne oli "kiinteytys" ja jonkinlaista kihelmöintiä, nämä ajattelin olevan aivojen yläosan alueella. Lisäksi molempien aivopuoliskojen välillä oli ikäänkuin yhteys, kuin radat olisivat löytäneet toisensa. Vähän ajan kuluttua alkoi leuan alla (leukaluusta keskellepäin molemmin puolin - siis molemmin puolin eli kahdessa kohdassa) sekä kaulalla kurkkutorven molemmin puolin tuntua pistelyä ja jonkin verran kipua. En ole kertonut, että minulla on myös kaularangan yläosassa vamma ja ehkä selkäytimessäkin. Nämä aiheuttanevat useinkin samanlaisia tuntemuksia samoihin kohtiin sen jälkeen kun olen esim. pitänyt päätäni jotenkin sopimattomassa asennossa. Istunnossa ei ollut kyse vääränlaisesta asennosta vaan jostain aivan muusta...

Näiden kahden viikon aikana olen ollut jonkin verran pirteämpi, siis jaksanut enemmän eikä keskellä päivää ole tullut uupumiskohtausta kuin pari kertaa on väsyttänyt. Myös ajatukseni on ollut mielestäni selkeämpi. Olen ollut vuosia uupumuksen tilassa ja ajatukset päässäni on kuin puuroa, työt ja asiat kasaantuvat. Nyt olen saanut jotain jo tehtyäkin. Työssä käyn 2 - 3 pv:nä viikossa mutta kotona en ole jaksanut tehdä juuri mitään. Viime viikon olin tosin lomalla.

Lisäksi koen, että muistini saattaa toimia paremmin. Tästä en ole aivan varma. Laitoin tuohon edelliseen viestiin esimerkin, että talvella luulin hukanneeni käsineeni kun etsin ja etsin enkä löytänyt niitä mistään eikä ollut minkäänlaista ajatusta mihin olisin ne voinut jättää. Yhtäkkiä viime viikolla minulle vain annettiin ajatus, missä ne olivat - ja aivan tallella olivat.

Eilisen istunnon aikana tunsin syvää kiitollisuutta ajatuksin: "kuinka näin suuri armo voi minua kohdata". Istunnon aikana keskittyminen hieman häiriintyi käytävältä kuuluvan melun vuoksi. Minua alkoi siinä vaiheessa yskittää mutta kun keskityin taas käsillä olevaan tilanteeseen yskiminen loppui. Viime yönä näin merkillisiä unia.

Kiitoksin, S.

🐾 FI 49 🐾

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Helsinki, 11.12.2004

Minulla oli alkamassa flunssa, ja ihmettelinkin miten oli mahdollista, että oireet katosivat 2:ssa päivässä.

Odotin myös "enneunia", mutta valitettavasti muistan 2 viikon ajalta vain yhden unen. Olimme luostarissa- punaiset seinät, kapeat käytävät, menimme juhlasaliin odottamaan, että "joku" tulisi, mutta valitettavasti ketään ei tullut. Siellä oli muita ihmisiä, mutta ei ketään tuttua.

Kiitos, että sain olla mukana. Parhain terveisin, M.T

🐾 FI 50 🐾

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Dear Pablo! Ensimmäisessä istunnossa koin, että liukastumisesta johtuvaa selkävaivaa hoidettiin niin, että tuntui kuinka selkälihastani käännettiin oikeaan asentoon. Kuten filettä olisi käännetty. Selkävaiva parani. Toisessa istunnossa pyysin karman aiheuttamaan tuskaan apua.

Ahdistuksena tuntuvat(nousevat)kokemukset hävisivät. Olo on kevyempää ja iloisempaa. Kiitos hyvästä hoidosta.

-L., Ylistaro 11.06.2011

🐾 FI 51 🐾

Toisen meditaation (mantran toistaminen) oli niin syvä ja hyvä, että melkein nukahdin. Näin kuvan missä puhalsin käteeni, joka oli jättikokoinen ja siitä rupesi lentämään ihanan hohtavanvalkoisia perhosia. Teki minut iloiseksi sillä perhonen on minulle "merkki" oikeasta työstä! En paljon muuta mainittavaa nähnyt. Viimeisen puolen vuoden aikana olen nähnyt hyvin vähän ja "valikoidusti" enemmän laatua kuin määrää, ennen kuvat vain vilisivät, tästä huolissani. Toivon "sumun, usvan" väistyvän, jotta näen kirkkaammin." Joka tapauksessa huomasin mantraa toistaessani , että syntyi ideoita ja ajatuksia, jossa "voima" tuntui palaavan. Kun ajattelin mitä pitäisi tehdä tai miten toimia tuntui, kun olisi ollut enemmän voimia suorittaa niitä, ihan kuin mantran toistaminen ja/tai meditaatio olisi antanut minulle lisää voimia, en osaa paremmin selittää. Vahvistui sisälläni päätös ja ymmärrys miten tärkeä on meditoida jos kerran selvästi sen pystyn tuntemaan miten voimat lisääntyvät. Kaiken kaikkiaan rankka ja raskasmielinen päivä fyysisine oireineen. Meditoidessa muistelin taas rakkaudentäyteistä tunnetta ja taas se valtasi minut, muuttui suuruudelliseksi kun sitä olen jäänyt

kaipaamaan. Rukoilen saada täytyttyä rakkaudesta ja saada elämäni, jotta pääsisin eteenpäin. Haluaisin sitä jakaa kaikille muillekin sen mitä itse kaipaan. - (E.K)

FI 52

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Minulla oli ensimmäinen parannusistuntoni 11.10.2004. Sen jälkeen olen joka aamu ja ilta meditoinut enemmän kuin 20 minuuttia.

Meditaatiolla selkärankani on tullut elastisemmaksi. Lihakset leuassa ovat pehmeämpiä. Myös jalkapohjat ovat nyt pehmeämpiä. Ruoka ei ole enää niin tärkeä kuin ennen, vaikka minä (...)

Haluan, että minua parannetaan, voidakseni auttaa muita. Tulen auttamaan muita, se minulle annetaan varmasti.

Jumalan siunauksella ja rakkaudella. -S. L.

Ja olet sydämellisesti tervetullut Suomeen taas!

FI 53

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Hei Pablo! Olet pyytänyt kirjoittaa sinulle omista kokemuksista hoitojen aikana ja sen jälkeen. Kaiki ne kokemukset liittyvät kehon puhdistamiseen menneisyyden taakoista ja erilaisten jännitteiden poistamiseen. Se ei ole mikään mukava asia ja välillä tunnen itseni hyvin väsyneeksi. Mutta tiedän että se on ihan normaali kehon reaktio. Samoin tietoisuus omasta tehtävästä laajenee.

Kiitos! Ja kaikkea hyvää sinulle. Muista levätä! -I. N., 10.2010

FI 54

A letter of a lady (48):

Hello Pablo!

Olen ollut istunnoissasi useita kertoja aina kun olet vierailut näillä kulmilla. Olin ensimmäisen kerran 2009 Kuortaneella Ultra-päivillä istunnossa jolloin koin jotain ennen kokematon: näin valkoista valoa ja kuin sähköisku olisi mennyt lävitseni, kun seisoit edessäni ja pidit kättäsi pääni päällä. Tunsin kuin keuhkoistani olisi nostettu jotain pois... tuloksena, etten ole sen päivän jälkeen tarvinnut astmalääkkeitä... ja minulla on ollut ns. sisä-syntyinen astma jo leikki-ikäisestä lähtien. Koin valtavaa iloa ja kiitollisuutta tapahtuneesta, sen jälkeen astma-puhellukset ovat olleet normaalit.

**Joka kerran sen jälkeenkin olen kokenut valtavaa rauhaa ja levollisuutta istunnoissasi ja niiden jälkeenkin. Valkoinen valo on tullut tutuksi, kunnes viime istunnossa Ylistarossa näin sinisiä valopalloja, kuin pilviä, ja niitä oli kolme ja ne olivat kiinni tosissaan. Sydän hakkasi ja minulla nousi it-ku voimalla kurkkuun. Tuntui, kuin kaikki itkemättömät itkut olisivat nousseet kerralla pois. Ohjasit minut sängylle lepäämään... ihanan kevyt ja huo jentava kokemus. Rakkaus ja kiitollisuus tätä istuntoa, kaikkea kohtaan täytti mieleni. Tämä korkeampi sisäisen rauhan täyttämä tunne jäi päälle ja on edelleenkin päällimmäisenä mielessäni nyt viikon päästä istunnosta. Tuntuu tosi taivaalliselta ja masennus ja alakulo sekä itsesyytökset, joita olin useamman kuukauden potent, ovat kuin poispyyhkäisty! Kiitos Pablo ja voit olla varma, että tulen tilaisuuksiisi aina, kun olet täällä päin. Sinun kauttasi elämäni on muuttunut ja saanut aivan uuden ulottuvuuden,
kaunis kiitos - A.M.R.. Kauhava, 29.04.2011.**

🌿 FI 55 🌿

**I must say, last time you guided me in meditation, I was receive something very blessed. I saw Jesus face, and many many months I was telling my self, that it was illusion I cant forget the feeling and how calm I became.
Thank you. Pietarsaari, 19.Feb.2010.**

🌿 FI 56 🌿

A letter of a lady from Finland, after her Self-Satsang :

Kiitos tilaisuudesta olla läsnä!

Kirjoitan nyt illalla päivä tapahtuman jälkeen.

Tunnen itseni kuvan pieneksi lapseksi. Koin tilaisuudessa suurta armon tunnetta. Kosketuksessa otsaani tunsin Pyhää Jumaluutta. Koin jokin hyvin suuri, rakastava voima olisi pyyhkinyt otsaltani kaiken surun ja tuskan pois ja rauha laskeutui luokseni ja minuun. Mieleepi nousi useita Jeesuksen sanoja; (tunsin itseni janoiseksi) Kuulin sanata; juo sitä vettä, jota mina hänelle annan, ei tule ikinä jano. Ja; mina olen tie, totuus ja elämä, mm.

Olen tänään voinut erittäin hyvin (ei kipuja) !!!

Rauha ja Rakkaus luonani. Kiitollisuudella... -T.

🌿 FI 57 🌿

Letter of a lady from Finnland (original in English):

Hyvä Pablo Andrés! Kiitos parannusmeditaatio/ Satsang-istunnoista 20.-21.2. ja 23.3. Monet asiat ovat paremmin näiden jälkeen. Tunnen olevani nyt elävämpi

ja enemmän hereillä kuin ennen. Ja mikä kaikista tärkeintä, olen löytämässä yhteyden johonkin pyhään. Tämä on jotakin, jota olen etsinyt koko elämäni ajan.

Kun tapasimme viimeksi, yritin kertoa sinulle kokemuksistani ensimmäisen Satsang-istunnon jälkeen. Oli vaikeaa pukea kokemuksia sanoiksi, joten pyysit minua kirjoittamaan niistä.

Ensimmäisen Satsang-viikonlopun (20.-21.2.) aikana minulla ei ollut voimakkaita kokemuksia, tunsin oloni vain rentoutuneeksi ja hyvinvoivaksi. Viimeisessä meditaatiossa sen sijaan tunsin hetken jotakin sakraalichakrassani, kuin kosketuksen tai avautumisen.

Sitten myöhemmin joidenkin päivien kuluttua jokin "energia" alkoi virrata kaikkialla kehossani. Se oli voimakkainta selässä. Sinä kysyit, oliko se kuin sähkövirta. Ehkä ei, mutta en löydä mitään sanoja kuvailemaan sitä edes suomen kielellä.

Se oli kuin elämän energia, jotakin, joka parantaa, saa minut voimaan paremmin ja olemaan onnellisempi. Tämä energia kulki läpi koko kehoni, ja mieleni. "Onnellisuus" kuvaa sitä parhaiten, ja rakkaus. Rakkaus ja onnellisuus virtaavat läpi koko kehon? Hassua, mutta se tuntuu oikealta.

Tunsin itseni nuoremmaksi, energisemmäksi ja hyvinvoivaksi. Olin arkipäiväisen elämän yläpuolella, ja pienet huolet olivat häipyneet pois. Se oli suurenmoinen tunne, onnellisuus ja joskus kuin ihana kipu.

Parannusmeditaation (23.3.) aikana tunsin kipua sydänchakrassani ja selässäni. Käteni ja jalkateräni tulivat hyvin lämpimiksi ja tunsin kosketuksen kruunuchakrassani. Jotakin alkoi tapahtua, mutta yksi meditaatio lisää olisi ollut tarpeen.

Myöhemmin kotona jatkoin meditoimista päivittäin. Muutaman päivän kuluttua tunsin saman „energian“ virtaavan selässäni. Virta muuttui voimakkaammaksi jokaisessa tekemässäni meditaatiossa, ja joskus käteni ja jalkateräni tulivat lämpimiksi. „Energiavirta“ oli melkein samanlainen kuin aikaisemmin mutta ilman onnellisuuden tunnetta. Sitten tapahtui jotakin uutta ja outoa. Tämä energiavirta muuttui vähitellen muutaman viikon aikana. Se tuli epämiellyttäväksi ja ärsyttäväksi. Joskus tämä energiavirta oli hyvin voimakas ja melko lämmin. [...]

Parannusmeditaatiosi on ehdottoman puhdas ja hyvä. Tässä „energiavirrassa“ on jotakin pyhää ja sen kautta voin kokea yhteyden Jumalaan.

Kiitos sinulle kirjastasi Credo, jonka annoit minulle. Se on kaunis ja hiukan surullinen, kuin sinun sielusi. Pidän siitä kovasti. Toivon sinulle onnea ja iloa. Rakkaudella - E.

Tänään olin ensimmäistä kertaa Pablon hoidossa. Mantraopetteluvaiheessa tunsin levollisuutta ja rauhaa, välillä risteilivät ajatukset ja sitten sain taas kiinni mantrastani ja välillä mantra ja ajatukset tulivat yhtä aikaa, juuri niinkuin jälkeen päin sanottiin, että tulee tapahtumaankin. Tunsin, että kaikki oli mennyt niinkuin kuuluikin. Näkynä näin korkean tosi jyrkän kallionseinämän, jonka huipulla näytti olevan hohtavan hieno linna torneineen. Linna muuttuikin patsaaksi ja huomasin sen olevan Jeesus. Se oli kuin osa kalliota mutta silti selvä kuin erillinen, se hohti kuin jaloa metallia, kultaa joka hohti tai hopeaa tai valoa, en tiedä, ja oli ylväs kuin vapaudenpatsas. Käsissäni tuntui todella voimakkaalta ja kädet olivat hohtavan kuumat ja silloin näin „elävän“ Jeesuksen, joka nosti kädet ylöspäin ja niistä levittäytyi kirkasta valoa, kuin valopalloja tai liekkejä. Tunsin välillä myös olevani kuin valokiilassa!

Toisessa huoneessa, jossa Pablo soitti musiikkia, olin ensin hieman jännittynyt! Tuntui kun sydämeni olisi takonut hullun lailla, melkein liikaakin. Tunsin sivelyt otsallani, jotka tuntuivat täyttävän minut rakkauden ja hellyyden tunteilla. Tunsin olevani tämä rakkaus ja hellyys ja olin kuin unessa mistä en olisi halunnut herätä ollenkaan. Tunsin olevani yhtä tämän sivelyn kanssa, pääni seurasi sevelyjä enkä tahtonut ymmärtää enää missä olin. Tunsin elinvoimaa, eläväni! Tunsin miten käteni ja sydämeni avautuivat ja vastaanottivat kaiken, kuin kaikki olisi ollut yhtä, olin yhtä myös musiikin kanssa. Alussa kun kuulin „Jeesus Kristus om“ toistin sitä liikuttuneena täynnä kiitollisuutta, että juuri Jeesus Kristuksen nimi toistettiin. Minulle kaikki kaikessa. Tuntui myös siltä, että kuin käsiäni olisi avattu ja pidetty kiinni ja silloin sydän hakkasi melkein rintakehästäni ulos ja hengityskin oli vaikeaa liikituksen ja rakkaudentäyttymyksen tunteesta.

Jälkeenpäin en voinut kuin itkeä, surunsekaista ilonitkua, liikutuksesta ja melkein järkytyksestä tästä uskomattomasta kokemuksesta. Tunsin itseni myös hieman sekavaksi, mitä olikaan tapahtunut? Ja pieneksi ja suureksi yhtä aikaa. Olin kokenut enemmän kuin ikinä olisis voinut pyytää tai odottaa! Yhteenkuuluvaisuuden tunteen rakkauteen. Kotimatalla meinasin melkein eksyä ja rupesin taas itkemään, ihan kun suru, rakkaus, kiitollisuus, ykseys, ihanuus ja pelko olisi ollut yhtä aikaa läsnä samassa tunteessa. Pelko menettää näin hienoa tunnetta sekoittui tunteeseen kokea näin vahvasti ja nautinnollisesti. Olen sanaton!

-E. K., Lauantai 13.09.2003.

🌿 FI 59 🌿

Lanzarote, 24.06.2004 Hyvin antoisa kurssi.

Kiitos myös cd-levyistä ja materiaalista. Olen saanut runsaasti kokemuksia. Chakrani ovat avautuneet, Olen nähnyt parannusvalon. Olen täyttynyt valolla useaan otteeseen. Suurkiitos Jumalalle, Pablolle ja Sonjalle⁵.

R. K. , Helsinki 26.12.2008

🐾 FI 60 🐾

A lady (26) (original email-letter in English and last part in Finnish):

"Olin Pablon istunnolla. Olimme jonkin aikaa istuneet silmät kiinni, kunnes huomasin jonkin hyvin voimakkaan valon näkö piirissäni.

Valo liikkui minua kohti. En ollut koskaan nähnyt niin voimakasta valoa silmät kiinni. Valon lähteen tullessa aivan lähelleni ymmärsin, että se liittyi Pabloon, sillä valo oli juuri siinä kohdassa näkökentässäni missä Pablokin." Kaikki siunaukset ja rakkaudella, -M., Helsinki.

🐾 FI 61 🐾

A letter, original in English) from a woman (50) from Pori, living in Helsinki:

Hyvä Pablo! Eilen lähtiessäni Zen Centeristä olin taivaassa. Kävelin kotiin ikään kuin olisin ollut juokvuksissani... nimittäin: Jumalallisesta Rakkaudesta!

Ei ole tarpeeksi sanoja kuvaamaan, kuinka kiitollinen Olen, että voin olla läsnä Satsangeilla taas. Toivon aika paljon, että voitte tulla Helsinkiin säännöllisesti tästä lähtien.

Annatte minulle niin paljon apua, toivoa ja lohtua, että minulle on paljon helpompaa pärjätä jokapäiväisessä elämässä täällä ja planeetalla Maa.

Teidän, rakkaudella. -A.

🐾 FI 62 🐾

Dear Pablo! Tämä kirje tulee sinulle Irlannista, koska lentokentällä ei ollut aikaa kirjoittaa. Enkelit ovat olleet suopeita meille. Aurinko on paistanut joka päivä ja lämpöä on ollut C24°+. Meillä on hieno matka edessä ja on mukavaa olla terveenä ja virkeänä.

Olen niin iloinen sinun fantastisesta hoidosta. Energiaa on virrannut kehoon ja sieluun ja tunnen olevani kuin uudestisyntynyt. Se lämpö joka virtasi sinun kauttasi oli aivan huumaavaa. Minä leijun vieläkin vähän niinkuin ilmassa ja se on ihana tunne. Kiitos Luojalles että sain olla sinun hoidossa. Nyt minä muistan mantrani ja

⁵ Translator/interpreter of Pablo during 2003-2004.

tulen harjoittamaan sitä joka päivä. Jumalan siunausta sinulle ja hyvää syksyä.
Kiitos!! -E. E., Killerney 15.09.2003.

🌀 FI 63 🌀

A letter, original in English, from a woman (49):

Teidän ryhmäistuntonne Helsingissä oli minulle aika hyvä kokemus. Ensimmäisellä istunnolla olin luostarissa. Kaunista musiikkia ja sisäistä rauhaa, mitä muistan tuosta istunnosta. Toinen oli erilainen. Kun tulin luokahuoneelle, siellä oli aika vahvoja tunteita. Tunsin sitä pään yllä. Tuon istunnon jälkeen minä olin väsynyt ja ajattelin haluavani mennä nukkumaan. Myöhemmin minä olin niin onnellinen ja nauroin koko ajan. Ystäväni kysyi, miksi nauretaan. Hyviä ja vahvoja tunteita. Parhain terveisin, S., Lahti

🌀 FI 64 🌀

A letter, original in Finnish, from a woman (44) assisting to the meditations in Lahti:

Kesä on ollut mielenkiintoinen meditoinnin osalta. Usein meditaation aikana olen tuntenut fyysisesti, kuinka kundaliini on liikkeellä, mutta en jostain syystä ole sallinut sen nousta. Se tuntuu lähinnä vain alimmassa chakrassa, joskus jopa häiritsevän voimakkaana paineen tunteena. Yleisesti ottaen olen voinut hyvin ja koen itseni paljon rauhallisemmaksi ja luottavaisemmaksi.
– terveisin, T., Kangasniemi.

🌀 FI 65 🌀

A letter, original in Finnish, from a woman (40) from Kuortane after asking help through prayer at distance (I was in Freiburg, Germany):

Tiedätkö, olet niin herttainen, mitä ikinä teitkään? Tuo vahva Jumalallinen yhteys, mikä Teillä on, Jumalallinen, mikä olette ja mikä tulee niin luonnollisesti läpi teoistasi. Kuin pienen lapsen viattomuus.

Rukoilit eilen minua varten, kiitos.

Minulla on ollut nyt pari päivää selventävä prosessi kesken. Ei lämpöä, mutta juuri kuin flunssa. Surullisuuden tunnistaminen myös. (Aika ajoin vaikea, mutta okei fokusoidessa heti Toteen.)

🌀 FI 66 🌀

Rouva (47) Seinäjoelta tuli Ylistaroon: Kysyin häneltä, onko hän ottamassa osaa ensimmäistä kertaa. Hän vastasi: „En, olin yhden kerran Seinäjoen messuilla, maaliskuussa.“ - „Ja kuinka oli kokemuksenne

silloin?“ - „Minulla oli tapana olla koko elämäni aikana kipuja mahassa. SelfSatsangin jälkeen messuilla ne olivat hävinneet. Mutta äskettäin, monen kuukauden jälkeen, kipu tuli taas.“ - „Ja minkä takia te ette jatkanut ottaa osaa Self-Satsangeihin? Olen tulossa melkein joka kuukausi Ylistaroon auttaakseni ihmisiä, ja olitte saamassa kutsut sähköpostilla, ettehan? - „Kyllä, mutta en tiennyt, että tulisi jatkossakin ottaa osaa...“ - „Ei ole mikään velvollisuus, mikään pakko, mutta ajattelen, jokainen älykäs ihminen niin suuren kokemuksen spontaaniparantamisesta jälkeen olisi tullut uteliaaksi ja olisi yrittänyt jatkaa laajentaa tätä kokemusta... (kokemus Jumalan armosta)“ - „En ymmärrä loppuihmisiä ollenkaan“ sanoin ja kutsuin hänet kertomaan minulle hänen ensimmäisestä kokemuksestaan kirjeessä. Täten:

Hyvää päivää, Pablo raka... Olin keväällä Voimaannu -messuilla (Maaliskuu 2011) jossa sain apua vuosia jatkuneeseen paniikkikohtauksiin/ stressivatsaani eli jännitän sosiaalisissa tilanteissa. Tämän istunnon jälkeen jännitykseni oli hallinnassa monta kuukautta, mutta palasi jälleen syksyllä.

T. N. Ylistaro, 27.12.2011.

🐾 FI 67 🐾

Joku kertoi minulle, kahvitauolla Ylistarossa (Joulukuu 2011) :

S. H. kertoi seuraavaa: Hänellä on epilepsia, ja on käynyt istunnoissa täällä Ylistarossa 4-5 kertaa. Keväällä 2011 oli tutkimuksissa ja sairaus oli ennallaan, mutta Marraskuussa 2011 uudet tutkimukset osoittivat, että epilepsiaa ei ollut ja sai jättää lääkkeet pois. Ei muistanut kertoa Pablolle ja pyysi minua välittämään tämän.

🐾 FI 68 🐾

Hei Pablo! Tulin luoksesi noin 3kk sitten ensimmäistä kertaa. Kuukausi sen jälkeen poikaystäväni lopetti juomisen, nyt tulin luoksesi hakemaan hänelle voimia ja mielenrauhaa. Viime käyntini jälkeen olen nukkunut ensimmäisiä kertoja vuosiin hyvin.

Nukkumisongelmat ovat kestäneet jo yli 10 vuotta. Ja äitini, joka on käynyt kanssani on ollut iloinen, pirteä ja tyytyväinen. Olen itsekin ollut rennompimpi ja hyväntuulinen. Käyntien jälkeen on ollut kuin hyväntuuli kulkisi mukana.

Kiitos. H. 26.12.2011.

🐾 FI 69 🐾

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi, Lokakuussa 2010):

Rakas Pablo, haluan kirjoittaa Sinulle muutamalla rivillä, mitä elämässäni on tapahtunut sen jälkeen, kun aloitin istunnot kanssasi.

Olin ensimmäisen kerran istunnossa kesäkuussa 2009. Ensimmäisessä istunnossa koin suunnattoman valon, jollaista en ollut aikaisemmin kokenut, ilo ja rentoutumisen tunne istunnon jälkeen oli syvä. Ensimmäisessä istunnossa sain mantrani ja 5 ensimmäistä sutraani. Jatkoin istuntoja n. kuukauden välein joulukuuhun saakka, jolloin tuli pitempi, n. puolen vuoden tauko. Toukokuussa 2010 taas jatkoin. Viimeiset sutrani sain Lanzarotella. Kun nyt katson kulunutta vuotta taaksepäin, huomaan selvästi, että istuntosi ovat merkinneet minulle suuren muutoksen alkamista henkisellä tasolla.

🐼 FI 70 🐼

32-vuotiaan naisen kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Minulla oli diagnosoitu krooninen suolistotulehdus, Colitis ulcerosa, joka eteni keväällä 2010 nopeasti. Lääkitystä oli lisätty kahteen otteeseen, ilman toivottua tulosta.

Osallistuin Seinäjoella Voimaannu-messuilla kahteen istuntoon peräkkäisinä päivinä; kokemus oli minulle hyvin voimakas, joten päätin osallistua myös viikon mittaiselle retriitille Lanzarotelle.

Lanzarotella meillä oli istunnot kaksi kertaa päivässä aamuin illoin.

Kolmantena päivänä, toisen istunnon jälkeen (eli yhteensä 8 istunnon jälkeen) kaikki minulla olleet oireet (verinen ripuli, turvotus ja vatsakivut) hävisivät täysin, eivätkä ole tähän päivään mennessä palanneet takaisin. Tätä kirjoittaessani tapahtuneesta on nyt kulunut vuosi. En voi muuta kuin ihmetellä sekä olla iloinen ja suuresti kiitollinen tapahtuneesta.

🐼 FI 71 🐼

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Rakas Pablo, haluan kirjoittaa Sinulle muutamalla rivillä, mitä elämässäni on tapahtunut sen jälkeen, kun aloitin istunnot kanssasi.

Olin ensimmäisen kerran istunnossa kesäkuussa 2009. Ensimmäisessä istunnossa koin suunnattoman valon, jollaista en ollut aikaisemmin kokenut, ilo ja rentoutumisen tunne istunnon jälkeen oli syvä. Ensimmäisessä istunnossa sain mantrani ja 5 ensimmäistä sutraani. Jatkoin istuntoja n. kuukauden välein joulukuuhun saakka, jolloin tuli pitempi, n. puolen vuoden tauko. Toukokuussa 2010 taas jatkoin. Viimeiset sutrani sain Lanzarotella.

Kun nyt katson kulunutta vuotta taaksepäin, huomaan selvästi, että istuntosi ovat merkinneet minulle suuren muutoksen alkamista henkisellä tasolla. Fyysisiinkin

kremppeihin olen saanut apua, mutta suurin muutos on tapahtunut henkisel^lä (psykykisel^lä) puolella. Olen saanut lisää itseluottamusta, aloitekykyä, toiveikkuutta, pelot ovat vähentyneet ja optimismi lisääntynyt. Vaikka olen kroonisesti sairas, identiteettini ei enää muodostu sairaan identiteetistä, vaan yritän nähdä itseni paranemisprosessissa kohti henkistä eheyttä ja terveyttä. Tämä on ollut minulle suuri lahja. Suhteeni Jeesukseen Kristukseen ja Neitsyt Mariaan on syventynyt, samoin rukouselämäni. Olen oppinut hiljentymään päivittäin. Kiitän Sinua sydämeistäni ja toivotan Sinulle Jumalan siunausta ja kaikkea hyvää.

-H.S. , Lokakuussa 2010

🌿 FI 72 🌿

Pablo hyvä!

Viime viikonloppu Kuopiossa oli uskomatonta. Itse-satsang oli totaalisen erilainen aikaisemmista itse-satsangeista noin 9 kuukautta sitten Helsingissä. Viime kerralla minulla oli sadunomaisia tunteita, olin täynnä rakkautta, kiitollisuutta, rauhaa ja valoa. „Näin“ valoja, värejä ja mitä ikinä kaunista. Viime viikonloppu otin osaa viiteen satsangiin. Kaikki nuo satsangit menivät sekaisin mielessäni, niin en voi kertoa sinulle toista toisensa jälkeen. On aika vaikea kuvata minulle tapahtunutta, mutta yritän parhaani mukaan. Kaikessa minulla oli aika vahva fyysinen reaktio satsangin aikana, olin vapisemassa ja kärsimässä tullessasi lähellä luokseni. Ja reaktioni tuli vahvemmaksi pannessasi kätesi pääni päälle, rintani päälle, polvieni väliin ja kämmentemme ollessa lähellä toisiaan. Jotenkin mieleni oli tarkkailemassa kehoni ja mieleni reaktiota. Tunsin energian tulevan läpi kehooni, tunsin sinun (energian) vetävän jotakin minusta pois.

En pystynyt tekemään mitään muuta, minun piti antautua...

Olin vapisemassa totaalisesti... (kuin orgasmi, mutta mieleni oli ulkopuolinen, tarkkailija) Pääni oli avoinna, kämmeneni oli kivussa, sisäelimeni olivat liikuttuina. Käteni pakotettuna kämmentäsi vastaan, sormet vangittuina käteesi (mieleni pysäytti minut tekemään tuon, välttämään loukkausta sinua kohti)...

Tunsin energiaa kämmentemme välillä. Tunsin kuin huutamista (tein tuon sisällä), liikkumista tanssimaan jotakin outoa pyhää tanssia. Minun piti nostaa käteni ja kämmeneni sinnepäin energia kohti, joka oli vähenemään päin. Kämmeneni oli myös avoinna. Mielessäni näin aika vähän.

Huolimatta aika vahvasta kehoni reaktiosta olin rauhassa ja rakkaudessa. Kuitenkin siellä oli jonkinlainen harmaa verho mieleni kokemuksen edessä. Aika ajoin se oli salamoimassa suunnattoman, loistavan valon päällä. Kyyneleni oli valumassa suunnattoman Jumalle kiitollisuuden tunteen takia. (Tiesin, että kiitollisuus oli läsnä, mutta kokemus oli heikko.)

Viimeisellä satsangilla tunne oli tasapainossa. Tosiasiallisesti menin jonnekin aika syvälle.

Satsang oli nopeasti ohi, ja tulin takaisin nykyaikaan. Tänään tunteeni ovat kevyitä, iloisia, onnellisia ja selviä. Mitä ikinä viime viikonloppu on tarkoittamassa minun sisäiselle kasvulle, otan sen vastaan kiitollisena.

Toivon voivani osallistua seuraavaan itse-satsangiin niin pian kuin mahdollista. A.K., Joensuu, 2010.

🌀 FI 73 🌀

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Aamuohjelma Lanzarotella! **Aamumeditaatio-**
osuudessa toistin henkilökohtaista mantraani. Pian kolmannelta silmästäni/
6.chakrastani alkoi tulla kaunista vaalean vihreää valoa. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun näin vihreää valoa. Olen aikaisemmin nähnyt violettia, ja joskus indigon sinistä. Valo lisääntyi ja täytti koko rintakehäni. Koin samalla painetta koko rintakehän alueella. Paine muodostui hyvin voimakkaaksi, niin että jouduin taivuttamaan päätäni ja vartaloni taaksepäin – pelkäsin jopa että kaadun tuolini kanssa. Samanaikaisesti tuli myös painetta kämmeniini ja sormiini. Kämmenissäni olen tuntenut painetta koko kurssin ajan – ja myös Suomessa meditoinnin aikana.

Sutraosuuden jälkeen en voinut mennä selinmakuulle, koska paine oli valtava ja tunsin upeaa oloa, täyttymystä ja puhdistumista. Kun pitkän ajan jälkeen pääsin selinmakuulle, paine rintakehässäni jatkui, kylläkin pienempänä. Tuli todella rakkaudellinen ja kiitollinen olo. – Halusin rukoilla ja kiittää Jumalaa kaikesta: mieleeni tulvi kaikki luonnon kauneudet; kukat tuoksuineen, jalokivet upeine väreineen, kasvit, maisemat, vuoret, metsät, meret, järvet. Kiitin elämästä ja sen ihmeistä, aisteistani, rakkaudesta, ilosta, onnesta kyyneliin saakka.

Sitten kuulin kellon soinnin (cd:ltä) ja Pablon om-mantran. Raotin silmiäni...näin kauniin sinitaivaan...ihmettelin miksi olin ulkosalla, vaikka joogaharjoitukset pidettiin sisällä seminaaritalossa. Heristelin näköäni. –Ja sitten näin valkoisen katon. Toivoin että upea sinitaivas palaisi – ja niin tapahtui, kun suljin silmäni – ja avasin hetken kuluttua uudelleen–

Sitten tulikin aika palata taas takasin tähän tavalliseen tilaan. 22.06.2004

🌀 FI 74 🌀

Kirje Suomesta (alkuperäisteksti suomeksi):

Kiitos Pablo, siunausta työillesi!

Lanzarotella 24.06.2004

Palautetta Lanzaroten retiriitistä:

Rakenne oli hyvä. Taukopäivät, jolloin aamulla sai nukkua pitempään, olivat

välttämättömiä. Ohjelma on fyysisestikin raskas. Jo aikaisemminkin (kuin eilen) olisi voinut olla täysin vapaa päivä.

Retket olivat antoisia. Ne avasivat opastuksellasi fyysisen ja henkisen yhteyden jumalallisiin luonnonelementteihin ja niiden parantavaan voimaan. Maamantra avautui ja tulen saamaan siitä paljon apua.

Osittain retriitin teemat olivat minulle pinnallisesti tuttuja, mutta ne saivat valtavasti syvyyttä.

Aamun rukousohjelma on suunnattoman arvokas lahja. Kiitos Pablo.

Henkilökohtaisen mantran ja sutrien käytön ja merkityksen yksityiskohtainen selvitys oli hyvin tärkeä.

Arvostan paljon työtäsi henkisen parantumisen teoriapohjan kehittämiseksi. Se on ainutlaatuista ja luo uudenlaista uskottavuutta työlle ja kutsuu uudenlaisia ihmisiä.

Retriitti oli täynnä armoa, ihmeitä ja oivalluksia. Kiitos Pablo ja Sonja⁶.

Oma tehtäväni ei selkiytynyt, ehkä se on jo. -T.

🌿 FI 75 🌿

A letter (2008) of a lady from Nastola:

Hei, ...Kiitos ihanasta illasta. Tässä omia tuntemuksiani. Meditaation alussa alkoi heti kurkkua pistämään ja yskittämään. Vesi valui silmistä vähän väliä. Pablon ollessa lähellä, näin aina todella kirkkaan valkoisen valon. Kehotuntemukseni oli kevyt olo. Kotiin päästyä alkoi kova päänsärky ohimolla ja vähän huono olo. Istunto oli todella vaikuttava. Voi sanoa, että taivaallinen. Nyt harmittaa kun en varannut kuin yhden ajan. Toivon jatkossa saavani lisää tukea ja opastusta henkisessä parantumisprosessissa. Lanzaroten kurssi kiinnostaa kovasti, otan asiassa yhteyttä sinuun. Vielä kiitokset Pablolle. -P. J.

🌿 FI 76 🌿

Pablo Alemany toivoi kommentteja Itse-Satsang istuntojen tuntemuksista ja kokemuksista ja tässä jotakin.

Ensi kertaa käydessäni tai siis Satsangin jälkeen olin seuraavana päivänä hyvin iloinen, naureskelin ihan hyvästä olostä ja onnellisuudesta, keveydestä. Myöhemmillä Satsang-istunnoilla tuli aina itkua, kyyneleet silmiin, kyyneleet valuivat poskia pitkin. Oli yhtä hyvä, kevyt olo, vapaa olo. Tuutulaulua kuului. Chakrat auki, tie jonnekin muualle. Eri kertojen jälkeen on ollut aina erilaisia tuntemuksia, jonkinlaista puhdistautumista turhasta

⁶ Pablon kääntäjä/tulkki (vuosina) 2003-2004

painolastista, ajatus on ollut selkeä, olo lämmin ja hyvä, tasapainoinen, luottavainen, valoisa.

Aina ei mieltä saa kovin hyvin pois tieltä, arkisia ajatuksia siis, joskus meditoimalla pääsee sinne „toiseen maailmaan, ulottuvuuteen“ ja se muuttaa ihmistä paljon.

En tiedä ovatko vaivani ja sairauteni kadonneet, en tunne itseäni kovin sairaaksi.

Ihmisrakkaus, empatia, hyvän tekeminen on tullut esille entistä enemmän. Uutta totuutta on valjennut, yksinkertaisuutta, helppoutta, rauhaa.

En tiedä ihan tarkkaan mikä kaikki on muuttunut minussa ja ympäristössäni.

Varmaan minusta itsestäni on poistunut niitä mustia möykkyjä hermojärjestelmästäni, negatiivista karmaa. Ties miten paljon on jäljellä, ainakin paljon vielä.

Ehkä katson maailmaa ja ympäristöä kuin näytelmää, teatteriesitystä, vähän olen jo „ulkopuolella“ tästä muurahaispesästä, asiat eivät ole enää tärkeitä ihan samalla tavalla kuin aikaisemmin. Pabla muistelen, hänen suurta lahjaansa, lahjojaan ja auttamishaluaan. Se on ainutlaatuista, hän tulee lähelle, sielun kosketus, selittämätön tai vaikeasti ymmärrettävä tieto hänellä on toisen sisäisestä tilasta ja tunteista, tunnelmista.

Näitä hiljentymishetkiä kaipaen, keitaita, elinvoiman tankkaustilaisuuksia.

Muistiinpanoista Pablon esitelmistä on paljon iloa ja apua tällä „valon tiellä“, myös hänen kirjastaan.

Toivoisin viestiäsi, jos Pablon Satsangeja tulee jatkossa tai muita tilaisuuksia. Lantarotelle minulla ei ole nyt varaa lähteä.

-L. S., Espoo

🌿 FI 77 🌿

Pablolle

29.12.2011

Olen huomannut muutoksia lonkassa, minkä myötä kävelyni on parantunut ”ankka” kävelystä normaaliin kapeampaan kävelytyyliin. Mielenkiintoista oli myös, että minun suomen kirjakieleni juuri aivan ilmeisesti kehittyi vierailuni aikana Lantarotella 7.-14.11.2011. Koska minä ja vaimoni asumme maalla Helsingin ulkopuolella tarvitsemme autoa voidaksemme ajaa kaupunkiin ja työhön. Minulla on ollut vaikeuksia ajaa autoa – ongelma on ehtiä ”lukemaan” koordinaatit.

Nyt minä olen kuitenkin ostanut klassisen Mazdan, vuodelta 1995 ja olen varovaisesti aloittanut ajamaan sillä. Se on parempi kuin käyttää taksia tai että minun rouvani tai tyttäreni täytyy toimia kuljettajani.

Kun minä meditoin mantroja jotka sinä annoit minulle Lanzarotella, tunnen että ne toimivat. "Maamantra" tekee minut hieman väsyneeksi. Minä olen iloinen ja kiitollinen avusta, jonka olen sinulta saanut. Suurkiitos!

Minulla oli aivoveritulppa tarkalleen vuosi sitten ja olin sairaalassa 7 viikkoa. Olen opetellut kävelemään ja nyt myös ajamaan autolla jälleen! Wunderbar.

Minun veljeni Bogoris⁷ on 60 vuotias, kaksi vuotta nuorempi kuin minä. Hän on vaikeasti vahingoittunut epäonnistuneessa selkäydinpunktiassa. Vähitellen on hän oppinut liikkumaan käyttäen sähköskootteria. Hänellä on vaikeita kipuja huolimatta kaikista lääkärin määräämistä vahvoista lääkkeistä. Äitini, 83 vuotta, sanoo usein "Bogoris voi niin huonosti, hän voi kuolla milloin tahansa". Tätä on kuultu monta vuotta.

Sen jälkeen kun olin viikon kuluttua parannusretriitilläsi Lanzarotella olen huomannut merkittävää parannusta veljeni terveyden tilassa. Hän on ollut yksin ulkona avomerellä merilintujahdissa. Hän voi nyt selvästi paremmin kun hän täytti 60 vuotta syyskuussa vuonna. On erittäin mielenkiintoista etten koskaan maininnut Pablolle veljestäni. Kuitenkin Pablo kutsui minua 2-3 kertaa Bogoris nimellä. Ehkäpä Bjarne oli todellinen potilas tällä kertaa? Minä olen yrittänyt auttaa häntä hänen terveyden tilassaan viimeisten 10 vuoden aikana. Samalla tavoin Pablo tiesi minun tyttärestäni Charlotasta, ilman että olin puhunut hänestä.

Pidän Pablon tapaa työskennellä erittäin mielenkiintoisena ja koen sen hyvin menestyksekkääksi.

Kiitos! Kiitos!

⁷ Name changed.

III

Esipuhe Tohtori Jan Erik Sigdell

Olen syntynyt Ruotsissa, jossa myös väittelin tohtoriksi lääketieteen teknologiassa. Työskentelin myöhemmin Sveitsissä ja Saksassa dialyysitekniikan tutkimuksen ja kehityksen parissa.

1970-luvun lopulla työskentelin dialyysiteollisuuden konsulttina. Tällöin työskentelin mm. USA:ssa, jossa tutustuin reinkarnaatiomenetelmään, jossa ei käytetä hypnoosia. Pian työskentelinkin jo reinkarnaatioterapeuttina konsultin työni ohella.

Siitä on jo vuosia, kun opin tuntemaan Pablo Andrésin Freiburgissa, hän toimi siellä teoreettisen fysiikan tutkijana. Vasta myöhemmin sain kuulla hänen toimivan myös henkisen parantumisen tukijana. Ystävystyimme ja kävimme monia mielenkiintoisia keskusteluja, erityisesti sen jälkeen, kun olimme muuttaneet Sloveniaan, vaimoni kotimaahan. Pablo työskenteli jonkin aikaa Italian Triestessä kansainvälisessä fysiikan tutkimuskeskuksessa, joka sijaitsee lähellä Sloveniaa ja kotiamme. Tämä kirja on syntynyt näistä keskusteluista.

Keskusteluissamme minulle on käynyt kaksi asiaa erittäin selväksi; ensiksi, että ”henkisen parantumisen tukija” tai ”henkiparantaja” eivät suorita lääkärin tai luontaishoitajan tehtäviä, vaan täydentävät niitä, ja toiseksi, että aito henkinen parantaminen on pohjimmiltaan rukousta.

Kun Jeesukselle kerrottiin, että joku ajoi pois riivaajia Hänen nimessään, Jeesus vastasi: ”Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka toimii minun nimessäni, voi kohta puhua pahaa minusta” (Markus 9:39). Markuksen evankeliumista voimme myös lukea, että ”minun nimessäni he ajavat pois pahoja henkiä. He panevat kätensä sairaiden päälle ja nämä paranevat” (Markus 16:17–18). Nämä Jeesuksen sanat käyvät toteen tänäkin päivänä: älkää kieltäkö heitä...

Tri. Jan Erik Sigdell, Dutovlje, Slovenia. www.christliche-reinkarnation.com

Esipuhe Pablo Andrés

Jokaisella kirjalla on oma syntyhistoriansa. Mielenkiintoista tässä on se, että tämä kirja on syntynyt ”takaperin”. Kirja syntyi vuonna 1997, jolloin ”henkiparantaminen” oli Saksassa kuuma keskustelunaihe. Tuohon aikaan ”henkiparantaminen” oli Saksassa käytännöllisesti katsoen kielletty. Henkiparantajat toimivat salaa läheistensä tukemana ja olivat jatkuvasti vaarassa tulla väärinymmärretyiksi tai joutua syytetyiksi. Olin toiminut siihen mennessä n. 7 vuotta vierailevana tutkijana Freiburgin yliopistossa (toimien samanaikaisesti eripituisissa tutkimustehtävissä Argentiinassa ja muissa maissa). Näihin aikoihin sain muutamia reinkarnaatiokokemuksia tohtori Jan Erik Sigdellin johdolla, hän asui tuolloin Baselissa. Kun hän muutti Sloveniaan, kävin tapaamassa häntä Dutovljen kylässä lähellä Italian rajaa, jossa hän nykyisinkin asuu. Kun hän saattoi minut Triesten rautatieasemalle matkustaakseni takaisin Freiburgiin, päähäni pälkähti ajatus vierailla kuuluisassa teoreettisen fysiikan kansainvälisessä tutkimuskeskuksessa (ICTP) Triestessä. Ilmoittamatta tulostani pääsin keskustelemaan erään professorin kanssa ja kerroin hänelle, mitä olin tohtorinväitöskirjassani kehittänyt. Kun saavuin Freiburgiin, oli sähköpostiini jo saapunut kutsu häneltä tulla jatkamaan väitöskirjatutkimustani ICTP:hen Unescon stipendiaattina. Näin sain tilaisuuden jatkaa vierailuitani Jan Erikin luona Dutovljessa, jonne ajoin pienellä italialaisella moottoripyörälläni yli Slovenian rajan.

Erään kerran saavuin Intiaan tarkoitukseni pitää esitelmää Bangaloren yliopistossa. Todellinen, henkilökohtainen syyni matkustaa Intiaan oli kuitenkin haluni käydä Puttaparthissa. Tämä matka muodostui käännekohtaksi elämässäni. Palattuani takaisin minulle ei oikeastaan jäänyt enää aikaa fysiikan tutkimukselle. Vuonna 1998 päätin luopua fysiikan tutkimuksesta ja omistautua täysin ”henkisen parantumisen tukemiseen”. Saksassa oli perustettu yhdistys ”Dach-Verband Geistiges-Heilen e.V.” (Henkiparantamisen kattojärjestö, suom.). Sen perustaja oli filosofi, tohtori Harald Wiesendanger, joka on yksi Saksan pioneereista henkiparantamisen tunnustamisessa. Hänestä tällainen hämmästyttävä siirtyminen fyysikosta henkiparantajaksi oli mielenkiintoista. Hän pyysi minua kirjoittamaan artikkelin siitä, miten henkiparannus voitaisiin selittää fysiikan näkökulmasta. Näin syntyi

esitelmä, joka löytyy lyhennettynä tästä kirjasta nimellä ” Teoreettista taustaa XIV”. Tajusin, että minulla on paljon tärkeää sanottavaa: käsitykseni tästä, usein väärinymmärretystä aiheesta ja omat kokemukseni aikaisemmissa elämissä, joissa olin omistautunut rukousparantamiselle. Aloin siis kirjoittaa runsaasti esitelmiä. Tein piirroksia ja diagrammeja selventääkseni abstrakteja ajatuksiani. Pian kuitenkin huomasin, että minulla oli toisenlainen yleisö ja toisenlaiset kuulijat kuin akateemisessa maailmassa ja heistä kaikki tämä tuntui liian ”tekniseltä”. Lopuksi ihmiset esittivät aina samoja kysymyksiä, heitä kiinnosti kuulla minun henkilökohtainen tarinani ja miten minusta tuli henkiparantaja. Millainen minun kuolemanrajakokemukseni kiipeilyonnettomuudessa oli ollut? Miten huomasin, että käteni voivat parantaa? Minun oli vasten tahtoani pakko alkaa puhua näistä kokemuksistani, vaikka olisin halunnut tietoisesti unohtaa menneet elämäni. Noiden esitelmien muistiinpanoista, Jan Erik Sigdellin kanssa käydyistä keskusteluista ja hänen kehotuksestaan syntyi käsikirjoitus, jolle annoin nimen: ”Mitä on henkisen parantumisen tukeminen? -- Fyysikko hyväksyy henkiparantamisen”

Vuosien saatossa olen ollut monilla rasittavilla ”parannusmatkoilla” eri maissa. Olen saanut runsaasti kirjeitä parantumiskokemuksista, mutta en ole niitä kaikkia vielä ehtinyt lukea tai käännättää. Nämä ovat olleet minulle ”tutkimustuloksia”. Näin tulivat todistetuiksi ne teorat ja ajatukset, joita olin kyseisessä käsikirjoituksessa luonnostellut. Käsikirjoitus jäi kuitenkin odottamaan julkaisemistaan, vaikka olin jo kahdeksan vuotta sitten saanut kustantajaltani myönteisen päätöksen. Jokin kuitenkin oli esteenä.

Nyt vihdoin on kirjan julkaisemisen aika. Kun sain kustantajaltani painovalmiin, uuden käsikirjoituksen luettavaksi mahdollisia korjauksia varten, en voinut enää kieltäytyä ja ”luen itseäni uudelleen”, ikään kuin se olisi jonkun toisen kirjailijan kirjoittamaa. Oli kulunut monia vuosia, joiden aikana en ollut halunnut lukea omia tekstejäni. Silloin yhtäkkiä ymmärsin, mikä minua oli aina estänyt. Ne olivat kertomukset edellisistä elämästäni, sillä fyysikon ei pidä sanoa mitään, mitä hän ei voi todistaa tai perustella. Valitettavasti emme voi näyttää toteen muistumia edellisistä elämästä, jotka ovat kaukana menneisyydessä. Nämä tarinat saattavat kuulostaa keksityiltä saduilta. Ne ovat kuitenkin epäolennaisen pieni osa tätä kirjaa, eikä tämän päivän lukija varmaankaan jättäisi koko kirjaa lukematta niiden vuoksi, mikä

aikaisemmin olisi ollut erittäin todennäköistä. Koko maailmassa on tänä aikana tapahtunut suuri tietoisuudenmuutos. Iloitsen suuresti, jos olen omalta osaltani voinut vaikuttaa siihen.

Pablo Andrés, Freiburg im Breisgau, Saksa, Heinäkuu 2010

Jan Erik Sigdell: **Mitä on henkinen parantaminen?**

Pablo: Tavallisesti puhutaan ”henkiparantamisesta” En käytä tätä sanaa kovin mielelläni. Puhun mieluummin ”henkisestä parantamisesta”, sillä sanalla ”henki” (Geist) on saksan kielessä hyvin monia eri merkityksiä. Toisaalta sillä viitataan samaan, mitä latinan kielen sana *spiritus* tarkoittaa, siis henkiseen, mutta toisaalta myös siihen, mitä englannin kielen sanalla *mind* (mieli) tarkoitetaan. Kolmanneksi tulevat vielä näkymättömät olennot, kuten aaveet ja henkiolennot (Geister).

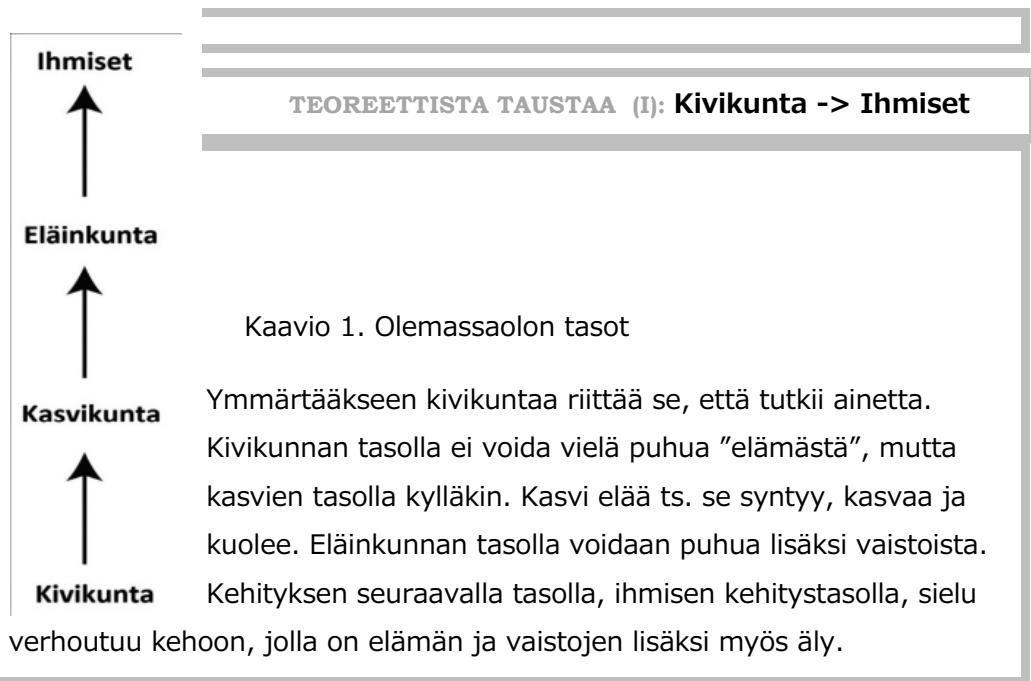
Kerran puhuin eräässä venäjänkielisessä maassa aiheesta (spiritual healing), ja luokseni tuli henkilö, joka sanoi: ”En haluaisi olla missään tekemisissä sellaisen ihmisen kanssa, jolla on yhteyksiä *spiritismiin*.” Tällöin oivalsin, miten suuria ymmärtämisvaikeudet voivat tällä alueella olla ja miten tärkeä hyvä kääntäjä on. Kyseinen henkilö oli sekoittanut termit spirituaalinen ja spiritismi. Ihmisillä ei ole kovin tarkkaa ja yhtenäistä käsitystä siitä, mitä termi *henkisyys* (spiritualiteetti) oikeastaan tarkoittaa. Kun puhutaan henkisestä, tarkoitetaan useimmiten mentaalista, vain harvoin spirituaalista.

Tarkoittamani henkinen parantaminen viittaa siis latinan sanaan *spiritus* (henki), eikä siis mieli-merkitykseen puhumattakaan kolmannesta merkityksestä. Se alkaa toimia, kun mieli ja äly kytketään pois päältä. Lisäksi haluaisin painottaa, että kirjoitan saksaksi molemmat sanat isolla alkukirjaimella korostaakseni sitä, että molemmat ovat tasavertaisia käsitteitä. Oikeastaan ne liittyvät erottamattomasti toisiinsa.

Jan Erik Sigdell: **Mitä tarkasti ottaen ymmärrät henkisyydellä?**

Pablo: Tarkoitan henkisyydellä ihmisen uutta laatua tai luonteenpiirrettä, joka ilmenee hänen kehittyessään. Niin kuin ihminen siirtyy eläinkunnan tasolta ihmisen tasolle älykkyyden kehittyessä, samoin henkisyyden kehittyminen johtaa hänet korkeammalle tasolle. Kutsun tätä uutta tasoa nimellä ”*enkeli-ihminen*” (tai ”*tietoinen ihminen*”).

Haluan selittää tätä mallia hieman tarkemmin. Henkisyys syntyy yksilön kehityksen myötä. Mehän tiedämme, että emme ole tämä keho, vaan jokainen meistä on kuolematon yksilöllinen sielu, joka asuu kehossa. Tämä yksilöllinen sielu vaihtaa vaatetustaan (kehoaan) kehityksensä kuluessa mineraaleista kasveihin, eläimiin ja ihmisiin. Nämä eri kehitystasot vastaavat eri tietoisuudentasoja ja tietoisuuden kehitystä.

Mikä erottaa eläimen ihmisestä ja eläimen kasvista? Tai kasvin kivistä? Tämä kysymys askarrutti minua jo lapsena. Isäni rakasti ravihevoseja ja otti minut usein mukaansa katsomaan, miten niitä valmennetaan. Katsoin hevosta, silitin sitä ja puhuin sen kanssa. Kysyin siltä: "Mikä sinun nimesi on? Ymmärrätkö minua? Miksi et vastaa?" Minulla oli usein tunne, että hevonen kysyi sitä samaa minulta omalla sanattomalla kielellään ja ajatteli ihmisistä, että niiden täytyy olla älykkyydeltään kehittymättömiä, koska emme kykene kommunikoimaan heidän kanssaan!

Minua on askarruttanut jo kauan eräs kysymys, joka on tyypillinen teoreettisen fysiikan tutkijalle: miksi ihmistaso olisi kehityksen viimeinen taso? Onko ihmistason yläpuolella jotain, joka olisi pitemmälle kehittynyttä? Ja jos jotain olisi, niin millaisia uusia ominaisuuksia sillä olisi? Miten se eroaisi ihmisestä, niin kuin älykkyys erottaa ihmiset eläimestä? Ja eroaisiko tämä olento fysiologisesti jotenkin ihmisestä, niin kuin ihmisen keho eroaa

eläimestä ensisijassa suurempien aivojensa tai hermosolujen lukumäärän johdosta?

Olen pohdinnoissani tullut siihen tulokseen, että ihmistason yläpuolella on vielä toinen olemisen taso. Tätä tasoa kutsun nimellä ”Tietoisuusihminen” tai ”Tietoinenihmiset”. Tällä nimellä haluaisin korostaa sitä, että me ihmiset voisimme elää arvokkaammalla tavalla – todellista ihmisarvoamme ja ihmisyyttämme vastaavalla tavalla, eikä niin kuin olemme eläneet tähän asti – älykkäinä eläiminä.

Termi ”älykkäät eläimet” ei merkitse arvoasteikkoa tai arvostelua. On olemassa hierarkkinen rakenne, jota meidän ihmisten ei pidä unohtaa. Eräs fyysikko-kollegani sanoi kerran: ”Miksi ihmiset eivät saisi tappaa eläimiä ja syödä lihaa, tappavathan eläimet itsekin toisia eläimiä eläkkeeseen?” Tähän saatoin vastata vain, että ensiksikin me ihmiset emme ole eläimiä vaan ominaisuuksiltamme erilaisia. Ja toiseksi, että eläimet, joita ihmiset käyttävät ravinnokseen, ovat pääasiassa kasvissyöjiä, kuten esim. lehmät.

Tietoisuusihmiselle luonteenomaista on henkisyys, ts. seuraavan kehitystason tunnusmerkki on henkisyys. Tämä on verrattavissa siihen, kun vaisto muuttuu älykkyydeksi tietoisuuden siirtyessä eläimestä ihmiseen. Vaisto kehittyy siis älykkyydeksi. Kun ihmisen äly kehittyy edelleen niin, että siitä tulee ”metaälykkyys” (älyn tuolla puolen, älyn yli), kuvaan sitä sanalla ”henkisyys”. Se on jotain muuta kuin jalostunut älykkyys, se sisältää uusia ominaisuuksia. Älykkyys kehittyy henkisyyydeksi, joka on tietoisuusihmisen tunnusmerkki. Henkisyiden kehittymiseen tarvitaan transsendenssi, älyn tuolle puolen meneminen, muuntuminen, mikä aiheuttaa usein sen, että älykkäiden ihmisten on vaikea ymmärtää tai hyväksyä henkisyyteen suuntautuneita ihmisiä.

Kehitys etenee niin, että kasvien on kehitettävä eläinten vaisto ja eläinten puolestaan ihmisen älykkyys, josta vasta avautuu mahdollisuus henkisyyden alueelle. Voimme esimerkiksi sanoa, että tämä koira on hyvin älykäs. Sen sijaan tuntuisi omituiselta puhua koiran henkisyydestä.

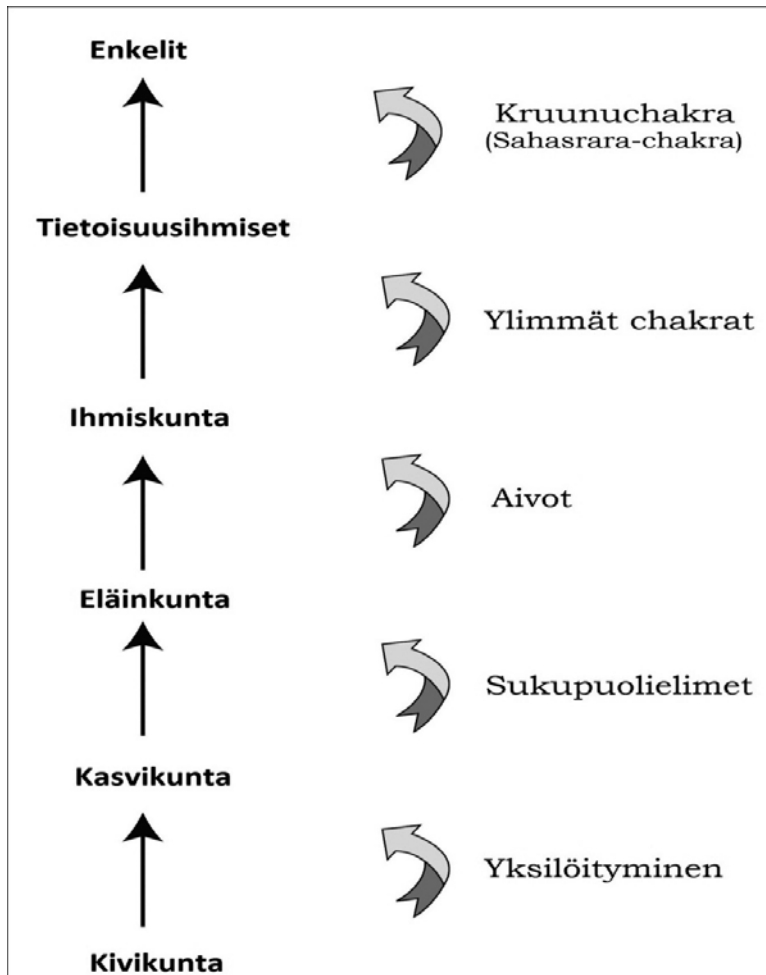
Kasvi ei vielä ilmennä vaistoa, vaikka se on jo tunnistettavissa sen energiakentässä. Samoin eläinten vaistoon sisältyy jo älykkyyden siemen, niin kuin ihmisen älykkyys sisältää henkisyyden mahdollisuuden. Ellei näin olisi, ihmisellä ei olisi mahdollisuutta nousta korkeammalle kehityksen tasolle emmekä voisi lainkaan puhua ”henkisestä parantamisesta”. Oletettavasti on vielä muita olemassaolon tasoja, mutta ne eivät enää ole nähtävissä materiaalisen maailman tasolla.

TEOREETTISTA TAUSTAA (II): Olemassaolon taso

Olemassaolon taso	Ominaisuudet
Tietoisuushmiset ↑ Ihmiset ↑ Eläinkunta ↑ Kasvikunta ↑	materia + elämä + vaistot + älykkyys + henkisyys materia + elämä + vaistot + älykkyys materia + elämä + vaistot materia + elämä

Seuraavaa olemassaolon tasoa kutsuisin nimellä "Enkelitaso". Tällä tasolla ei tarvittaisi enää fyysistä kehoa, aivoja eikä ajattelukykyä. Tällä enkelitasolla älykkyys ei enää olisi sidottu ajatteluprosesseihin, vaan luoviin prosesseihin. Tämä uusi älykkyiden muoto johtaisi uuteen ominaisuuteen, jota haluaisin nimittää "luovaksi älykkyudeksi".

TEOREETTISTA TAUSTAA (III): Fysiologinen kehitys

Kaavio 4. Fysiologinen kehitys, joka mahdollistaa siirtymisen olemassaolon tasolta toiselle.

Siirryttäessä olemassaolon tasolta toiselle, esim. kivikunnasta kasvikuntaan, tapahtuu individuaatio, tietyn "kehollisen" muodon saavuttaminen. Siirryttäessä kasvikunnasta eläinkuntaan tämä tapahtuu pääasiassa sukupuolielinten kehittymisen myötä. Siirtyminen eläinkunnasta ihmiskuntaan tapahtuu aivojen kehittymisen myötä. Ihmisen kehittyessä tietoisuushmiseksi ylimmät chakrat aktivoituvat. Enkelikuntaan siirtyminen merkitsee kruunuchakran eli sahasrara-chakran (yhteydessä käpyrauhaseen) täydellistä avautumista. Samalla kehittyy kyky jättää keho tietoisesti tämän keskuksen kautta.

Chakrat eivät ole vain energiakeskuksia, vaan myös tietoisuus- ja havainnointikeskuksia. Ne eivät ole aineellisia, joita voitaisiin nähdä, tunnustella tai mitata. Kun herkkyyys havainnointiin kehittyy, ne voidaan kuitenkin havaita ikään kuin energeettisinä suina, jotka välittävät näkymätöntä informaatiota ja energiaa ihmisen ja hänen ympäristönsä välillä. Kuvaan niitä suina, koska käsitykseni mukaan ne todellakin ravitsevat ihmistä hienojakoisella energialla. Tämä pätee erityisesti juuri kruunuchakraan. Tämän chakran kautta ihminen voi ravita itseään kaikkein puhtaimmalla henkisellä energialla ja sen kautta jätämme kehomme kuollessamme. Tämän chakran avautuminen mahdollistaa yhteyden syntymisen henkisen ja aineellisen maailman välille. Keskus voi avautua tai aktivoitua spontaanisti ruumiista poistumisen kokemuksen myötä. Kuolemanraja-kokemuksen läpikäyneet ihmiset havaitsevat usein itsellään jonkinlaisen ”mediaalisuuden” kehittymisen.

Viimeisen tason haluaisin nimetä ”Jumaluudeksi” tai yksinkertaisesti vain ”Jumalaksi”.

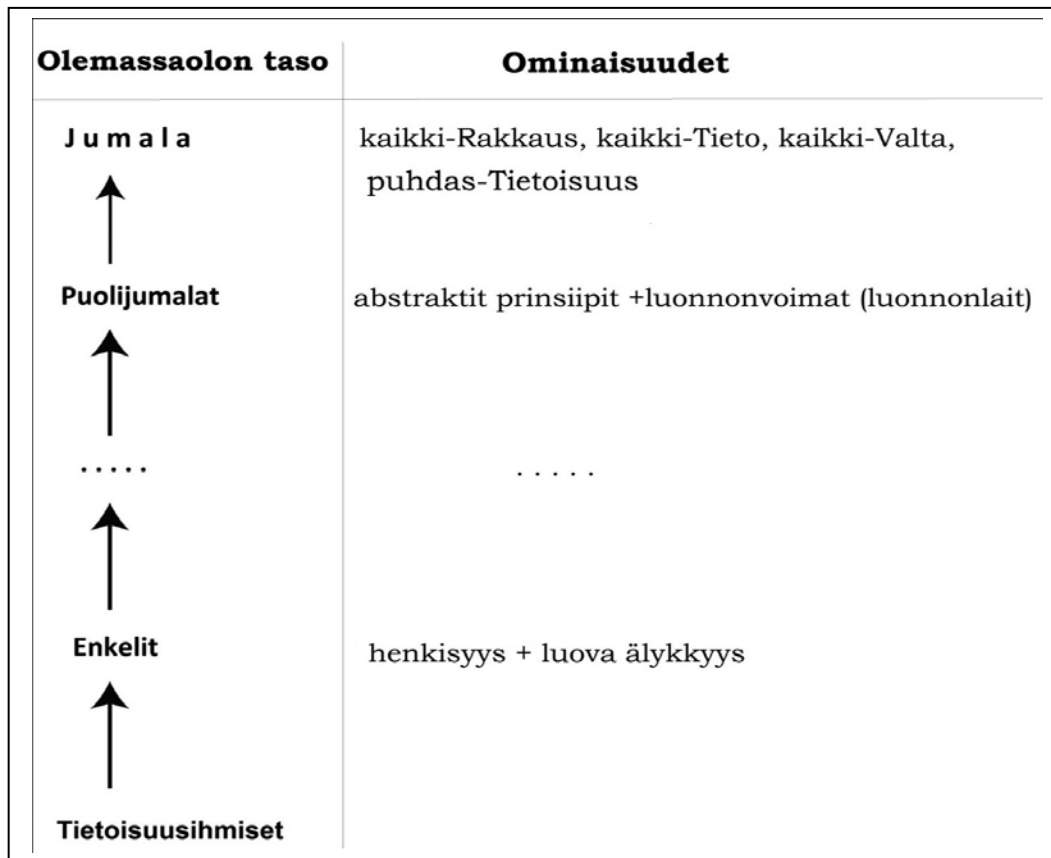
Jan Erik Sigdell: **Minua ihmetyttää kovasti se, että fyysikkona puhut Jumalasta. Voitko selittää sitä tarkemmin?**

Pablo: Oikeastaan en puhu Jumalasta, vaan käytän sanaa ”Jumala”. En käytä sanaa uskontojen tarkoittamassa merkityksessä, vaan henkisessä merkityksessä. Sanalla ”Jumala” tarkoitan korkeinta olemassaolon tasoa, kehityksen päätepistettä. Emme voi tietää, miltä tämä päätepiste tarkasti ottaen näyttää, mutta se tarkoittaa kaikkien mahdollisten ominaisuuksien ja kykyjen korkeinta kehitystasoa. Se tarkoittaa tilaa, joka sisältää kaikki edeltävät tasot. Se on ”olemassaolon päätepiste”, tietoisuudentila; siis puhtaan tietoisuuden tila, jota eivät rajoita keho eikä mieli.

Minulle Jumala on siis tietoisuudentila, joka sisältää kaiken tiedon, kaiken rakkauden ja kaiken läsnäolon. Tämän tietoisuudentilan voi jokainen ihminen saavuttaa, mutta eivät kasvit ja eläimet, koska niiden täytyisi saavuttaa ensin ihmisen tietoisuus. Kun kristinuskossa käytetään sanaa ”Jumala”, tarkoitetaan jotain saavuttamatonta, ihmisestä erillistä olentoa, vaikka siitä usein välitetäänkin ihmisenkaltaista kuvaa. Minulle Jumala ei ole ihminen, mutta ei myöskään yli-ihminen, vaan puhdas, kosminen tietoisuus. Sen vuoksi sanonkin usein, että en usko Jumalaan

[I.1.] ⁸ ja tarkoitan sillä, että en usko Jumalaan uskontojen tarkoittamassa mielessä. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että en tunnista jumalallista. Ihmiset kuulevat minun kuitenkin käyttävän sanaa ”Jumala”. Kun minulla on mahdollisuus, selitän heille, että en usko ihmisten ”mielessä” tai omassa mielessäni olevaan Jumalaan, sillä Jumala ei sovi mielen kuvitelmiin. Mikään mielen tasolla Jumalasta tehty kuva ei ole Jumala.

TEOREETTISTA TAUSTAA (IV): Korkeamman tietoisuudentilan tasot

Kaavio 3. Hypoteettinen/spekulatiivinen jatko kaaviolle 2

Hypoteesini: neljän ulottuvuuden (1 aika- ja 3 tilaulottuvuutta) tuolla puolen on ehkä vielä muita olemassaolon tasoja muissa ulottuvuuksissa, tiloja ”korkeimmissa” maailmoissa. Kivikunnassa (ajatellaan vaikka konkreettista kivikappaletta) ei havaita

⁸ Numerot hakasuluissa, kuten esim. [III.108], viittaavat kirjaan „CREDO” Andrésilta. (Hakasuluissa [I.1] olevat tiedot viittaavat kirjaani CREDO). See Appendix.

aikaulottuvuutta, ja kolmea muuta tilan ulottuvuutta (pituus, leveys, korkeus). Kivi havaitsee itsestään yhtä vähän kuin kiinteä "piste" voi havaita ympäristöstään koordinaatistossa. Vasta kasvikunnassa voidaan havaita "aikaulottuvuus", kuitenkin kasvit ovat vielä paikkaan sidottuja, vaikka vähemmän kuin kivikunta.

Vasta eläinkunnassa voidaan havaita kaikki 4 ulottuvuutta (eläinten liikkumiskyky) samoin kuin ihmiskunnassa.

Tietoisuusihmiset kokevat jotain korkeammista ulottuvuuksista, heillä on pääsy korkeampien ulottuvuuksien informaatiolähteeseen. Fyysisesti he kuitenkin pysyvät 4-ulotteisuuden tasolla.

Tästä eteenpäin voimme vain spekuloida muista olemassaolon tasoista ja korkeimmista ulottuvuuksista. Syntyy kysymys, miten monia niitä on olemassa ja jatkuvatko ne loputtomiin? Varmasti ei, sillä matemaattisesti voidaan osoittaa, että luonnonvoimat yhtyvät jo 11. ulottuvuudessa (XIV)*. Saavutetaan korkein olemassaolon taso. Ei ole tarpeellista ajatella korkeampia olemassaolon tasoja. Tällöin voimme ilman muuta nimittää tätä korkeinta tasoa sanalla "Jumala".

Haluan vielä palata käsitteeseen "henkisyys". En määrittele sanaa samalla tavoin kuin se on tehty sanakirjassa. Onnistuin yhdistämään sen ajatusmalliini ja käytän sitä siinä ja samalla tavoin käytän sanaa "Jumala". Etenen tässä asiassa teoreettisen fysiikan näkökulmasta. Määritelmät ovat tärkeitä filosofeille, fyysikot eivät ole tässä suhteessa yhtä vaativaisia. Fyysikko käyttää hyväkseen tiettyä konseptia, jonka hän on jäsentänyt ajatusmalliinsa. Käyttääkseen konseptia ei aina ole välttämätöntä tietää, mikä se tarkasti ottaen on.

TEOREETTISTA TAUSTAA (V): Havaitseminen ("Erkennen" saksaksi) vs. Uskominen

Matematiikassa on ilman muuta selvää, mitä luvut 1, 2, 3 jne. merkitsevät. Myöhemmin keksittiin jatkaa tätä lukusarjaa myös toiseen suuntaan, negatiivisiin lukuihin -1, -2, -3 jne. Silloin huomattiin, että jotakin puuttuu. Siirryttäessä negatiivisista luvuista positiivisiin tai päinvastoin välistä puuttui yksi merkki ja sitä

* Pyöreissä suluissa olevat roomalaiset numerot viittaavat kirjan "Teoreettista taustaa"-vastaaviin lukuihin.

alettiin kutsua "nollaksi". Ei ollut välttämätöntä selittää tai määritellä, mikä se on. Miten sitten **havaittiin**, että jotakin puuttui? Koska nyt voitiin sanoa: $-1+1 = 0$ tai $-2+2 = 0$, jota ilman nollaa ei olisi voitu kirjoittaa, siis yksi luku puuttui. Nolla ei tarkasti ottaen ole lainkaan luku, se on merkki, jota me käytämme symbolisesti kuvaamaan myös "lukua".

Nyt voitaisiin siis luku "nolla" yhdistää ajatusmalliin ja voisimme käyttää sitä tarvitsematta määritellä sitä. Juuri näin olen toiminut sanan "henkisyys" kohdalla. Tekemällä näin kykenin sitä paitsi antamaan jonkin merkityksen sanalle "Jumala".

Filosofi olisi määritellyt tämän asian toisin päin: hän olisi todennäköisesti esittänyt käsitteen "ei mitään" lukuna ja määritellyt $0 =$ ei mitään. Uskonnonopettaja olisi määrännyt "Jumalan" olemassaolon ja vaatinut uskomaan Häneen – juuri niin kuin häneltä oli vaadittu lapsena ilman keskustelua.

Parempi esimerkki on imaginaarinen "luku" i . Kun esimerkiksi lasketaan neliöjuuria, eli: $\sqrt{}, \sqrt[4]{}, \sqrt[6]{}, \dots$, on hankaluuksia negatiivisten lukujen kanssa, sillä ei ole olemassa lukua, joka kerrottuna itsellään antaisi tulokseksi negatiivisen luvun. Tällöin siis **havaitaan**, että jotakin puuttuu. Täydentääkseen ajatusmallin matemaatikot ottivat vihdoinkin käyttöön imaginaarisen symbolin " i " ja käyttivät tätä symbolia ikään kuin se olisi luku (i tarkoittaa $\sqrt{-1}$, jolloin ei oikeastaan tiedetä, mitä se on, koska neliöjuurta -1 ei ole olemassa). Meillä ei ole enää sanoja tämän selittämiseen: " i on...", kuten esim. voimme sanoa, että " 0 on ei mitään". Meillä ei ole vertailumahdollisuutta.

Yleisesti ottaen voidaan sanoa, että "imaginaariluku" on luku, jonka neliöjuuri on negatiivinen reaaliluku. Tämän määritelmän on antanut Gerolamo Cardano 1500-luvulla. Hänen mukaansa tällaisia lukuja ei voinut olla olemassa, ne voitiin vain "*kuvitella*".

Uskooko matemaatikko "imaginaarilukuihin"? Varmaan jokainen matemaatikko vastaisi: "Mitä tällainen (tyhjä) kysymys tarkoittaa?" Kysymyshän ei ole lainkaan uskosta, sitä ei tarvita. Kysymyksessä ei ole uskon asia. On kysymys vain siitä, että sillä voidaan täydentää (tässä kohden matemaattista) ajatusmallia ja siten jatkaa laskutoimitusta.

Henkisyys ilmenee mielestäni "metaälykkyytenä", ts. siihen ei sisälly pelkästään ajattelukyky vaan toisenlainen havainnointikyky. Ennen kaikkea

henkisyys ilmenee kykynä rakastaa ja tarkastella kriittisesti itseään. Kuten älykkyyden kehitys vaikuttaa aivojen kehittymiseen, samalla tavoin henkisyyden kehittyminen vaikuttaa tietoisuuden korkeampien tasojen kehittymiseen aktivoiden samalla korkeampien chakrojen (sydän, kurkku, aivolisäke, käpyrauhanen jne.) toimintaa.

Juuri nyt olemme tulleet käännekohtaan. Olemme alkaneet kokea, miten ihmisyyden laatu muuttuu. Ihmisessä aina läsnä ollut henkisyys alkaa ilmentyä. Tämän myötä olemme alkaneet kiinnostua seuraavasta tasosta eli esoteerisesta (sisäisestä tai subjektiivisesta) tiedosta. Tähän saakka olemme työskennelleet pääosin eksoteerisen (ulkoisen tai objektiivisen) tiedon parissa. Tässä prosessissa jotkut meistä kehittyvät henkisen parantumisen tukijoiksi. Tämä ei ole ammatti, vaan kutsumus.

Jan Erik Sigdell: **Fyysikkona olet kuitenkin työskennellyt älykkyyttä vaativassa työssä...**

Pablo: Kyllä vain, olen fyysikko ja samanaikaisesti henkisen parantumisen tukija. Minulta kysytäänkin siksi usein, miten oikeastaan olen joutunut tekemisiin henkisen parantamisen kanssa. Monien mielestä saattaa tuntua ristiriitaiselta työskennellä fyysikkona tieteellisten tutkimusprojektien ja samanaikaisesti henkiparantamisen ja henkisyyden parissa. Tämä johtuu sekä tieteellisistä työtavoista että vääristä käsityksistä liittyen henkisyyteen ja henkiseen parantamiseen. Tiedemiehille ei ole selitetty, mitä käsite ”henkisyys” tarkoittaa ja kun he kuulevat tämän sanan, he ajattelevat joko uskontoa tai esoteerisuutta.

Tulevaisuudessa tämä muuttunee. Minun näkemykseni on, että kun saamme enemmän tietoa molemmista maailmoista, alamme tarkastella henkisiä ilmiöitä samoin kuin nyt tarkastelemme luonnonilmiöitä. Käytämme matematiikkaa ilmaistaksemme fysiikan lainalaisuuksia. Meidän kulttuurissamme näyttää myös siltä, että olisimme keksineet uskonnon ilmaistaksemme omaa henkisyttämme. Tämä ei kuitenkaan enää palvele nykypäivän henkisyttä. Otaksun, että on mahdollista tulkita filosofisemmin fysiikan yhtälöitä, ts. sovellettua matematiikkaa. On paljon viitteitä siitä, että fysiikassa on jo kuvattu monia henkisiä ilmiöitä. [III.86]

Jouduin 9 vuoden ajan erottamaan tarkasti fyysikon työni henkisen parantumisen tukijan työstä ”suojellakseni uraani” edellä mainitusta ristiriidasta johtuen. Kun esimerkiksi työskentelin Argentiinassa Patagoniassa Centro Atómico Bariloche-tutkimuskeskuksessa, pidin

parannusistuntoja 2.000 km:n päässä Tucumánissa. Minun täytyi joko istua 2 päivää bussissa tai lentää 3,5 tuntia päästäkseni sinne.

Sen jälkeen lensin 4 vuoden ajan edestakaisin Argentiinan ja Saksan välillä. Vuonna 1996 lähdin Argentiinasta, muutin Italiaan ja jatkoin parannusistuntojen pitämistä Saksassa. Sain tohtorintutkintoni jälkeen UNESCON stipendin *International Center of Theoretical Physics*-tutkimuslaitokseen Triesteen. Se on paratiisi teoreettisen fysiikan tutkijalle, siellä on mahdollisuus tavata vierailevia professoreita ja korkean tason fyysikoita kaikkialta maailmasta. Siellä on käytettävissä myös valtavan suuri kirjasto. Samaan aikaan jatkoin kuitenkin parannusistuntojeni pitämistä Freiburgissa. Selitin poissaolajani Triestestä sillä, että olin samaan aikaan myös Freiburgin yliopistossa vierailevana tutkijana ja tein tutkimustyötä ICTP:n lukuun. Näin jatkoin niin kauan, kunnes minun ei ollut enää mahdollista tehdä kahta vaativaa työtäni samanaikaisesti.

Näihin aikoihin sain työtarjouksen Brasiliasta. Eräs Rio de Janeiron yliopiston professori tarjosi minulle mahdollisuutta työskennellä yhdessä hänen kanssaan uudessa Natalin tutkimuskeskuksessa Brasiliassa, sillä olin kehittänyt joitakin tulkintaideoita hänen teoriaansa eräänlaisesta entropiasta. Tämä oli paras työtarjous, minkä olin koskaan saanut, sillä kyseessä oli pysyvä työpaikka! Nyt minun ei enää tarvitsisi elää stipendien varassa ja jatkuvassa kilpailutilanteessa. Hänen lähettämässään sähköpostissa luki: ”Kuukauden kuluessa voimme järjestää Teille ja perheellenne lennot, asunnon ja kaiken tarvitsemanne aloittaaksenne työt tutkimuskeskuksessa. Sitä paitsi palkkatarjouksemme on erittäin hyvä ottaen huomioon maamme keskipalkkatason.”

Päätöksen tekeminen oli minulle vaikeaa, sillä en oikeastaan olisi halunnut lähteä Euroopasta. Olin selkeästi tietoinen siitä, että henkinen tehtäväni saisi vastakaikua ensisijaisesti Euroopassa. Tässä kohden minun on vielä mainittava, että olin tällä välin käynyt Intiassa tapaamassa erästä henkistä mestaria, jolla osoittautui myöhemmin olleen ratkaisevan tärkeä merkitys elämässäni. Hän kehotti minua *ottamaan vastaan todellisen elämäntehtäväni*. Olin syvästi haltioitunut tästä jumalallisesta kohtaamisesta. Kun palasin Saksaan, minua odottivat jo ensimmäiset kutsuni parannusistuntoihin Saksan muihin kaupunkeihin. Olin myös saanut mielenkiintoista palautetta parannusistunnoistani.

Tämä avataaran kohtaaminen Intiassa tapahtui juuri vähän ennen kuin sain työtarjouksen Brasiliasta. Se oli minulle erittäin tärkeä ja vaikutti

eniten päätökseeni. En olisi koskaan voinut kuvitella luopuvani fysiikasta. Olinhan opiskellut sitä 15 vaativaa vuotta, läpäissyt kokeita ja valintatilanteita. Olin erikoistunut ja alani asiantuntija. Pitäisikö minun nyt luopua kaikesta tästä, yksinkertaisesti ”heittää se pois”? Eniten tuskaa minulle tuotti se, että tärkeimmät tutkimustulokseni jäisivät julkaisematta. Tämä kaikki tuntui minusta itsemurhalta ja päätös kaiken jättämisestä merkitsisi, että tähänastinen elämäni olisi ollut merkityksetöntä. Mutta olin kuitenkin täysin tietoinen siitä, että enemmän tai myöhemmin minun olisi tehtävä päätös. Jos tämä oli minulle määrätty kohtalo, olisi parempi tehdä päätös nyt heti eikä siirtää sitä myöhemmäksi, jos joka tapauksessa joutuisin luopumaan fysiikan työstäni jossain vaiheessa. Periaatteessa näinhän on asianlaita kaikessa, mitä elämässämme teemme. Varmasti tiedämme vain yhden asian: jossain vaiheessa jokainen meistä kuolee ja meidän on pakko luopua kaikesta. [II.38]

Näitä pohtien en ottanut työtarjousta vastaan. Se oli suuri yllätys professorille, sillä paikka oli erittäin haluttu. Jätin fysiikan, yliopistot ja akateemisen maailman. Tein tämän vaikean ja raskaan päätöksen ollakseni vapaa auttamaan ihmisiä henkisen parantumisen tukijana.

Jan Erik Sigdell: **Kuulutko johonkin uskontokuntaan?**

Pablo: Minulla ei ole mitään uskontoa sanan perinteisessä merkityksessä. Jos minulla jokin uskonto olisi, se olisi fysiikka. Uskon fysiikan teorioihin, jos ne on kokeellisesti oikeiksi todistettu. Uskon myös teorioihin, joita ei ole vielä todistettu oikeiksi, mutta jotka vaikuttavat uskottavilta. Tällainen on dynaamista uskoa [I.40]. Se ”odottaa”, kunnes uusi teoria voi selittää paremmin tutkimustulokset. Tämä ei tarkoita, että edellinen teoria olisi ollut väärä. Se on pitänyt paikkansa vain tietyissä olosuhteissa, esim. ajan ja paikan suhteen (XIV). Voimme ottaa esimerkiksi Newtonin mekaniikan. Tiedämme nykyään, ettemme voi kuvata atomimallia tällä klassisella mekaniikan teorialla. Se ei päde atomimallin mukaiseen tilan ja energian käsitteeseen. Sillä ei voida mitata esim. elektronien liikettä, mutta kylläkin junan, auton ja moottorin liikettä. Klassinen mekaniikan teoria pätee yhä meidän inhimillisen mittapuunamme mukaiseen tilan, ajan ja energian määrittämiseen.

Nyt korvaan sanan ”teoria” käsitteellä ”totuus” tavanomaisessa puhekielen merkityksessä. Uskonnot esittävät väittämiään ”totuuksina”, jotka ovat hyvin usein ristiriidassa sen omien väittämien, muiden

uskontojen maailmankatsomusten ja luonnontieteen kanssa. Minulle uskonnot edustavat pelkästään naiiveja teorioita maailmankaikkeudesta, elämästä ja ihmisestä. Uskonnot ovat tarttuneet hyvin vaativaan aiheeseen esittäen väittämiä määrittelemästään ”Jumalasta” ja hänen luomistyöstään. Uskontojen esittämä taso Jumalasta on hyvin naiivi ollakseen ”kaiken yläpuolella oleva Jumala” ja lopulta uskontojen teoriat kuulostavat lapsille tehdyiltä saduilta tai tarinoilta.

Jos minun täytyisi valita uskonto, se olisi teoreettinen fysiikka. Se on vaatimaton, universaali, dynaaminen, todennettavissa, todistettavissa ja havaittavissa oleva [I.45].

Elämä vastaa tällöin laboratoriokoetta. Todella on olemassa sarja elämiä, joista nykyinen on tärkein. Meidän ei tarvitse uskoa satuihin, vaan saamme uskoa omiin, henkilökohtaisiin kokemuksiimme.

Jan Erik Sigdell: **Mihin uskonnolliseen traditioon olet kasvatettu?**

Tässä elämässä en ole saanut muuta uskonnollista kasvatusta kuin peruskoulun kristillisen uskonnonopetuksen. Uskontotunnit olivat minusta yhtä jännittäviä kuin satutunnit. Se, mitä tuolloin koin, herätti minussa enemmän pelkoa kuin rakkautta. En voinut tuntea minkäänlaista jumalallista rakkautta, kun pappi tuli luokseni ja puhui kanssani.

Argentiina on katolinen maa ja sen laissa on säädetty, että myös presidentin pitää olla katolinen! Olen syntynyt katoliseen perheeseen Argentiinassa. Perheeni kunnioitti uskontoa siten, että lapset kastettiin ja silloin tällöin käytiin kirkossa. Sain vapauden päättää, ottaisinko lisää ”kasteita”, kuten *Primera Comuni3n* jne., mutta en halunnut. En ollut kiinnostunut sellaisesta uskonnosta, jota minulle tarjottiin. Lapsena pikemminkin pelkäsin katolisia tapoja.

Teini-ikäisenä tunsin rakkauden vetävän minua kovasti puoleensa. Nyt tiedän, että se oli jumalallista rakkautta, jota sieluni oli etsinyt monien elämien ajan. Oli ollut hetkiä, jolloin olin saanut kokea jatkuvaa jumalallista rakkautta. Tämä oli se, mitä kaipasin [CREDO II.75]. Kiinnostuin Fransiskus Assisilaisesta ja luin kaiken mahdollisen hänen elämästään. Nykyään tiedän, että olen elänyt munkkina Assisissa. Lisäksi luin mielelläni joogakirjallisuutta ja olin kiinnostunut, miten voi hallita kehoaan ja kehittää havaintokykyään. Kotikaupungissani ei kuitenkaan ollut kuin kolme aiheeseen liittyvää kirjaa ja vain yksi ihminen, joka harjoitti näitä asioita. Hän opetti minulle hatha-joogaa, kun olin 18-vuotias.

Jo varhain huomasin kiinnostukseni mekaniikkaan, elektroniikkaan ja matematiikkaan. Halusin ymmärtää, miten auto voi liikkua itsestään. Halusin jo pienenä lapsena tietää, mitä radiossa on sisällä, kun se voi puhua. Niinpä rikoin jopa useamman kuin yhden radion pelkämästä uteliaisuudesta. Muistan, kuinka lumoutunut olin, kun oivalsin, että lukujen 1 ja 0 avulla voi esittää kaikki binaarijärjestelmän luvut (nykyään puhutaan digitaalijärjestelmistä). Niinpä vanhemmilleni oli selvää, että jatkaisin opintojani teknillisessä koulussa.

Olin 15-vuotias, kun aloitin vuorikiipeilyn. Fysiikanopettajani perehdytti minut erittäin hyvin fysiikan maailmaan, mutta teki sen lisäksi kaikkensa herättääkseen minussa intohimon vuorikiipeilyyn. Mikään ei minusta ollut mahtavampaa kuin vuoren seinämällä kiipeily. Tutkin kehollani ja sielullani intensiivisesti tätä maan ja taivaan välistä pystysuoraa rajaviivaa. Kotikaupungissani oli tuskin yhtään betoniseinää tai korkeaa antennia, jota en olisi tarkastellut vuorikiipeilijän silmin. Pystysuora oli se maailma, joka minua kiehtoi; korkeus tai syvyys – ylhäältä katsottuna.

18-vuotiaana valmistuin sähköasentajaksi. Tein alan töitä rahoittaakseni harrastukseni. Halusin tulla vuorikiipeilyn ammattilaiseksi, sillä meillä on Pohjois-Argentiinassa korkeita vuoria. Yhtenä viikonloppuna saatoimme kiivetä nelitonniselle (4000 m). Viisitonniselle (5000 m) nousuun tarvitsimme 8 päivää. Olen syntynyt Tucumánin alueella ja sen korkein vuori on 5550 m. 16-vuotiaana olin jo kiivennyt Jujuy'n maakunnan korkeimmalle vuorelle, joka on 6200 m korkea.

Meillä oli paljon rohkeutta, mutta vähän kokemusta, ja tuskin kunnollisia kiipeilyvarusteita. Tämä myötävaikutti myöhemmin siihen, että jouduin vakavaan onnettomuuteen Aconcagua-vuorella. Cerro Aconcagua sijaitsee Argentiinan ja Chilen rajan tuntumassa. Sen korkeus on lähes 7000 m, ja sen on siten Amerikan mantereen korkein vuori. Kiipesimme ylös kaakkoista jääseinämää, joka on saanut nimensä sen ensimmäisenä kiivenneen puolalaisen retkikunnan mukaan *Claciar de los Polacos*. Se tuli tunnetuksi kirjasta *Más Alto que los Condores* (*Korkeammalle kuin kondorit*). Saavutimme huipun lumimyrskyssä.

Laskeutuessamme alas jääseinämä oli paksun, pehmeän lumikerroksen peitossa. Tein virheliikkeen ja syöksyin alas enkä saanut enää pitoa kovaan jäähän. Syöksyni päättyi jäärailoon, mikä oli todellinen onnenpotku, sillä muuten olisin pudonnut yli kilometrin syvyiseen pystysuoraan rotkoon. Ystäväni (meitä oli 3) auttoivat minut ylös tästä railosta. Tähän meiltä kului paljon aikaa. Tuli yö ja meidän oli pakko laskeutua alas leiriimme

kuunvalossa. Olin äärimmäisen uupunut ja koin miten jätin kehoni ja näin itseni lintuperspektiivistä.

Tämä kokemus teki minut ensinnäkin tietoiseksi siitä, että en ole tämä keho. Toiseksi oivalsin, että elämän ja kuoleman rajalta voi selviytyä elämään vahvan tahdon ja henkisestä lähteestä tulevan energian avulla*. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun itse koin tietoisesti käsitteen ”henkisyys” merkityksen.

Tämä kokemus on jättänyt kehooni ja tietoisuuteeni syvät jäljet. Menetin jäätymisen seurauksena kolme sormeani. Se ei kuitenkaan tapahtunut yhtäkkiä vaan vähitellen. Käteni olivat aluksi pitkän aikaa täysin halvaantuneet. Ne olivat mustat ja iho oli kuollut enkä voinut liikuttaa sormiani. Pelkäsin, että menettäisin kaikki sormeni ja että käteni jouduttaisiin amputoimaan. Koska niihin ei kuitenkaan tullut kuoliota, lääkärit antoivat keholleni aikaa toipua, jotta sormiani tarvitsisi amputoida mahdollisimman vähän. Olin tuolloin Buenos Airesissa sairaalassa, joka oli erikoistunut palovammoihin ja ihonsiirtoihin. Vietin siellä monta kuukautta, ja minua pestiin ja syötettiin kuin pientä lasta, koska käteni olivat siteissä enkä tietenkään olisi niitä muutenkaan voinut käyttää.

Pitkään aikaan en pystynyt tekemään käsilläni mitään. Ennen onnettomuutta minut oli valittu armeijan laskuvarjojääkärikoulutukseen. Olin aina halunnut nähdä maailman mieluiten ”ylhäältä”. Tuohon aikaan armeija oli valitettavasti pakollinen Argentiinassa, mutta vuonna 1995 asepalvelus lopetettiin Argentiinassa. Toivottavasti se toimii esikuvana muille maailman kansoille. Onnettomuuteni jälkeen minusta ei voinut enää tulla laskuvarjojääkäreitä. Vain 3 vuotta myöhemmin Argentiinan ja Englannin välille syttyi kauhea Malvinasin (Falklandin) sota, jossa taisteltiin Malvinasin saarten omistuksesta. Erikoisjoukoissa palvelleet ikätoverini lähetettiin ensimmäisenä sota-alueelle ja monet heistä eivät koskaan palanneet. Kun vuosia myöhemmin kävin Buenos Airesissa sairaalassa kiittämässä minua silloin hoitaneita lääkäreitä he sanoivat minulle: ”Muistamme sinut aina! Sinä olit meille ensimmäinen tapaus, jolla oli jään aiheuttamia palovammoja. Me saimme kokemusta hoitaessamme sinua ja olimme näin paremmin valmistautuneita hoitamaan Malvinasin sodassa pahoja paleltumisvammoja saaneita nuoria sotilaita. Ammattikielellä

* Jos on kiinnostunut Aconcaguasta ja yleensä yli-inhimillisistä voimista (siddhit), joita vuorikiipeilijä voi saavuttaa ääritilanteissa, kannattaa tutustua Thomas Bubendorferin kirjaan *Senkrecht gegen die Zeit. Die Eroberung des Unsichtbaren*, Herbig Verlag, München.

puhutaan jään aiheuttamista palovammoista, ei paleltumista, sillä niitä molempia hoidetaan samalla tavoin.

Minulle oli selvää, että tämän onnettomuuden jälkeen en voisi koskaan enää kiipeillä. Käteni ovat arat ja herkät kuin lapsen kädet ja helposti haavoittuvat, sillä niistä puuttuu uloin, suojaava ihokerros. Käteni olivat aluksi niin kylmänarat, että jouduin kirjoittaessani jopa pitämään käsineitä kädessäni. Aivan aluksi piti tietenkin opetella pitämään kynästä kiinni kahdella sormella ja ohjaamaan sitä paperilla. Minulle ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin etsiä itselleni ”henkinen” elämäntehtävä. Tällöin päätin lähteä opiskelemaan teoreettista fysiikkaa. Nykyään muotoilisin sen näin: fysiikasta tuli yksi Jnana-joogapoluistani henkisen kehityksen matkallani.

Siihen aikaan minua kiehtoi myös ajatus, olisiko mahdollista saada amputoidut sormet ”kasvamaan” uudelleen pelkän mielikuvaharjoittelun avulla. Sormet eivät tosin kasvaneet uudelleen, mutta sormieni ja käsieni iho on toipunut niin uskomattoman hyvin, että nykyään voin käsilläni tehdä lähes kaikkea, paitsi soittaa musiikki-instrumenttia.

Yliopistomaailma kiehtoi minua suuresti. Opin tuntemaan mielenkiintoisia opettajia ja opiskelijoita, jotka ajattelivat samoin kuin minä. Sitä paitsi minulla oli paljon elämää koskevia filosofisia kysymyksiä, joten aloitin myös filosofian opinnot, joista kuitenkin luovuin melko pian. Fysiikan opinnot olivat riittävän vaativia.

Tänä ensimmäisenä vuonna onnettomuuden jälkeen opin tuntemaan erään erikoisen miehen. Hän oli ollut insinööri, mutta opiskellut sen jälkeen papiksi ja ruvennut munkiksi. Hän oli perustanut keskelle luontoa luostarin, jossa hän oli elänyt munkkiveljiensä kanssa jo usean vuoden ajan. Päätin vierailla tässä benediktiiniläisluostarissa ja viipyä siellä muutaman päivän ajan. Sen todella teinkin. Asuin munkkien kanssa, söimme yhdessä, mutta jokaisella oli oma kammio. Neljä kertaa päivässä kokoontuimme laulamaan yhdessä pyhiä lauluja, ts. rukoilemaan yhdessä. Heidän mottonsa oli: *Ora et labora* (rukoile ja tee työtä) ja niinpä päivä koostui 8 tunnin unesta, 8 tunnin rukouksesta ja 8 tunnin työstä. Näin munkit minulle kertoivat.

Tuntemani vanhempi mies oli hyvin erikoinen ihminen, sielultaan hyvin hieno ja kypsä. Hänen siniset silmänsä säteilivät jumalallista rakkautta ja syvää sisäistä rauhaa. Minua kiehtoivat hänen vaatimattomuutensa ja älykkyytensä, jotka tulevat harvoin esiin samalla kertaa. Tuolloin en kuitenkaan kyennyt analysoimaan kokemustani samalla tavoin kuin nykyään. Välillämme vallitsi heti alusta alkaen molemminpuolinen sympatia. Hän hallitsi monia kieliä ja oli innoissaan minun

kiinnostuksestani saksan kieltä kohtaan. Sitä paitsi hän tiesi paljon fysiikasta.

Kun aloin esittää hänelle elämää ja maailmaa koskevia kysymyksiäni, hän totesi: ”Ne eivät ole kovin tärkeitä. Tärkeää on kokemus Jumalasta, jota ei saavuteta ajattelun, analysoinnin, filosofian tai älyn avulla, vaan rukouksen ja nöyryyden avulla.” Vasta nyt vanhempana ja uuden elämäntehtäväni myötä olen hänen kanssaan samaa mieltä. Kun pyysin häntä selittämään minulle kristinuskon tai katolilaisuuden filosofiaa, hän sanoi, ettei kummallakaan ole filosofiaa. Olin selityksestä hämilläni ja samalla pettynyt. Opiskelinhan juuri tuolloin fysiikkaa sellaisella innolla, jota en koskaan myöhemmin työvuosinani tuntenut. Eräänä päivänä kirjoitin neljä Maxwellin yhtälöä luostarin seminaarihuoneen taululle. Ne kuvasivat sähköön, magneettisuuden ja optisuuden yhtymistä (XIV) ja siitä seuraavia sähkömagneettisia aaltoja. Munkit eivät häiriintyneet tästä lainkaan, vaan päinvastoin pyysivät minua selittämään, mitä ne tarkoittavat. Selitin heille, että tämä on mielestäni tähän mennessä paras tuntemani kuvaus Jumalasta. Myöhemmin, kun tiedän enemmän, saatan oppia tuntemaan vielä parempia kuvauksia. Jatkoin vielä, että nämä yhtälöt auttavat minua paljon enemmän kuin neljä kertaa päivässä toistettavat pyhät laulut. Minusta meidän olisi parempi toistaa ja tutkia näitä yhtälöitä halutessamme oppia tuntemaan Jumalan paremmin. – Nykyään toimin tosin paljolti samalla tavoin kuin silloiset munkit. Vietän paljon aikaa sisäisessä hiljaisuudessa ja toistan mantroja. Pidän itseäni tänä päivänä munkkina, tosin ”itsenäisenä ja riippumattomana”. – Niinpä lähdin melko pian luostarista. Luostarin johtaja pyysi minua kuitenkin tulemaan uudelleen ja viipymään heidän luonaan pitempään.

Valitettavasti meidän (argentiinalaisessa) kulttuurissamme on harvoin mahdollista tutustua paremmin muihin uskontoihin. Kuitenkin vuosia myöhemmin sain tutustua Patagoniassa fyysikkoon, joka asui kanssani samassa asuntolassa. Hän oli buddhalainen ja kertoi minulle maailmankatsomuksestaan. Tällöin minusta alkoi tuntua siltä, että tässä olisi jotain, joka voitaisiin todistaa oikeaksi ja niin aloin kiinnostua itämaisista uskonnoista, joilla oli jokin filosofia.

Tuohon aikaan minulla ei ollut pienintäkään aavistusta siitä, että kohtalonani olisi jättää teoreettinen fysiikka ja omistautua eräänlaiselle ”käsityölle”...tosin erittäin epätavalliselle ”käsityölle”: parannusrukoukselle kätteni kautta.

Kokemani onnettomuus näyttää näin jälkikäteen tarkasteltuna eräänlaiselta valmistautumiselta elämäntehtävääni varten: jää ”puhdisti” ja ”kirkasti” käteni parannustehtävää varten.

Jan Erik Sigdell: **Miten huomasit parantamislahjan itselläsi?**

Jo melko pian paleltumisen jälkeen aloin huomata käsissäni monia pieniä merkkejä, joihin en itse kiinnittänyt kovinkaan paljon huomiota. Niinpä esimerkiksi keskustelin kerran erään yliopistokaverini kanssa, jolla oli kova hammassärky hammasoperaation jälkeen. Aivan spontaanisti laitoin oikean käteni kipukohdan päälle tietämättä itsekään, miksi näin tein. Meidän molempien hämmästys oli suuri, kun kipu katosi.

Minulla oli kyllä jo silloin tunne, että käsilleni oli tapahtunut jotain hyvin merkittävää onnettomuuden jälkeen. En ajatellut asiaa sen enempää, minulla ei myöskään siihen aikaan ollut tietoa reiki-hoidosta tai käsillä parantamisesta. Reiki-hoitoon tutustuin vasta paljon myöhemmin Saksassa, kun löysin kirjakaupasta aihetta käsittelevän kirjan. Kun nyt ajattelen onnettomuuden jälkeistä aikaa, muistan tunteneeni käsiäni ympäröivän näkymättömän valon tai että käsissäni oli näkymätön, parantava valo.

Työskennellessäni vuosia myöhemmin Patagoniassa Barilothen tutkimuskeskuksessa kollegani joutui umpisuolileikkaukseen. Kävin katsomassa häntä sairaalassa. Laitoin käteni hänen sydämensä päälle, koska tunsin, että tällä tavoin häneen siirtyisi parantavaa valoa käsieni kautta. Tiesin sen intuitiivisesti, samoin kuin eläimet vaistoavat uudessa tilanteessa, miten niiden tulee toimia. Esimerkiksi lintu ”tietää” muninnan jälkeen intuitiivisesti, mitä sen pitää munalle tehdä. Sen ei tarvitse ajatella asiaa. En puhunut tuohon aikaan tuntemuksistani enkä ylipäättään ajatellut niitä sen enempää.

Kun sitten tulin Saksaan, tapahtui usein, että vanhemmat ihmiset pyysivät minua laittamaan käteni heidän päälleen ja rukoilemaan heidän puolestaan. He tunsivat sen voivan auttaa heitä. Asuessani Triestessä Italiassa vuokranantajani oli vanhahko rouva, joka myös pyysi minua tekemään näin. Silloin ajattelin itseksesi, mistä hän sai idean pyytää minua rukoilemaan puolestaan. Hänhän tiesi, että olen fyysikko.

Kun nyt katson taaksepäin, ymmärrän, että saamme joskus pieniä, jumalallisen johdatuksen merkkejä, jotka johdattavat elämäntietämme uuteen suuntaan.

Parantamislahjani ilmeni v. 1990 hyvin selvästi. Olin saapunut Freiburgiin stipendin turvin väitelläkseni Saksassa fysiikan tohtoriksi.

Siihen mennessä olin jo meditoinut säännöllisesti 5 vuotta. Freiburgissa meditaationi syvenivät erityisen merkittävästi. Meditaatiossa ”näin” suljetuin silmin edessäni valoristin ja se oli miellyttävä havainto. Tunsin myös hämmästyttävällä tavalla löytäneeni itselleni aikaisemmin tuntemattoman identiteetin, ikään kuin tämä kaupunki olisi ollut osa itseäni. Jollakin tavalla tunsin kuuluvani tänne, ikään kuin olisin tullut ”takaisin omaan itseeni”. Se oli selittämätöntä, mutta jo ajatus siitä, että minun pitäisi lähteä pois Freiburgista, teki minut surulliseksi ja ahdistuneeksi.

Menin mukaan meditaatioryhmään ja tutustuin tohtori, kirjailija Ulla Wittmanniin. Kerroin hänelle huonolla saksan kielelläni ja osittain espanjaksi omista meditaatiokokemuksistani. Hän opetti tuolloin paikallisessa työväenopistossa ja piti kursseja erilaisista itseparannusmenetelmistä. Hän kutsui minut mukaan kurssilleen, jossa hän ohjasi meditaation. Siinä meidän oli tarkoitus ottaa yhteys sisäiseen mestariimme vuoren huipulla. Meditaatiomatkalla tuli kohta, jossa jokaisen oli tarkoitus jatkaa tätä matkaa yksin ja tarkastella, mitä tapahtuisi. Minä sain kokemuksen ”Jumalan” kohtaamisesta vanhan, valkoisiin pukeutuneen miehen muodossa. Kokemus oli hyvin elävä. Tässä vapaassa ja spontaanissa sisäisen kuvittelun tilassa tunsin, kuinka kruunuchakrani avautui ja sisääni virtasi kultainen valo. Seisoin valosta muodostuneen putouksen alla ja kruunuchakrani muodosti ikään kuin suun, joka imi tätä kultaista valovirtaa sisääni ja puhdisti kehoni ja mieleni. Kun tulin takaisin tästä sisäisestä kokemuksestani, pystyin hämmästykseni kertomaan kokemani melko sujuvalla ja hyvin ymmärrettävällä saksan kielellä. Se hämmästytti myös muut läsnäolijat. Osasin yhtäkkiä puhua saksaa. Siitä lähtien saksa onkin ollut ensimmäinen äidinkieleni ja espanja kakkoskieli. Tätä kaikkea on ollut vaikea ymmärtää.

Nämä vuonna 1990 Freiburgissa kokemani asiat olivat alku sarjalle muutoksia, jotka koin suhteellisen lyhyessä ajassa. Tohtori Ulla Wittmannin johdatuksella sain ensimmäiset reinkarnaatiokokemukseni, joista alkoi spontaani prosessi entisten elämien muistamiseen. Nämä spontaanit muistot toivat aluksi mukanaan suuren kriisin, se oli kuin onnettomuus, jolla ei ollut vaikutuksia fyysiseen kehooni, mutta sitäkin enemmän henkeeni ja tietoisuuteeni. Monet ihmiset pitävät ajatusta edellisistä elämistä vain joihinkin vieraisiin uskontoihin kuuluvana asiana. Minulle nämä entisten elämien intohimot, tunteet ja kokemukset näyttäytyivät tuolloin todellisempina kuin senhetkiset, todelliset olosuhteet.

Onneksi kävin tuohon aikaan Goethe-instituutin saksan kielen kurssia Freiburgissa ja sain aikaa ”sulatella” kokemuksiani. En olisi kyennyt

suoriotumaan vaativammista tutkimustöistä siihen aikaan. Kaikki kokemani muodostui minulle psyykkisesti raskaaksi. Menetin ajan- ja paikantajun, nykyhetken tajun, nimeni ja äidinkieleni ja nykyiset elinolosuhteeni tässä inkarnaatiossa. Minun täytyi jälleen opetella uudelleen elämää, kuten silloin kiipeilyonnettomuuden jälkeen. Minun täytyi opetella ylittämään katu. Liikenteen melu pelotti minua, koska yhtäkkiä olin Väli-Amerikan intiaanin tietoisuudentilassa, jossa tänäkin päivänä jollain tasolla olen. Muistin useita elämiä alkuperäisissä Maya-sivilisaatioissa, joissa tarkoitukseni oli tulla papiksi. Näissä kulttuureissa papit olivat parantajia ja viisaita kansanjohtajia. Nämä elämänkokemukseni alkuperäisen Maya-kansan parissa olet jo maininnut kirjassasi *”Emotionale Befreiung durch Rückführung”*⁹ Viimeisin silloisista elämistä oli hyvin merkityksellinen. Se on ollut merkittävin ja onnellisin kaikista elämistäni. Tuossa elämässä minut tapettiin väkivaltaisesti ja tietoisuuteni lukkiutui. Kaikki sen jälkeiset elämäni tämän hetkiseen saakka ovat olleet minulle kuin painajaisunta, joka päättyi vasta heräämiseen tässä elämässä. Tuossa elämässäni pappina olin saavuttanut hyvin korkean tietoisuudentason. Koin valtavan shokin, kun vihamielinen Atsteekki-heimo hyökkäsi kimppuumme ja tuhosi meidät (VII). Elämäni päättyi tuolloin väkivaltaisesti. Sen lisäksi koin valtavia syyllisyydentuntoja, koska tiesin lähestyvistä vaarasta, mutta en tehnyt mitään, vaikka olin yksi kansan johtajista. Siitä alkaen sieluni suurin kaipuu on ollut löytää sen aikainen papitar, jonka kanssa suoritimme yhdessä rituaaleja.

Nämä epätavalliset kokemukset ”sieluni muistin heräämisestä” olen kirjoittanut runokirjaani *”von Freiburg aus”*¹⁰. Runot olen kirjoittanut espanjaksi ikään kuin sieluni sanelemana. Myöhemmin olen kirjoittanut runoja myös saksan kielellä.

Monissa elämissä eri kulttuureissa minulla on ollut uskonnollisia tehtäviä. Esimerkiksi Tiibetissä olen elänyt muutamissa elämissä meditoiden ja tehden kalligrafiaa eli kirjoittaen uskonnollisia tekstejä. Kiinassa olen elänyt mm. vaeltavana munkkina ja filosofian opettajana sekä Kungfu-mestarina. Kuuluin tällöin esoteeriseen yhteisöön, joka harjoitti taistelulajeja. Harjoittelimme kehon hallintaa mielen avulla ja kehitimme kehostamme täydellisen ”taisteluvälineen”. Ehdoton sääntö kuitenkin oli,

⁹ Jan Erik Sigdell: *Reinkarnationstherapie. Emotionale Befreiung durch Rückführung*. Heyne Verlag, München 2005.

¹⁰ Ks. www.von-aus.de

että saimme käyttää taitojamme ainoastaan itsemme ja toisten puolustamiseen, ei koskaan toisten vahingoittamiseen.

Jo paljon ennen elämäni Maya-kulttuurissa elin pappina rappeutuvassa *Inka*-kulttuurissa (älä sekoita *Mayan* kanssa!), jossa uhrattiin eläviä olentoja. Tämä elämä aiheutti minulle raskaan karman, josta seurasi monia kärsimysten täyttämiä elämiä ja myös tiedostamaton pyrkimys sovittaa karmaani rukouksen ja parantamisen avulla.

Mainitsen vain muutamia entisiä elämiäni eivätkä ne seuraa kronologisessa järjestyksessä. Olen viettänyt monta elämää myös kristillisessä kulttuurissa. Käydessäni Bangaloren palmunlehtikirjastossa olen saanut vahvistuksen mainitsemilleni elämille. Sain myös tietää, että olin kuulunut Jeesus Kristuksen seuraajiin hänen elinaikanaan. Muuten, en usko ihmisiin, jotka nykyisin ”kanavoivat” toisille entisiä elämiä. Näitä saamiani tietoja ei ole kanavoitu, vaan ne oli kirjoitettu palmunlehdille. Pian tämän jälkeen mieleeni nousi dramaattisia tunteita ja kuvia, jotka vahvistivat minulle tietojen todenperäisyyden. Jeesus ei muuten kuollut ristillä! Otimme hänet alas ristiltä ja vaelsimme yhdessä hänen kanssaan Tiibetin suuntaan. Minä kuolin tällä pitkällä matkalla ennen häntä.

Mielenkiintoinen on myös seuraava elämä, jonka vietin Kristuksen kuoleman jälkeen. Olin kristitty ja minut oli viety leijonien areenalle syötiksi. Tunnen vieläkin sen pistävän hajun, joka tunkeutui sieraimiini leijonien häkistä. Meitä oli ryhmä Jeesuksen seuraajia, vaimoni oli myös mukana, ja meitä vaadittiin luopumaan uskostamme Kristukseen. Me kieltäydyimme ja niinpä jouduin leijonien raatelemaksi. Tämä oli karmallinen hyvitys elämälleni inka-pappina, jolloin käytimme uhrina eläviä eläimiä. Inka-papit olivat alkaneet seremonioissaan vuodattaa verta, ja he vetivät näin tietämättään demoneita puoleensa. Demonit vaativat jatkuvasti yhä enemmän veren vuodatusta. Inka-papit alkoivat pitää demoneita jumalina, mikä ei ole kovinkaan harvinaista ihmiskunnan historiassa, mutta tästä aiheutuva karma on erittäin raskas.

Minulla on ollut monia elämiä, joissa minut on ymmärretty väärin, minua on vainottu, minut on erotettu rakkaimmistani, johdettu harhaan, kidutettu tai tapettu (tai kaikkea samalla kertaa), koska minulla oli uskonnollisia tai henkisiä ihanteita, olivatpa ne rukousparantamista, kätten päälle

panemista, rauhanliikkeeseen kuulumista tai poliittisia ihanteita¹¹. Uskon, että olen näistä menneistä kokemuksista ”oppinut” välttämään puhumista uskosta Jumalaan.

1500-luvulla elin nunnana Englannissa, jossa huolehdin pienistä lapsista ja sodassa haavoittuneista. Eräässä toisessa inkarnaatiossa toimin katolisena pappina Breisachissa Reinin varrella¹².

Viimeisessä elämässäni toisessa maailmansodassa minut oli julistettu kadonneeksi. Kuolin, koska olin kieltäytynyt lataamasta tykkejä saksalaisessa taistelulaivassa. Kun tajusin, mitä todella olimme tekemässä, käteni ikään kuin halvaantuivat. Olimme ampumassa toisessa laivassa olevia ihmisiä, joita emme edes voineet nähdä. Sotalaivalla käskyistä ei keskustella eikä niistä kieltäydytä. Laivan kapteeni kutsuttiin paikalle. Käskyistä huolimatta en pystynyt toimimaan, parhaasta tahdostani huolimatta en voinut liikuttaa käsiäni. Vasta nyt sielun tasolla ymmärrän, että käteni eivät halunneet tappaa, vaikka olivatkin toisessa kehossa, koska olin monissa entisissä elämässäni käyttänyt käsiäni rukoilemiseen ja parantamiseen. Kapteeni kirkui: ”Näytän Teille, miten tykkejä ladataan”. Minut raahattiin toiseen huoneeseen, jossa minut sidottiin metallipöytään ja ihooni kiinnitettiin elektrodeja ja niihin johdettiin sähkövirtaa. Minua kidutettiin sähköiskuilla, kunnes aloin vuotaa verta. Kapteeni totesi, että nyt se on jätettä ja minut heitettiin yksinkertaisesti mereen. Niinpä irtosin ruumiistani Atlantin valtameren syvyyksissä. Nämä tapahtumat voitiin todistaa oikeiksi myöhemmin sattumalta löytyneen päiväkirjan *Schlachtschiff Scharnhorst (Taistelulaiva Scharnhorst)* avulla.

Olen saanut hyvin yksityiskohtaisesti selville 120 entistä elämäni, koska olen kokenut ne uudelleen omassa kehossani ja nähnyt kuvia ja tapahtumia niistä sieluni silmillä. Ei ole aina ollut kovin helppoa elää näiden muistojen kanssa, mutta olen nyttemmin oppinut elämään niiden kanssa, unohtamaan niitä määrätietoisesti tai ottamaan niihin ”henkistä välimatkaa”, sillä jossakin vaiheessa on pakko päästää irti menneestä. Nämä muistot johtivat minut äärettömään yksinäisyyteen ja syvään suruun.

¹¹ Vasta nyt v.2010 tehdessäni kirjani oikolukua tulen tietoiseksi siitä, miten paljon nämä tapahtumat ovat alitajuisesti vaikuttaneet siihen, että pystyn vasta nyt monen vuoden jälkeen hyväksymään kirjan julkaisemisen.

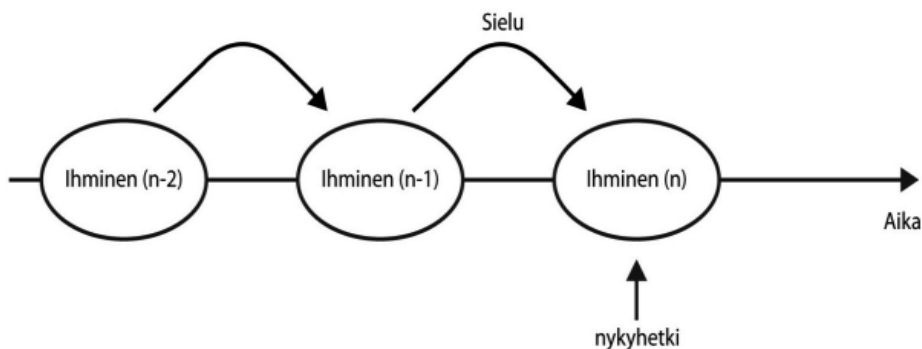
¹² Nimellä „Ludwig“ (tai „isä Ludwigiksi“ silloin kutsuttuna) olen ollut katolinen pappi. Viimeisinä elinvuosinani tuli minusta pappi Breisachin tuomiokirkossa. Olen muka nykyiseen Elsassiin (ranskaksi Alsace) syntynyt, ja minut on haudattu kylään Marckolsheimiin vuonna 1378 toivomukseni mukaan äidin haudan viereen samassa syntymäkylässä vuonna 1438. Hautaani etsin tänään vieläkin.

Tunsin itseni hyvin vanhaksi mieheksi, joka vain istuu paikallaan tuijottaen tyhjyyteen. Sisäisesti olin kuitenkin syvästi liikuttunut ja vaipunut pitkän menneisyyteni, kaikkien muistojen, intohimojen ja turhautumisten kriittiseen tarkasteluun. Tällä hetkellä vietän tietoisesti hyvin aktiivista elämää pyrkien keskittymään käsillä olevaan hetkeen.

Tarkoitukseni ei oikeastaan ollut kertoa näin paljon entisistä elämästäni. Jos kertoisin niistä kaikista, se ei mahtuisi yhteen kirjaan. Olen maininnut tässä joitakin niistä, koska ne toivottavasti auttavat ymmärtämään, miksi *tässä elämässä* olen päätenyt henkiseen parantamiseen.

TEOREETTISTA TAUSTAA (VI): Ihminen ja Sielu

Elämästä toiseen keräämme kokemuksia, saamme lisää viisautta ja tulemme tietoisemmiksi sekä kehitymme tunnistamaan todellisen, jumalallisen luontomme. Jokaisessa elämässä esiinnyimme eri ihmisenä, mutta perusominaisuuksiltamme samana. Eri elämät toistuvat eri aikakausina ja eri kehossa, toisessa kulttuurissa ja ehkä jopa eri sivilisaatiossa. Niinpä esim. ihminen (n-2) = Martta, ihminen (n-1) = Pertti jne. On vaikea sanoa, mikä oli kaikkein ensimmäinen inkarnaatio ihmisenä (1). Nyt elävästä ihmisestä (n) emme tiedä, mikä lukuarvo tällä "n-kirjaimella" on.

Kaavio 5: Sielun inkarnoituminen

Nyt herää kysymys, *mikä on tämä "se", joka siirtyy elämästä toiseen, koska olemme joka elämässä eri ihminen?* Voidaksemme vastata kysymykseen, meidän on otettava käyttöön uusi sana, nimittäin "sielu". Sielu on se, joka suorittaa tämän siirtymisen. Se on aina sama, yksilöllinen sielu. Joskus esitelmissäni on käynyt niin, että olen huomaamattani alkanut puhua itsestäni kolmannessa persoonassa, että puhun jotain "Pablosta", ehkä häneen liittyvän vitsin tai pitääkseni hauskaa hänen kustannuksellaan. Tällöin joku kuulija on voinut ärsyyntyneenä kysyä: "Kenestä puhutte? Kuka on Pablo? Ettekö itse olekaan Pablo, vai kuinka?" Tietenkin olen Pablo,

ja nyt minun täytyy selittää kuulijoille: se, joka tässä nyt puhuu, on sielu. Se on sielu, joka tässä elämässä esiintyy Pablona. Sielulle tämä elämä on vain yksi monista, Pablo on vain yksi niistä inkarnaatioista, joita sielulla on ollut. Entisten elämien muistaminen ei ole ihmisille vielä kovin tavanomaista. Ihmiset eivät myöskään mieti, miten voimakkaita ja syviä psyykkisiä muutoksia tapahtuu ihmisessä, kun hän kokee "sielun muistin heräämisen". Kuten jo olen maininnut, samaistuminen nykyiseen persoonallisuuteen päättyy ja samaistuminen sieluun alkaa (ihmisen kokemusmaailma muuttuu inhimillisestä sielulliseksi). Tämä merkitsee mm. "etäisyyden ottamista egoon" ja suurempaa valmiutta itsekriittiseen tarkasteluun.

Toinen kysymys, joka tässä syntyy, kuuluu: *"Jatkuuko näin loputtomiin, ad infinitum?"* Voin puhua ainoastaan omasta kokemuksestani. Käsitykseni on, että kun ihmisen tietoisuus kohoaa sielutietoisuuteen, hän voi saada kokemuksen entisistä elämistään, muttei mahdollisista tulevista inkarnaatioistaan. Vanha sielu (varustettu suurella n-lukuarvolla) voi kuitenkin tuntea samoin kuin erittäin vanha ihminen saattaisi tuntea: *olen elänyt täällä jo kauan (monta elämää), olen saanut kokea paljon, olen kärsinyt paljon...nyt olen saanut kylliksi...en haluaisi enää mitään...haluaisin jo lähteä ("takaisin kotiin").*

Sitten syntyy kolmas kysymys: *mikä saattaa tämän kiertokulun loppuun?* Sielu saa vastauksen Itseltään, kun se on kypsä: Jumalalle antautuminen. Siksi pyydänkin lukijoilta ymmärrystä, kun puhun itsestäni munkkina, sillä en elä nykyään munkkina sanan perinteisessä mielessä. Tarkoitan munkin elämällä sitä, että rukoilen Jumalan tahtoa ja voimaa rukoukseen ylistää Jumalaa. Minulla ei ole mielen tasolla kuvitelmaa Jumalasta, niin kuin olen aikaisemmin esittänyt (III), vaan tarkoitan Jumalalla korkeinta olotilaa, jonka ylipäätään voi saavuttaa ja sitä, joka on. [V.108]

Jan Erik Sigdell: **Voitko kertoa, mitä parannusistunnoissa tapahtuu?**

Pablo: Vuosien kuluessa olen kerännyt monta mapillista parantumiskertomuksia. Miten voisin esitellä ne? Minun pitäisi ensin jotenkin lajitella ne ja tehdä sisällysluettelo. Miten lajittelisin ne; päivämäärän, aiheen, maan vai kielen mukaan? ¹³

¹³ Edellisessä kirjassa tri. Thomas Hoffmannin kanssa „Parannusihmeitä itse-satsangin kautta“ olen esittänyt muutamia (mutta ei läheskään kaikkia) parannuspalautteita. Vaikka olen ne, tulevaa viittausta varten, numeroinut, ei ole järjestyksellä merkitystä, järjestys ei

En esittele mielelläni tapausselostuksia sairauksien mukaan. Minulta kysytään usein: ”Oletteko hoitaneet aikaisemmin tätä sairautta” tai ”miten suuret ovat paranemismahdollisuudet tämän tai tuon sairauden suhteen?” Vastaan heille, etten ole lääkäri enkä työskentele perinteisen henkiparantajan tavoin, vaan henkisen parantamisen alueella. Tehtäväni on saattaa harmoniaan se, minkä harmonia on häiriintynyt. En siis työskentele sairauksien kanssa, vaan pikemminkin karman, joka ilmenee tässä elämässä tiettyinä sairautena. Mutta tätä useimmat ihmiset eivät ymmärrä.

Ihmiset ovat tottuneet menemään lääkäriin, luontaishoitajalle tai jopa henkiparantajalle, joka puhuu sairauksista, käsittelee heitä ja yrittää saada sairauden häviämään. Jos järjestäisin parantumiskertomukseni, minun pitäisi tehdä se kausaalitasolla (XIII), ei fyysisen kehon tasolla. Tämä tarkoittaa sitä, että minun pitäisi järjestää ne sen karman mukaan, mikä on kulloisenkin akuutin sairauden taustalla. Esimerkiksi sydänongelmien taustalla voi olla hyvin erilaista karmaa, ks. tapausselostus kappaleessa ”Teoreettista taustaa (XI)”.

Monet ihmiset ovat lähettäneet minulle kirjeitä kokemuksistaan, mutta oletan, että on paljon myös sellaisia parannusta etsiviä ihmisiä, jotka pitävät parantumiskokemuksensa vain omana tietonaan, eivätkä kerro niistä edes minulle. Tämä saattaa johtua ensiksikin siitä, että siihen ei ole aikaa ja toiseksi, että kyseessä ovat hyvin subjektiiviset kokemukset, joita on vaikea pukea sanoiksi. Kuitenkin usein saan myös kiitoskirjeitä ja pitkiä selostuksia, jotka on kirjoitettu vasta pitkän ajan kuluttua parannusistunnosta.

Parannuksen siirtäminen (Heilungsübertragung)

Olen usein saanut todeta, että parantuminen voi siirtyä ihmisestä toiseen, jos kyseessä ovat toisilleen läheiset ihmiset, esim. vanhemmat, lapset, avioparit. Parantuminen siirtyy informaation tavoin. Parantava rakkaus virtaa partnerista toiseen. Siksi sanonkin usein, että jos elämänkumppanilla ei ole henkistä elämänymmärrystä, voi toinen puoliso tulla aivan hyvin yksin istuntoon. Ei ole hyvä tuoda ketään istuntoon vastoin omaa tahtoa. Tällä tavoin monet miehet ovat kokeneet parantumista

vastaa mitään valikoitua kriteeriä. (Pablo Andrés saa paljon kirjeitä parannusta etsiviltä ihmisiltä. Julkaisemme tässä kirjassa niistä muutamia. Nimet on korvattu alkukirjaimilla henkilöllisyyden suojaamiseksi, paitsi jos kirjoittaja on antanut luvan nimen julkaisemiseen. (Kustantajan huomautus).

vaimojensa kautta, enkä tiedä, miten se tapahtuu. Mieleeni muistuu monia tapauksia, esim. krooninen päänsärky, alkoholismi, masennus, aggressiivisuus, syöpäleikkaukset ja monia muita. Vuosien saatossa tällaiset ”parantumisen siirtymiset” ovat tulleet minulle tutuiksi ja normaaleiksi. Ne eivät hämmästyttä minua enää. Pienet ja suuret parantumisihmeet ovat minulle nykyisin täysin luonnollisia.

Kun olin Argentiinassa, luokseni tuli monia parannusta etsiviä ihmisiä. Perhe, jossa pidin istuntoja, kutsui naapurinsa, ja he vuorostaan toivat muutaman tunnin päästä omia sukulaisiaan. Niinpä pian luokseni tuli yhä enemmän ja enemmän parannusta etsiviä. Kaikki kävi nopeasti, koska ihmiset todella saivat lievitystä vaivoihinsa tai paranivat kokonaan fyysisistä vaivoistaan. Mutta istunnoissa tapahtui jotain perustavampaa, joka kosketti heitä syvästi: ihmiset kokivat jotain erityisen kaunista, syvällistä, muutokseen johdattavaa ja joskus myös jotain järisyttävää. Sen jälkeen ihmiset tulivat uudelleen pelkästään tämän kokemuksen vuoksi, eivät niinkään enää sairauksien vuoksi.

Sisareni ja isäni osallistuivat myös mielellään parannusistuntoihin. Sisareni sanoi minulle kerran erään pitkän istuntopäivän päätyttyä: ”Tiedätkö Pablo, kysyin kaikilta istunnoissasi käyneiltä ihmisiltä, mitä he olivat siellä kokeneet. Kaikki vastasivat periaatteessa samalla tavoin: Rakkautta! Rakkautta, jollaista he eivät olleet koskaan aikaisemmin kokeneet! Tämä hämmästytti minua suuresti, sillä kaikki olivat sanoneet samaa toisistaan riippumatta. Jopa kovapintaiset aviomiehet, jotka eivät muuten puhuneet rakkaudesta, sanoivat samoin.”

Kontakti Jumalallisen-parantavan rakkauden kanssa

👤 / 👤 Alzenausta kotoisin oleva 55-vuotias nainen kertoo haastattelussa: **Hyvä luoja, hän koskee minua vain päähän ja minuun virtaa niin paljon rakkautta! En muista, milloin olisin tuntenut saaneeni näin paljon rakkautta!.. Kainaloissani oli turvonneet lymfarauhaset, ja ensimmäisen istunnon jälkeen turvotus oli hävinnyt. Se oli melkoinen yllätys. Kun menin illalla kylpyyn ja kokeilin kainalokuoppiani, totesin turvotuksen hävonneen. Olen saanut sädehoitoa, joka on kuormittanut kovasti verisuoniani, ja minulle on tullut suonikohjuja tiettyihin ruumiinosiin... ja myös ne olivat samalla kadonneet.**

(See also example 👤 👤).

2 Kun istuin tuolilla ja minua käsiteltiin, tiesin, että Jumala oli johdattanut minut tänne ja halusi näyttää minulle jotakin. Sain niin intensiivisen kosketuksen rakkauden tunteeseen, jollaista en ollut aikaisemmin kokenut...minulle lahjoitettiin rakkautta, ilman että minun olisi tarvinnut tehdä mitään...rakkautta, joka saa virrata vapaasti...rakkautta, joka täyttää minut ja on minussa...puhdasta jumalallista energiaa...rakkautta, joka on aina läsnä eikä koskaan petä ja jota ei kukaan voi ottaa minulta pois, koska se on minussa...rakkautta, joka tekee vapaaksi ja riippumattomaksi ja joka on aina käytettävissä. Hengitykseni lähes salpautui tästä kokemuksesta. Silloin sanoit: "Älä unohda hengittää!" Jumala antoi minun tuntea rakkautensa. Siemenet, jotka olin aikaisemmin kylvänyt, alkoivat itää istunnoissasi. Olen kiitollinen ja onnellinen kehityksestä, tiestä luoksesi, istunnoista ja kaikesta, mitä sen jälkeen on tapahtunut.

Istunnon jälkeisellä viikolla monet ihmiset kysyivät minulta: "Mitä sinulle on tapahtunut, säteilet niin? Miten olet saanut koottua itsesi niin hyvin kaiken sen harmin jälkeen?" Sisäisen muutokseni on voinut nähdä mailien päähän ja se on hämmästyttänyt minua. Tunsin itseni niin voimakkaaksi ikään kuin olisin ollut itse Buddha. Mikään ei pystynyt saamaan minua pois raiteiltaan, olin omassa rauhan keskuksessani. Nyt pari viikkoa myöhemmin on sattunut muutaman kerran, että olen pudonnut pois tästä rauhan keskuksesta.

Olen tuntenut oloni hyväksi, turvalliseksi ja rauhalliseksi. Sinun läsnäolosi ja antaumuksesi istunnoissa kosketti minua syvästi. Halusin osoittaa kiitollisuuteni sinulle tuomalla viimeisenä iltana kukkia. Olin täynnä onnellisuutta ja halusin kiittää sinua upeasta viikonlopusta.

Ymmärrän tämän niin, että tämä jumalallinen rakkaus koskettaa ja muuttaa myös minua, olenhan itsekin parannusta etsivä. Kerran erään parannusistunnon lopussa, kun palasin takaisin valvetietoisuuteeni, koin seuraavaa:

3 Kun ihminen saa kokea suurimman onnen, ts. yhteyden jumalalliseen rakkauteen, hänessä tapahtuu muutos. Häneen virtaava valo tuo mukanaan turvallisuutta, rauhaa ja rakkautta. Kyyneleet voivat alkaa valua silmistä ja keho värähdellä. Niin kuin munankuori murtuu kananpojan kuoriutuessa, samoin tämä valo murtaa egon kuoren. Ihmisen persoonallisuus alkaa muuntua. Hän jatkaa elämäänsä ihmisenä maan päällä, mutta nyt hänen tietoisuutensa on "taivaassa". Hän alkaa ymmärtää kasteen merkityksen, jonka hän on saanut tässä yhteydessä

kokea. Tästä hetkestä alkaen häntä kiinnostaa vain jumalallinen rakkaus. Hänen tietoisuutensa ja rukouksensa ovat suuntautuneet jumalalliseen rakkauteen. Hän ei seuraa enää itsekkäitä päämääriä. Hänen suurin toiveensa on päästä yhteyteen jumalallisen rakkauden kanssa ja auttaa myös muita ihmisiä pääsemään siihen. Hän kehittää tällöin parantamistietoisuuden, jonka päämääränä ei ole parantaminen perinteisessä henkiparantamisen mielessä. Hänen jumalalliseen rakkauteen laajentunut tietoisuutensa vaikuttaa parantavasti. Tässä tietoisuuden kentässä oleminen ja jumalallisen rakkauden kokeminen saavat aikaan spontaanin parantumisen. -Pablo

Jan Erik Sigdell: **Miten ihminen kehittää parantamiskyvyn?**

Pablo: Voin puhua vain omasta kokemuksestani ja vastaukseni on *omistautuminen*. Ihminen tarvitsee kyvyn täydelliseen Jumalalle ja hartaaseen rukoukseen antautumiseen. Tämä kyky on kehittynyt niille, jotka ovat edellisissä elämässään omistautuneet rukoukselle ja Jumalan ihanteelle. Nykyisessä elämässä tämä kyky ilmenee lähinnä armona. Me kehitämme kykyjämme harjoittelemalla, treenaamalla niin kuin nykyisin sanotaan. Seuraavassa elämässä meidän ei enää tarvitse kehittää tätä kykyä, koska se on meissä myötäsyttyisenä, ja me voimme ottaa sen käyttöön nopeasti. Me nimitämme tällaista kykyä lahjaksi, armoksi tai yksinkertaisesti vain kyvykkyydeksi.

Sieluni muistiin on piirtynyt erityisesti yksi elämä kristillisenä munkkina. Tiedän siitä jopa tarkan vuosiluvun, jolloin kuolin suhteellisen nuorena nykyisessä Italiassa vuonna 1108. Näen sen yhä vieläkin selvästi henkisillä silmilläni. Tuossa elämässä suoritin parannuksia laittamalla oikean käteni meditatiivisessa rukouksessa parannettavan päälle. Saan kiittää äitiäni tästä nöyrästä Jumalalle antautumisesta. Kun siihen aikaan joku sairastui, hänellä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin rukoilla tai mennä kolkuttamaan luostarin ovelle ja pyytää sieltä parannusapua. Parantaminen oli tuohon aikaan uskonnon ja hengellisten ihmisten tehtävä, sillä meidän tuntemaamme lääketiedettä eikä lääkäreitä vielä ollut. Siitä huolimatta paranemisia tapahtui. On valitettavaa, että modernin teknologian kehitys on syrjäyttänyt tai suorastaan yrittänyt kieltää henkisen parantamisen menetelmän, jolla ei ole haitallisia sivuvaikutuksia.

Toinen elämä, joka on suuresti vaikuttanut parantamislahjan kehittymiseen, oli jo edellä mainittu nunnan elämä 1500-luvun Englannissa. Se oli ajan tavan mukaisesti suljettu luostariyhteisö. Toimin

abbedissana ja määräsin nunnia ottamaan huostaan ja huolehtimaan hylätyistä pikkuvauvoista ja sairaista pikkulapsista. Minua inspiroi uskomaton rakkaus Jeesus Kristukseen – sellaisena kuin hänet kuvittelin – ja rohkaisin noviiseita samaan rakkauteen. Mielessäni on paljon tarinoita tähän elämään liittyen! Tulkitsen tätä niin, että me kaikki saamme erilaisia lahjoja, joita meidän olisi syytä tarkastella Jumalan lahjoina. Minä en paranna, en anna hoitoa enkä mitään terapiaa. Tiedän vain, että parantuminen tapahtuu ”Itsestään”. Meidän todellinen Itsemme on Jumala. Tätä tarkoitan armolla.

Tässä kohden haluaisin mainita muutaman esimerkin, jotka selventävät sitä, miten tämä ”Jumalan lahja” ilmenee tänä päivänä.

👉 4 👉 Eräs äiti (35 v.) Freiburgista soitti minulle ja kertoi: **”minun lapsella on synnynnäinen sydänvika, aukko sydämen väliseinässä. Aukon saattaa nähdä ultraäänitutkimuksessa. Lapsi hengittää vaivalloisesti ja muuttui siniseksi. Lääkärit haluavat tehdä leikkauksen sulkeakseen aukon, mutta he odottavat vielä muutaman viikon.”**

Lapsi oli seitsemän päivän ikäinen. Ensimmäisen rukousistunnon jälkeen hän kykeni heti hengittämään helpommin. Kävin hänen luonaan parina seuraavanakin päivänä. Hän ei tullut enää siniseksi. Viikkoa myöhemmin lääkäri totesi, että lapsen sydänäänet olivat normaalit. Äiti kertoi minulle:

”Saatoin itse todeta eron. Aikaisemmin lapsen sydänäänet olivat kuin höyryveturin pillinvihellyksiä. Vertasimme ääniä terveen lapsen sydänääniin enkä voinut enää havaita eroa. Lääkäri oli täysin ällistynyt ja sanoi painokkaasti: fäma ei voi olla totta, ei tämä voi parantua itsestään niin nopeasti, tällaista ei yksinkertaisesti voi tapahtua! Olin onnesta sekaisin, mutta en kertonut hänelle mitään parannusistunnoista.”

Henkisen parantumisen tukemisen mahdollistavat kehittynyt myötätunto ja rakkaus. Koen suurinta iloa silloin, kun saan tietää jonkun parantuneen. Voitko ymmärtää tämän? Tunnen suurta liikutusta kuullessani parantumisista.

👉 5 👉 Nuoripari odotti ensimmäistä lastaan syntyväksi. Tulevan lapsen isoäiti kävi luonani Karlsruhessa eräänä perjantaina ja kertoi minulle huolensa. Hänen tyttärellään on hiivasieni vaginassa ja oli olemassa vaara, että vauva saisi tartunnan syntyessään. Pidimme yhdessä rukousistunnon, jolloin näin, että synnytykseen saattoi liittyä komplikaatioita. Olin

meditaatiossa parannusvalossa ja näin, miten tämä valo pyyhki pois sen surullisen näkymän, mitä synnytyksessä voisi tapahtua. Näin, miten parantava valo ympäröi synnytyksessä äidin ja lapsen kuin puhdistava sade ja poistaa tämän karman. Istunnon lopussa näin myös, miten nämä karmalliset kuvat valuivat parantamisvalon vaikutuksesta jalkojeni kautta maan syvyyksiin. Kun avasin silmäni, tunsin, että vaara tai häiriö on ohi. Tulevalle isoäidille en kertonut mitään siitä, mitä olin kokenut.

Lapsi syntyi seuraavana sunnuntaina pari päivää ennen laskettua aikaa ja se tuli maailmaan sikiökalvojen suojaamana!

👉 6 👉 54-vuotias rouva tuli ensimmäiseen parannusistuntoonsa. Kun kysyin häneltä syytä tuloon, hän vastasi etsivänsä Jumalaa. Hän oli terve ja kaikki oli kunnossa. Aloitimme istunnon sen enempää puhelematta. Seuraavana päivänä hän tuli toiseen istuntoon. Kun hän tuli sisään, hän kertoi minulle seuraavaa:

En ole koskaan elämässäni tiennyt, mitä on tuoksu tai haju. Kun olen halunnut ostaa parfyymiä, olen pyytänyt selittämään tuoksua tarkasti. Silti en tiedä, mitä parfyymi on. En tiedä, mitä tuoksu on. Ei ole selvää, olenko syntynyt tällaisena vai onko se seurausta "onnettomuudesta" pian syntymäni jälkeen. Sairaanhoitaja otti laitoksella kaksi vauvaa yhtä aikaa syliinsä, yhden kummallekin käsivarrelle. Kun hän meni kohti ovea, se työnnettiin yhtäkkiä auki, niin että käsiripa iski päähäni...Ja voitteko kuvitella! Eilen istunnon aikana ajattelin, mikä on tuo tuoksu, joka lähtee käsistänne? Olin hyvin yllättynyt, kun ajattelin tuollaista. Tunsin polttelua nenässäni. Tämä oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun tunnistin jonkun tuoksun!

Liikutuin syvästi kuullessani tämän ja nähtyäni hänen reaktionsa, niin että kyyneleet valuivat silmistäni. Tämä tapausesimerkki on ymmärrettävä niin, että tässä oli kyseessä *vauvan* spontaaniparantumisen, ts. tämän 54-vuotiaan rouvan silloin, kun hän oli vielä vauva.

👉 7 👉 **Eräs rouva tuli istuntoon päässä olevien verenvuotojen takia. Häneltä oli löydetty kasvain päästä jokin aika sitten. Hän tarvitsi monia istuntoja, ennen kuin verenvuoto lakkasi (minun käsitykseni mukaan se oli välttämätöntä puhdistumista). Tänä aikana hän voi kuitenkin hyvin, pystyi työskentelemään ja ajamaan autoa...**

Kerran tämä rouva kertoi minulle, että hänen miniänsä oli viimeisillään raskaana. Lääkärit olivat sanoneet, että kaikki ei ole kunnossa, sillä sikiön munuaiset eivät toimineet. Pidimme yhdessä miniälle ja vauvalle kaksi

rukousistuntoa. Tällöin näin, että vauvan munuaiset ikään kuin ympäröitiin valolla.

En osaa sanoa, mitä tällainen merkitsee, sillä olen silmät suljettuina syvän hiljaisuuden ja rukouksen tilassa. Tarkkailen vain yksinkertaisesti sitä, miten valo, jota kutsun ”parantamisvaloksi”, tulee ihmisen luokse ja valaisee hänet. Se on sisäistä, spontaania, sanatonta rukousta. Sen yhteydessä saan näitä sisäisiä näkyjä, joista en puhu. Miten voisin itse selittää sen, mitä koen sisäisesti ikään kuin valveunina parannusistuntojen aikana?

Viikkoa myöhemmin tuore isoäiti tulee käymään luonani ylen onnellisena ja selittää, että tytön munuaisista ei ole puhuttu enää mitään. Pienokainen syntyi täysin terveenä!

Spontaaniparantumisen on Jumalan lahja. Minulle se merkitsee uhria, jonka annan Jumalalle. Elämäni olisi paljon yksinkertaisempaa ja helpompaa, jos olisin jatkanut fyysikon työtäni. Kaipaen teoreettisen fysiikan maailmaa, sillä olen ajattelija. Nyt en elä enää pelkästään itselleni, vaan henkisen parantumisen tukijana niiden ihmisten vuoksi, jotka etsivät parannusta. Olen alituisen matkoilla. En tiedä tarkalleen, milloin voin syödä tai nukkua. Pitkien parannusistuntojen aikana pystyn työntämään syrjään nälän tai väsymyksen tunteen. Usein käy niin, että viikon aikana minun täytyy yöpyä kolmessa eri paikassa. Kerran olin yhden ainoan päivän aikana neljässä eri maassa. Aamuvarhaisella rukoilin kuolevan ihmisen puolesta pienessä kylässä Valko-Venäjällä lähellä Puolan rajaa. Minskistä lensin Lontooseen, josta edelleen Frankfurtiin ja vielä samana yönä Helsinkiin. Usein tunnen itseni hyvin uupuneeksi; tunne on samanlainen kuin koin kiivetessäni korkealla vuoristossa. Kiipeän siis yhä edelleen, mutta nyt enemmän sisäisesti, henkisesti, enkä tee sitä enää itseni vuoksi. Kun palaan kotiin pitkiltä ”parannusmaratoneilta”, ajattelen ”ettei koskaan enää”, niin kuin silloin laskeutuessamme kuusitonniselta. Kuitenkin lyhyen ajan kuluttua olen jälleen matkalla parannusistuntoihin ikään kuin jonkin suunnattoman sisäisen voiman ajamana.

🌀 8 🌀 Olen tehnyt seuraavat merkinnät muistikirjaani itseäni varten:

Viime lauantaina saavuin Zürichin lentokentälle tehtyäni pitkän parannuskiertueen Suomessa. Vietin edellisen yön Helsingissä enkä pystynyt lainkaan nukkumaan. Olin sopinut tapaamisen Zürichin erään rouvan luokse, joka oli pyytänyt parannusistuntoa 2 kuukauden ikäiselle lapsenlapselleen. Isoäiti ojensi minulle pienen lapun, johon lapsen äiti oli

omin käsin kirjoittanut lapsen nimen ja syntymäajan (11.7.2005) ja siihen toivomuksen allergian (luultavasti maitoallergian) parantamisesta. Äiti ja vauva asuvat Tessinissä enkä ole nähnyt heitä koskaan henkilökohtaisesti.

Matka Zürichistä Freiburgiin kesti 4 tuntia! Moottoritiellä oli paljon jonoja ja lämpömittari näytti + 38 astetta. Olin täysin uupunut, kun saavuin Freiburgiin, ja kysyin itseltäni, voinko jatkaa edelleen näin rasittavaa elämää. Nyt maanantaina, kaksi päivää tapaamisen jälkeen, isoäiti soitti ja kertoi selvän paranemisreaktion alkaneen. Ihottuma on alkanut kuoriutua ja kuivua. Vasemmassa silmässä on myös tapahtunut paranemista. Isoäiti puhui puhelimesta Sveitsin-saksaa, enkä pystynyt kunnolla ymmärtämään kaikkea. Kyyneleeni alkoivat valua syvästä kiitollisuudesta Jumalaa kohtaan.

Aknedootti: "105"

Vuonna 1999 pidin parannusistuntoja Tuttlingenissa eräässä luontaishoitolassa. Oli lauantai ja olin onnellinen, että vihdoinkin tänä iltana pääsisin kotiin Freiburgiin, sillä olin tehnyt monta päivää kestävän parannuskiertueen Karlsruhessa, Waiblingenissa, Aachernissa ja Reutlingenissa.

Viimeisen ajan oli varannut pariskunta, joka myöhästyi istunnosta erittäin paljon. Monesti ihmiset matkustavat hyvin kaukaa istuntoihin, eikä minun sovi silloin sanoa, että en enää hoida teitä tänään, minun päiväni on täynnä tms.

Kun avasin silmäni meditaation jälkeen, huomasin, että aikataulun mukaan viimeinen juna Freiburgiin oli lähtenyt yhdeksän minuuttia sitten. Hoitolan omistaja vei minut kuitenkin asemalle, mutta liian myöhään. Minun oli odotettava seuraavaan päivään, ja nyt tulisivat vielä hotellikustannukset maksettavaksi...Hoitolan omistaja selitti minulle, että Tuttlingenissa ei ole hyvää, sopivanhintaista hotellia, mutta hänen kotikylässään olisi yksi edullisempi.

Kun olin saapunut hotelliin, soitin kumppanilleni kertoakseni, että pääsen tulemaan vasta seuraavana päivänä. Ennen kuin menin nukkumaan, tein vielä pienen kävelyretken. Aloin puhua ääneen Jumalan kanssa ja moittia Häntä: "Nyt olen saanut tarpeekseni, en jaksa enää tällä tavoin, nyt saa riittää!" Tämä kuulostaa lapselliselta, mutta tein sen, vaikka en uskokaan Jumalaan. Tai ehkä juuri sen vuoksi uskalsin puhua tällä tavoin.

Seuraavana aamuna maksoin hotellilaskuni ja kysyin vastaanotosta, mistä lähtee bussi Tuttlingenin rautatieasemalle. "Teidän täytyy ottaa

taksi, sillä tässä kylässä ei ole busseja.” ”Voi ei”, ajattelin, ”ja mitähän taksi vielä maksaa?”

Olin yksin taksiasemalla. Juuri kun avasin taksin ovea, huomasin maassa 100 DM:n setelin ja 5 DM:n kolikon. Tarkoitukseni oli antaa se henkilölle, joka oli ne kadottanut, mutta paikalla ei ollut ketään. Olin ainoa asiakas taksiasemalla sinä sunnuntaiaamuna.

Junassa ajattelin, että mitähän luku 105 merkitsee. 108 on minulle käsite, mutta 105? Sillä hetkellä minulle selvisi: hotelli maksoi 75 DM, puhelu 70 penniä (0,70 DM), taksi mittarin mukaan 29,30 DM (annoin kuljettajalle kuitenkin 30 DM). Kaikki yhteensä teki 105 DM! Olin ällistynyt. [II.79]

-Pablo

☞ 10 ☞

Aknedootti: ”Ensimmäinen kerta”

Kuuntelin kerran saksankielistä kasettia, jossa kerrottiin pyhän Shirdi Sai Baban elämästä. Hän eli 1800- ja 1900-lukujen taitteessa Intiassa.

Kerrotaan, että hän kokosi oppilaansa yhteen ja kysyi heiltä: ”Kuka teistä on minun todellinen oppilaani?” Hän vastasi itse: ”Ei kukaan teistä!” Silloin hänen kokkinsa silmistä alkoivat vuotaa kyyneleet, sillä hän rakasti Shirdi Sai Babaa erityisen paljon. Myöhemmin ollessaan yksin Sai Baba kutsui kokkinsa luokseen ja sanoi tälle: ”Tiedätkö, minä valehtelin. Onhan minulla kuitenkin yksi oppilas. Sinä olet oppilaani!”

Tämä kertomus kosketti minua syvästi. Minulla oli kuva Shirdi Sai Babasta, se oli kopio ainoasta valokuvasta, mikä hänestä oli olemassa tuohon aikaan. Säilytin sitä alttarillani. Istuin valokuvan edessä ja puhuin: ”Minäkin haluaisin olla oppilaasi!”

Muutamaa päivää myöhemmin olin kirjoittamassa kirjettä. Väsyin, keskeytin kirjoittamisen ja istuuduin alttarini eteen meditoidakseni. Ensin toistin ääneen mantraa sen jälkeen menin hiljentämään musiikkia ennen kuin sulkisin silmäni. Kun väänsin äänenvoimakkuuden säädintä, huomasin, että käteni oli kostea. Se ei ollut vettä, näytti pikemminkin siltä kuin säädin olisi juuri öljytty. Myös toinen käteni oli kostea. Ajattelin, että onpa kummallista, mitä oikein olen pidellyt? Se on öljyä, ei vettä. Öljyä minulla on vain keittiössä. Olin ollut kirjoittamassa kirjeitä ja pidellyt koko ajan vain paperia... Ja miltä se tuoksuikaan!...Santelipuulta! Mutta eihän meillä ollut santelipuuöljyä kotona!

Olin melko kiihtynyt, nousin seisomaan, aloin kulkea ympäriinsä ja olin jo lähes ärtynyt, kun en voinut selittää tapahtunutta. Tätä kesti

jonkin aikaa, ennen kuin ymmärsin, mitä oli tapahtunut: santelipuuöljy oli materialisoitunut käsiini!

Menin toiseen huoneeseen, jossa kumppanini oli jo mennyt vuoteeseen. Ojensin hänelle käteni ja pyysin häntä haistamaan, miltä se tuoksuu. Hän haistoi, tarttui käteeni ja sanoi heti: ”Se on santelipuuöljyä.” Silloin kerroin hänelle, että se oli ilmestynyt tyhjästä käsiini.

Kun tällaista kokee ensimmäistä kertaa, kestää aikansa, ennen kuin ymmärtää tapahtuneen ja osaa tulkita sen oikein.

Seuraavana yönä näin erittäin selkeän unen: olin Intiassa ja paljon ihmisiä oli kokoontunut yhteen. Silloin Shirdi Sai Baba astui esiin väkijoukosta ja ojensi minulle kellastuneen pergamentin. Käärin sen auki ja näin, että se oli diplomi tai todistus. Sitten huomasin, että se oli kirjoitettu vieraalla kielellä, jota en oikeastaan ymmärtänyt, vaikka ensin olinkin käsittänyt sen! Shirdi Sai Baba katsoi minua rakastavasti ja kysyi nauraen, olenko unohtanut äidinkieleni.

Nykyään tiedän, että olen ollut Shirdi Sai Baban luona toiseksi viimeisessä elämässäni. Tämä vahvistettiin minulle Bangaloren palmunlehtikirjastossa.

-Pablo

Jan Erik Sigdell: **Käsityksesi mukaan kaikki sairaudet ovat parannettavissa... Paranevatko myös karmalliset sairaudet?**

Pablo: Kaikki sairaudet ovat viime kädessä karmallisia. Monilla ihmisillä on väärä käsitys sairauksien syistä. Toisaalta ajatellaan, että virukset, bakteerit, ympäristömyrkyt jne. aiheuttavat sairauksia, ja ne voidaan hoitaa lääkkeillä. Toisaalta on myös olemassa käsitys, että sairaudet ja huonot olosuhteet olisivat seurausta entisten elämien virheistä – siis negatiivisesta karmasta. Olen tullut siihen käsitykseen, että **kaikki sairautemme** ja onnettomuutemme ovat seurausta omasta karmastamme. Kukaan ei sairastu ilman karmallista vaikutusta. Ei, vaikka hän rukoilisi, että hän voisi ottaa toisen ihmisen karman tai sairauden kannettavakseen.

Me kaikki tunnemme ihmisiä, jotka eivät sairastu pahojenkaan epidemioiden aikana. Samoin tunnemme sellaisia, jotka ovat usein sairaana aivan normaaleissa olosuhteissa. Mistä voi johtua, että samoissa olosuhteissa toiset pysyvät terveisinä ja toiset sairastuvat? Se johtuu yksilöllisestä karmasta. Ilman negatiivista karmaa meitä ei vaivaa mikään. Pienimmätkin häiriöt ovat seurausta aikaisemmasta negatiivisesta toiminnastamme ja ajatuksistamme – karmasta. Paraneminen tapahtuu,

kun negatiivista karmaa puretaan. Ellei karman purkamista tapahdu, paraneminen on vain väliaikaista, sillä purkamaton karma saa aikaan uusia häiriöitä.

Kun ymmärrämme tämän prosessin, ymmärrämme samalla, miksi voimme parantua rukouksen avulla. Ensiksikin rukouksen avulla voimme luoda kaikkein voimakkaimman positiivisen karman, joka tasoittaa negatiivista karmaa. Toiseksi rukous mahdollistaa karman vaatiman oppimisprosessin, jossa rakkaus ja Jumalalle omistautuminen muuttuu käytännön teoiksi.

Parannusistuntoni ovat rukousistuntoja. Rukoilen myös ilman sanoja, jopa ilman ajatuksia, syvässä kontemplaatiossa. Jokainen positiivinen rakkauden teko on rukousta Jumalalle. Ilman negatiivista karmaa meillä ei ole sairauksia – olkootpa ulkoiset olosuhteet miten hankalat tahansa.

Jan Erik Sigdell: **Pitääkö uskoa Jumalaan parantuakseen istunnoissa?**

Pablo: Ei. Se ei ole tarpeen. Sanoisin jopa, että on monesti parempi, kun avunhakija ei tuo mukanaan uskoa Jumalaan. Kun ihminen väittää uskovansa Jumalaan, hän uskoo Jumalaan, jota ei käsitykseni mukaan ole olemassa; se on vain mielen kuvitelma [I.31]. Vain hyvin harvoin tapahtuu, että ihminen saa suoran kontaktin jumalalliseen. Tällöin uskosta tulee tarpeeton, koska ihmisellä on kokemus suorasta kontaktista Häneen.

Monet ihmiset sanovat uskovansa Jumalaan. Usein käy kuitenkin ilmi, että asiat, joihin he uskovat, ovat sairaus ja raha. Nämä ovat heille kaksi korkeinta realiteettia. Minun kohdallani asia on päinvastoin. Sanon, että en usko Jumalaan. Mutta tilaisuuden tullen pyrin teoillani osoittamaan, että en usko sairauksiin ja rahaan, vaan koettuun jumalalliseen rakkauteen. Uskon vain omiin kokemuksiini, en mieleni kuvitelmiin.

Jan Erik Sigdell: **Mitä teet parannusistunnoissasi?**

Pablo: Korostan vielä kerran, että en tee hoitoja parannusistunnoissa. Parannusistuntojen aikana en toimi ”ihmisyydestä” käsin, vaan ainoastaan rukoilen ja meditoin ilman sanoja. Tällöin syntyy parantumistietoisuuden kenttä, joka auttaa jokaista sen piirissä olevaa kokemaan tietoisuuden laajentumisen. Se on taso, jolla kaikki siunausta tuottava on mahdollista. Minun ei tarvitse tietää mitään istuntoon osallistuvien diagnooseista. Meditoin ja saavutan tietoisuudentilan, joka on ajattelun, tilan ja ajan tuolla

puolen. Täysin omistautuneena suuntaan tällöin rukoukseni Jumalalle, ja pääni yläpuolella oleva energiakeskus, Sahasrara-Chakra avautuu.

Tämä on rukousta ilman sanoja ja pyyntöjä. Raja-Joogan termein tämä on *Samyama* – tietoisuuden keskittämistä henkilökohtaiseen Jumala – kuvaani, joka ilmenee minulle useimmiten valoristin muodossa. Tämä on puhtaan kontemplaation tila, jossa mieli ei toimi. Parannusvaloon keskittyen olen meditatiivisessa yhteydessä avunhakijaan ja koen olevani yhtä hänen kanssaan. En kuitenkaan keskitä huomiotani häneen, vaan Jumalaan, ja annan sisäisen näkyni parantavasta valosta laajentua. Sen voi tuntea syvän rakkauden ja rauhan, hiljaisuuden ja turvallisuuden tilana. Sitä voisi ehkä kuvata tietoisuudentilaksi, joka muistuttaa *Samadhi-tilaa*. Tässä tilassa koen ikään kuin pääni yläpuolella avautuisi ”suu”, jonka kautta käsiini virtaa ylhäältä valoa. Valo on kuin hienoa, parantavaa vettä, joka virtaa käsieni kautta avunhakijaan ja muodostaa myös hänessä valoristin.

Yritän säilyttää tämän näyn ja pysyä tässä tietoisuudentilassa ilman omia ajatuksia. Olen kuin sivustakatsoja, joka tarkkailee itseään itsensä ulkopuolelta. Olen antanut kehoni Jumalan käyttöön. Minulla on usein tunne kuin olisin jossain muussa paikassa, jossain temppelissä syvässä meditaatiossa. *Minä olen poissa*. Annan Jumalan johdattaa kehoani, hänen parannustemppeliään. Avainsana henkisen parantumisen ymmärtämiseen on *Jumalalle omistautuminen*.

☞ 11 ☞ On mielenkiintoista, että jotkut herkät ihmiset ovat kuvanneet minun subjektiivisia, sisäisiä kokemuksiani samalla tavoin. Sain oheisen kertomuksen pidettyäni esitelmän Kehlin kaupungissa:

”Pitäessäsi esitelmääsi kaupungintalolla näin ympärilläsi roosa-vihreän auran. Kun teit parannusdemonstraatiota erälle naiselle, rentouduin ja olin sisäisesti läsnä parannustapahtumassa. Täytyin valosta ja käteni alkoivat liikkua itsestään. Ensimmäisessä istunnossamme Freiburgissa olin melko väsynyt ja uupunut, mutta myöhemmin koin, että olin vapautunut jostakin. Seuraavana päivänä Karlsruhessa tarkkailin, kun erästä naista hoidettiin. Avasin silmäni monta kertaa, jolloin näin loistavan liekin pääsi yläpuolella. Suljin silmät uudestaan ja näin suuren portin, josta virtasi sakeaa, kultaista valoa. Olin syvästi liikuttunut ja kiitollinen tästä kokemuksesta.”

Siinä suuntaan rukoukseni täydellä antaumuksella Jumalaa kohti, Jeesta kohti Jumalan kuvana.

Silloin valuu ylhäältä virta valosta, kuin hienoaineellinen (parannus-) vesi, läpi käsivarsiani ja käsiäni.

Useimmiten ottaa tämä valo ristin muodon.

Panen oikean käteni tarvitsevan sydämen kohdalle, missä myös valoristi muodostui ja levitti henkilön kehossa.

Tämä valoristi saattoi minua tästä entisestä elämästä munkkina. Kutsuin sitä „Pyhäksi Valoksi“ (Lux Santa), ja kutsun sitä tänään „parannusvaloksi“. Tuossa elämässä kirjoitin latinaksi tästä sisäisestä havainnosta. Mutta jouduin luostariveljesteni kateuden uhriksi. Minut vangittiin silloin katumuksentekijän selliin kellarissa, missä palelin ja näin nälkää. Elääkseni tämän yli siirryin samanlaiseen meditatiiviseen olotilaan kuten juuri kuvattu ja keskityin etäparannukseen: Koin, kuinka tulín ihmisten luo, jotka tulivat parannuksen takia luokseni, ja jatkoin parannusrukousta, ja valveuniolotilassa, koska kehoni oli vangittuna selliin. Tämä auttoi minua myös olemaan havaitsematta kylmyyttä. Minun kerrotaan lopettaneen ottaa sitä vähää, minkä sain syödäkseni, ja joskus erosin tietoisesti kehostani. Siinä „kuolin“ vielä suhteellisen nuorena. En kokenut sitä kuolemana, kuten tavallisesti kuvittelee sitä, vaan tahallisenä ei-palaamisena meditaatiosta.

Anekdootti: ”Pyhäksi Valoksi”

Itse-Satsangin jälkeen Ylistarossa materialisoitui risti naisosallistujan ääneen (katso valokuva tämän kirjan kannessa). Kolme päivää myöhemmin, olin Ylistarossa, sain yhtenä sunnuntaiaamuna soiton (häneltä itseltään) viestillä, Sathya Sai Baba on juuri jättänyt kehon (Intiassa). Hän (ja sen jälkeen minä) sai tietää siitä Intiasta tämän merkittävän hetken tunnin sisällä. Minulla valuiivat kyynelät ja kuvista, elämyksien muistoista ja ihmeistä koostuva lumivyöry liikkeistäni Hänen kanssaan... jo 11 vuotta olivat menneet viimeisestä tapaamisesta! En voinut uskoa, että niin paljon aikaa oli jo mennyt. Omilla sanoillaan:

”Luin kokemuksistasi ja Valorististä. Ja otin osaa istuntoihisi, jotka olivat minusta aika aika avuliaita... Voimakas prosessi, on tekemistä Valoristin kanssa.

Ja mitä tapahtui eilen? Oli huhtikuun 20. [2011]... niin olin meditoimassa aamulla, ja ajatus tuli mieleeni, että tänään tulee tapahtumaan jotakin.

Myöhemmin päivällä olin vähällä mennä kaupunkiin ja laitoin huivin kaulan ympäri, kun näin sen: tummalle ruskealle kaulalleni oli ilmestynyt oranssinvärinen risti (noin 2 senttimetriä)! Ajattelin hetkeksi,

että lapset (minun lapseni) olivat laskeneet leikkiä, mutta ei... Se oli todellista”.

Jan Erik Sigdell: **Mistä parannusistunnoissa kauttasi virtaava parannusenergia tulee?**

Pablo: Spontaanisti ja enempää ajattelematta olen sanonut, että parannusenergia itsessään on ”Jumala”. Tähän määritelmään en ole kuitenkaan ollut tyytyväinen, sillä mitä tarkoitetaan ”Jumalalla”? Millaisia kuvitelmia liitetään ”Jumalaan”?

En tee Jumalasta mielen kuvitelmia, sillä jokainen kuvitelma Hänestä on mielen tuote, ja Jumala ei sovi mieleen. Jokainen kuvitelma Jumalasta ei ole enää Jumala. Siksi vältän tätä sanaa ja puhun ”jumalallisesta” tai ”jumalallisesta rakkaudesta”, ts. tämä parantava voima on jumalallista rakkautta.

Pitäessäni parannusistuntoa koen kirkkaan valon —en niinkään energiaa— joka virtaa minuun kruunuchakran kautta ja edelleen käsiini. Keskityn tähän valoon suljetuin silmin. Annan valon virrata kehoni lävitse ja tunnen kehoni painottomaksi. Ollessani oikeassa vireessä voin väsymättä pitää parannusistuntoja tuntikausia. Menetän tällöin täysin ajantajun.

Tämä valo on samaa, jonka koin eräässä entisessä elämässäni munkkina. Annoin sille silloin nimen *Lux Santa (Pyhä valo)* ja nykyisin kutsun sitä *Parannusvaloksi*. Silloisessa elämässäni ”Jumalan miehenä” kirjoitin sisäisistä kokemuksistani latinaksi, mutta luostariveljeni tulivat kateellisiksi. Minut suljettiin luostarin katumusselliin, jossa palelin ja näin nälkää. Kestääkseni tilanteeni menin samanlaiseen meditatiiviseen tilaan, kuin edellä kuvailin ja keskityin kaukoparantamiseen. Tässä tilassa koin, miten menin niiden ihmisten luokse, jotka olivat pyytäneet minulta parannusapua. Jatkoin parannusrukouksia meditaatiossa, sillä olin vangittu selliin. Tässä tilassa kestin paremmin kylmyyden. Lopetin senkin vähän syömisen, mitä eteeni tuotiin, ja jonkin ajan kuluttua poistuvin tietoisesti ruumiistani. Tällöin ”kuolin” suhteellisen nuorena, tämä tapahtui v. 1108. En kokenut tätä kuolemana sanan tavallisessa merkityksessä, vaan jätin palaamatta kehooni meditaatiosta. Vapaana fyysisestä kehostani menin astraalikehossani niiden ihmisten luokse, jotka olivat pyytäneet minulta rukousparannusta ja laitoin oikean astraalikätteni heidän sydämensä päälle.

Tämän kokemuksen perusteella ymmärrän nykyisin hyvin, miten kaukoparannus toimii. Nyt minun ei tarvitse enää kuolla fyysisesti – odottaa siihen asti – tehdäkseni kaukoparannusta. Kaikki, mitä silloin munkkina olin kirjoittanut, tuhottiin valitettavasti.

Parannusvalo saattaa olla monen väristä, mutta aina sen sävyt ovat vaaleita. Tyypillisiä värejä ovat kullankeltainen, vaaleanpunainen, vaaleansininen, violetti, joskus myös valkoinen. Monesti ihmiset kertovat kokeneensa istunnossa lämpöä ja nähneensä värejä. Usein ne ovat samoja, joita olen itsekin nähnyt. En tiedä, mistä tämä valo tulee ja onko se hienojakoista energiaa. Voin vain sanoa, että koen tämän valon kaikkiallisena, parantavana rakkautena. Se on persoonatonta, ehdotonta rakkautta. Se on jotain muuta kuin energiaa, ehkä se on kuin *informaatiota*, kuin *siunausta*, joka vaikuttaa parantavasti. Se on informaatiota, että ihminen on yhtä Jumalan kanssa. Kokemukseni mukaan henkinen parantuminen on kokemus siitä, että solmimme jälleen yhteyden Jumalaan ja tulemme yhdeksi äärettömän rakkauden lähteen kanssa.

Tämän kokemuksen positiivisena ”sivuvaikutuksena” sairaudet ja vaivat paranevat aikaa myöten – joskus myös välittömästi. Ruumiillisten vaivojen paraneminen on tavallaan toissijaista. Tärkeintä on, että ihminen kokee parannusistunnossa tietoisuutensa laajenevan ja ymmärtää henkisyytensä. Ihminen saa kokemuksen turvallisuudesta, rentoudesta ja uudenlaisesta itseluottamuksesta.

Monet ”henkiparannuksen” kanssa työskentelevät ihmiset puhuvat jatkuvasti ”parannusenergioista”. Monet jopa väittävät, että parantaminen on energieettinen prosessi. Käsitykseni mukaan tämä ei vielä ole henkistä parantamista. Parannusistunnoissani ei tapahdu energian ”tankkausta”. En myöskään käytä termiä ”energiansiirto”, mistä mm. reiki-mestarit puhuvat.

Parannusistunnossa tapahtuu varmasti myös energiansiirtoa, mutta paljon tärkeämpää on informaationsiirto, ts. ”olla yhtä Jumalan kanssa” – informaation. Käsittääkseni kyseessä on sama asia, jota uskonnollisissa yhteyksissä nimitetään ”Jumalan siunaukseksi” ja fysiikan termein ”kontaktiksi yhdistyneeseen kenttään” (XIV). Siunaus – siis tieto yhteydestä jumalalliseen – saa aikaan spontaanin parantumisen.

TEOREETTISTA TAUSTAA (VII): Energia ja Informaatio

Tulkitsen mielelläni fysiikan yhtälöitä metaforien avulla, kuten esimerkiksi:

$$E = m c^2$$

Energia voidaan muuntaa aineeksi ja aine energiaksi, ts. aine ja energia ovat samanarvoisia, saman asian kaksi eri ilmenemismuotoa. Esimerkiksi astrofysiikassa teoreettisen fysiikan tutkijat mittaavat ainetta energiayksiköissä ja energiamääriä massayksiköissä. Mistä tämä kertoo?

Silloin kun puhumme energiansiirrosta, olemme vielä materiaalisella tasolla ja materialistisen ajattelun alueella, mikä onkin hyvin tyypillistä meidän teollistuneessa yhteiskunnassamme. Etsimme erilaisia parannusenergioita ja annamme niille erilaisia nimiä, kuten "Orgon-energia", "Tachyon-energia", "Dan-energia", "Vapaa energia", "Prana", "Lähde" jne. Lista on pitkä, ja lähes joka vuosi joku uskoo löytäneensä uuden, hienoaineisen parannusenergian.

Käsittääkseni kaikki ei ole energian vaihtoa. Energiaprosessien taustalla on vielä olemassa jotain hienojakoisempaa, jotain abstraktimpaa. Mielestäni kyse on informaation vastaanottamisesta, joka on pohjana tietoisuuden kehitysprosesseille.

Energian käsite on meille kaikille tuttu jo koulusta, jossa energiaa mitattiin kalorien, joulien ja elektrovolttien (eV) avulla. Sen sijaan informaation käsite on tullut meille tutuksi vasta äskettäin tietokoneiden mukana. Kukapa ei olisi kuullut puhuttavan megabiteistä ja biteistä? Tyypillinen kysymys on, montako gigabittiä sinulla on tietokoneen kovalevyllä, ts. paljonko informaatiota kovalevy voi tallentaa.

Informaation käsite on abstraktimpi kuin energian käsite. Informaatio on puhtaasti matemaattinen käsite, joka ilmenee fysiikassa entropian käsitteessä. Energioita pystymme tuntemaan (minulla on lämmin, kuuma, olen uupunut jne.), kun taas informaatiota emme pysty samalla tavoin havainnoimaan. Informaation käsite voidaan määritellä matemaattisesti, mutta ei fysikaalisesti niin kuin energian käsite. Informaation käsite on arkipäiväistynyt ja normalisoitunut meidän kielenkäyttöömme tietokoneiden laajan käytön myötä.

Jan Erik Sigdell: **Olet aiemmin maininnut, että parantuminen on tietoisuuden prosessi. Voitko selittää sitä tarkemmin?**

Pablo: Istuntoni ovat rukousistuntoja, joita kutsun parantumisistunnoiksi, koska niissä tapahtuu *myös* parantumisia. Istunnoissa tapahtuu muutos avunhakijan luonteessa —mutta ennen kaikkea myös omassa itsessäni— kun parannus on pyhitystä. Siksi ne ovat

myös ”pyhitysisistuntoja”. Tässä yhteydessä on tärkeä huomata, miten määrittelen sanan *parantuminen*:

Jan Erik Sigdell: **Parantuminen on vapautumista negatiivisesta karmasta.**

Se, mikä vapauttaa negatiivisesta karmasta, parantaa. Se, mikä parantaa, vapauttaa negatiivisesta karmasta. Kokemukseni mukaan rukous on paras ja suorin tie negatiivisesta karmasta vapautumiseen.

Useimmat ihmiset, jotka tulevat luokseni joko ruumiillisten tai sielullisten häiriöiden vuoksi, vierastavat termiä *rukous*. Sairas ihminenhän menee nykyään lääkäriin, luontaisterapeutille, psykiatrille tai psykoterapeutille hakemaan apua. Tuskin kenenkään päähän pälkähtäisi mennä papin luokse. Kun ollaan sairaita, mennään ”sairaalaan”, ei ”parantolaan”. Onko olemassa ”parantoloita”, meille käsite ei ole tuttu. Niitä on toki olemassa, ja ne ovat meidän kirkkojamme, ja tarkoitan tässä niitä temppeleinä, en instituutiona. Mutta me olemme nykyisin unohtaneet rukouksen parantavan voiman. Tämä johtuu mielestäni siitä, että rukoilemme väärin ja että meillä on väärä käsitys Jumalasta.

Miksi sairaalat ovat täynnä ja kirkot tyhjiä ja miksi sairaat ihmiset eivät mene kirkkoon? Aikaa myöten olemme erottaneet toisistaan parantumisen ja rukouksen ja olemme unohtaneet rukouksen parantavan voiman. Emme enää osaa yhdistää rukousta parantamiseen ja parantamista rukoukseen.

Kun olemme sairaita, meiltä kysytään, olemmeko jo käyneet lääkärissä. Kenenkään mieleen ei tule kysyä, oletko jo käynyt papin luona/kirkossa/temppelissä. Olemme unohtaneet parantamisen, vaikka siitä puhutaankin paljon ja korvanneet sen hoidolla.

Mielestäni me myös tavallisesti rukoilemme ”väärin”. Rukoileminen ei ole (aina) pyytämistä. Rukous on yhteydenottoa omaan jumalalliseen sisimpäämme, todelliseen Itseemme, joka voi saattaa meidät yhteen jumalallisen tason kanssa. Tämän yhteydenoton ei pitäisi olla yksinpuhelua, jossa minä jatkuvasti valitan tai esitän monia, usein ristiriitaisiakin toivomuksia tai vaadin tietynlaisia elämän olosuhteita toisille ihmisille. Rukoilemiseen kuuluu, että opimme kuuntelemaan ilman toiveita Itsemme, emme egon, sisäistä ääntä.

”Väärää” rukousta on myös se, jos rukoillessamme näemme itsemme syyllisinä, syntisinä tai jopa pahoina. Näin tehdessämme erottaudumme

Jumalasta. ”Oikea” tapa rukoilla tarkoittaa sitä, ettemme näe itseämme sellaisina kuin luulemme olevamme, esimerkiksi syntisinä, vaan kaikkiallisen jumalallisen rakkauden ilmentyminä. Meidän tulisi kehittää itsestämme näkemys, joka ylittää ihmisenä olemisen rajat.

Henkisen parantumisen tukija ”näkee” spontaanisti Jumalan jokaisessa, muuntaa ulkoisen olemuksen, ts. hän näkee aistein havaittavan todellisuuden taakse. Avunhakija saattaa kärsiä kivuista tällä tasolla, mutta parantumisen tukija näkee sen olevan harhaa. Tämä johtuu siitä, että ihminen on samaistunut kehoonsa suhteessa aikaan ja paikkaan, kun taas puhtaalle tietoisuudelle, joka hän oikeastaan on, vaiva on yhtä merkityksetön kuin hyttynen elefantin selässä. Perinteisin uskonnollisin termein asia voitaisiin ilmaista myös näin: ihmisen ei tarvitsisi kärsiä, koska hän on osa Jumalaa. Kärsimys johtuu siitä, että hän kokee vielä erillisyyttä Jumalasta ja on tiiviisti kietoutunut inhimilliseen elämään. Ehkä hän ei ole vielä tullut ajatelleeksi, että on olemassa korkeampi olemassaolon taso. Kun ihminen rukouselämänsä avulla laajentaa tietoisuuttaan ja tulee tietoiseksi yhteydestään jumalalliseen, hänelle kehittyy uudenlainen kuva itsestään ja ympäristöstään ja hän unohtaa vähitellen kärsimyksensä. Sairaudet häviävät tällöin samalla tavoin kuin painajaiset ihmisen herätessä.

Rukoukseen kuuluu mm. oman sisäisen äänensä, Itsensä (en tarkoita ego!) kuunteleminen ilman toiveiden asettamista. Istunnoissa ei ole tarkoitus ensisijaisesti nähdä entisiä elämiä, vaikka monet ehkä niin ajattelevatkin, vaan saada yhteys omaan sisäiseen Itseen. Johdetaan ihmistä hänen todellisen Itsensä luo, joka on yhtä kuin Jumala tässä erityisessä, persoonallisessa ilmenemismuodossa. Ihmisen Itse on Jumalan persoonallinen manifestaatio tässä ihmisessä.

Koska parantuminen tapahtuu ”itsestään”, olen ottanut käyttöön käsitteen ”spontaaniparantuminen”. Tarkoitan ”spontaaniparantumisella” parantumista, joka tapahtuu ”Itsen ohjaamana”, mutta ei välttämättä heti. Paranemisaikaa ei voi etukäteen määritellä ja rajata tarkasti. On ratkaisevan tärkeää, että sairas ihminen osallistuisi muutamiin peräkkäisiin parannusistuntoihin, jotta paraneminen pääsisi hyvin alkuun. Samoin on tärkeää, että hän suorittaa annetut meditaatio- ja rukousharjoitukset säännöllisesti. Teen myös ns. reinkarnaatioistuntoja rukouksen avulla.

Parannusihmeet eivät ilmene energettis-fyysisellä tasolla yleensä salamannopeasti. Yleissääntönä pätee, että se, mikä on tapahtunut jumalallisella tasolla ajan ja paikan tuolla puolen, vie aikaa ilmentyäkseen

inhimillisellä tasolla. Korkeammalla tasolla ei ole aikaa. Jumalallisella tasolla jo tapahtunut ihme täytyy ”siirtää” ajan, paikan, energian ja materian tasolle. Tämä tekee henkisen parantumisen tukijan tehtävän vaikeaksi. Monet ihmiset eivät arvosta parantumista, joka on jo tapahtunut, ja sen ilmentyminen inhimilliselle tasolle keskeytyy ihmisen kateuden, negatiivisten ajatusten, pettymysten ja hätäisten arvioiden vuoksi.

☞ 13 ☞ Kerran luokseni tuli mies, jolla oli eturauhasen tulehdus. Hän oli vakaasti päättänyt, ettei ota lääkärin määräämiä antibiootteja ja halusi etsiä vaihtoehtoista apua.

Hän kertoi, että oli jo käynyt muutamien henkiparantajien luona, mutta hän ei ollut saanut mistään apua. Aavistelin, että myös minä olisin kohta hänen listallaan parantajista, jotka eivät kysyneet auttamaan. Intuitioni kertoi minulle, että hänen ongelmansa oli hänen asenteessaan.

Hän oli yllättynyt, kun asetin hänelle alusta alkaen ehdoksi, että hänen pitäisi käydä vähintään kolmessa parannusistunnossa ja tulla kuuntelemaan asiaa selventävää esitelmää. Hän oli tottunut juoksemaan parantajalta parantajalle vaatien, että kaiken pitäisi olla kunnossa yhden ainoan käynnin jälkeen. Esitelmässä selitin mm. tarkasti termin ”spontaani parantuminen”, että se ei tarkoita ”heti” tai ”samanaikaisesti”, vaan ”Itsestä käsin tapahtuvaa”. Kerroin myös muutamia parantumistapauksia, mutta huomasin valitettavasti vasta jälkeenpäin, että ne olivat tapauksia, joissa spontaani parantuminen oli ilmennyt suhteellisen nopeasti fyysisellä tasolla.

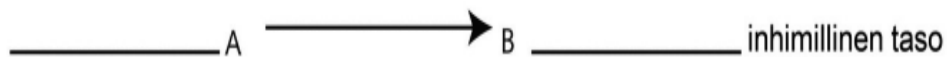
Näissä kolmessa istunnossa annoin hänelle lyhyen henkilökohtaisen rukousohjelman. Huomasin kuitenkin, että karma ei ollut vielä täysin ”puhdistunut”. Ehdotin hänelle vielä lisäistuntoja, mutta hän ei halunnut enää tulla. Hän tuli kuitenkin yllättäen parin viikon päästä ryhmäistuntoon, mutta valitettavasti vääränä päivänä (hän oli sekoittanut päivämäärän), jolloin ei ollut istuntoa ja minulla ei ollut juuri silloin aikaa. Käytin kuitenkin tilaisuutta hyväkseni ja kysyin häneltä, mitä hänelle kuuluu. Hän vastasi sarkastisesti naurahtaen: **”Teidän spontaaniparannuksenne ei auttanut minua!”** ja hän lisäsi vielä: **”minulla oli edelleen vaivoja kolmen hoitokerran jälkeen. Vasta viikkoa myöhemmin ne katosivat. En ottanut antibioottia. Ja nyt vähän aika sitten otin homeopaattisia lääkkeitä ja voin erinomaisen hyvin!!”**

Kuuntelin hänen kertomustaan, ja minun oli vaikea uskoa, että puhun älykkään aikuisen kanssa. Uskalsin kysyä häneltä vielä: ”Ettekö ymmärtänyt, että spontaani parantuminen ei tarkoita välitöntä paranemista, vaan paranemista, joka tapahtuu ”Itsestään”, ilman, että sairautta hoidetaan. Ja eikö tässä tapauksessa viikko ollut riittävän nopeasti?”

TEOREETTISTA TAUSTAA (VIII): Rukouksen 5 tasoa

Vuosien saatossa olen oppinut ymmärtämään syvemmin rukoilemisen taitoa. Yritän kertoa tästä esitelmissäni piirrosten ja grafiikan avulla.

1.taso: Henkilö **A** (”henkiparantaja” tms.) haluaa rukoilla henkilö **B**:n puolesta. **A**:n vilpittön tarkoitus on auttaa **B**:tä henkisesti, mutta valitettavasti vain inhimillisellä tasolla. Tällöin **A** kohtaa **B**:n inhimillisellä tasolla.

Kaavio 6.

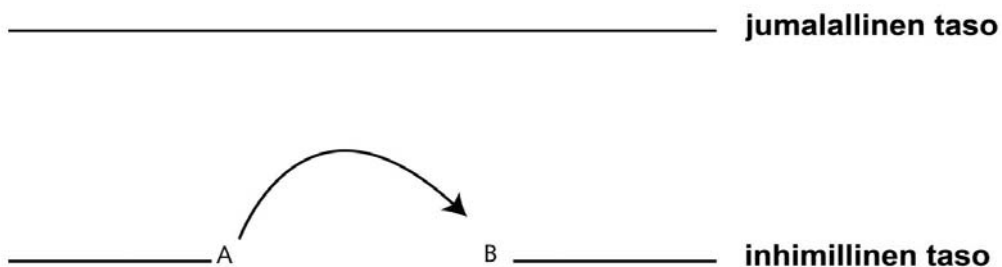
Molemmat ovat siis inhimillisen tietoisuuden tasolla. Tällä tasolla tapahtuu usein, että **A** siirtää omat rajoittuneet kuvitelmansa ja ennakkoluulonsa **B**:hen. **A**:n tarkoitus on kuitenkin hyvä: **A** uskoo, että **B**:n pitäisi tehdä sitä tai tätä, käyttäytyä ”vilpittömästi” ja ”hyvin” – siis siten, mikä on **A**:n omien, inhimillisten kuvitelmien mukaan hyväksi ja oikein **B**:lle. Tällä tavoin **A** vaikuttaa henkisesti **B**:hen uskoen auttavansa häntä. Tällöin **A** voi kuvitella olevansa toisten ihmisten hyvää tarkoittava, henkinen auttaja.

Todellisuudessa hän toimii tietämättömyydestä käsin. Miten **A**:n on mahdollista tietää omasta rajoittuneesta näkökulmastaan käsin, mikä on ”hyväksi” ja ”oikein” **B**:lle? Tämä henkinen (mentaalin) vaikuttaminen voi laukaista **B**:ssä syyllisyydentunteita ja aiheuttaa sen, että **B** tuntee itsensä toimissaan epävarmaksi tietämättä, mistä tämä häiriö johtuu.

Ehkä **B**:llä on oma, ainutlaatuinen suhteensa Jumalaan ja hän kommunikoi Jumalan kanssa omalla tavallaan, josta me emme voi olla tietoisia ja jonka tuomitsemme tietämättömyytemme vuoksi. Ehkä Jumalalla on **B**:n varalle sellainen elämänsuunnitelma, jota emme pysty käsittämään, koska emme näe kokonaiskuvaa.

Yksin Jumala tietää tarkkaan, millaisia elämäkokemuksia **B**:llä on aikaisemmissa elämässään ja miten ne vaikuttavat tämänhetkiseen elämäntilanteeseen. Voi myös tapahtua niin, että **A** vaikuttaa **B**:hen tai jopa suorastaan rohkaisee tätä jatkamaan jotain sellaista, mikä olisi loppujen lopuksi vahingollista hänelle tai toisille ihmisille, tai saattaisi hänet vastoinkäymisiin.

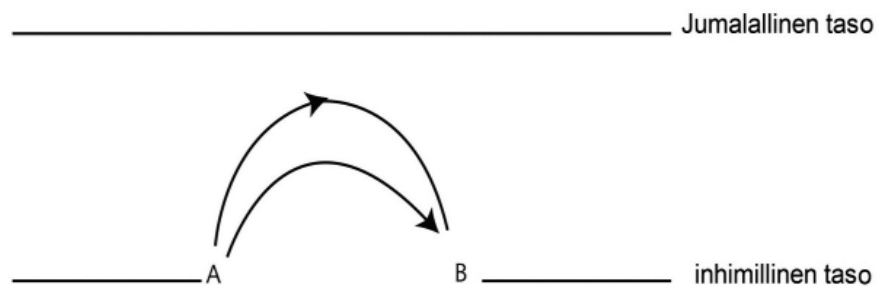
2. taso: Tällä tasolla **A** saa oivalluksen ajatella Jumalaa. Vasta nyt tulemme rukouksen alueelle. **A** vaikuttaa **B**:hen, mutta nyt niin, että **A** lähestyy samalla Jumalaa.

Kaavio 7.

Myös tällä tasolla tapahtuu usein, että **A** antaa Jumalalle määräyksiä, miten Hänen pitää toimia **B**:n suhteen, kuten esimerkiksi: "Herra, vapauta **B** tästä sairaudesta" tai "Pyydän Sinulta Jumala, että annat **B**:n palata takaisin aviovaimonsa luo ja hylätä rakastajattarensa!" **A**:lla on tässä tapauksessa hyvä sydän, myötätuntoa ja intuitiota, mutta ei ymmärrystä, että hän ei voi omasta inhimillisestä näkökulmastaan käsin tietää, mikä on parasta toiselle ihmiselle. **A** haluaa yhä edelleen siirtää toiseen ihmiseen omat käsityksensä järjestyksestä, moraalista, rakkaudesta ja Jumalasta ja siitä, mikä on "hyvää". Hän voisi sen sijaan pyrkiä toteuttamaan näitä käsityksiään omassa elämässään. Kun tarkemmin ajattelemme asiaa, eikö olekin mieletöntä, että haluamme sanoa Jumalalle, mitä Hänen pitää tehdä.

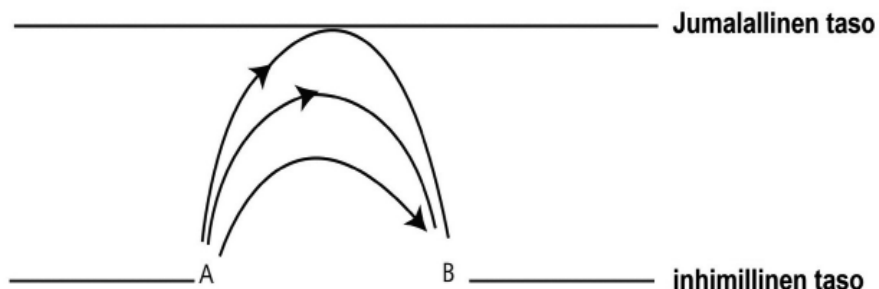
3. taso: Tällä tasolla **A** on laajentanut tietoisuuttaan edelleen ja kehittänyt älykkyyttään. Nyt hän rukoilee pyytäen vain yksinkertaisesti Jumalan siunausta **B**:lle. Se voitaisiin kuvata graafisesti seuraavasti:

Kaavio 8.

Yhä edelleen rukous toimii lähinnä pyytämisen tasolla. Näin useimmat ihmiset toimivat, kun he rukoilevat.

4. taso: Tällä tasolla **A**:n rukoukseen on tullut antaumus kehittyneen tietoisuuden kautta. Nyt rukous voi saada uuden, täysin henkilökohtaisen muodon. **A** voi saavuttaa jumalallisen tason toistamalla Jumalan nimeä, mantra-joogan avulla, sisäisen kontemplaation tai sisäisen Jumala-kuvan avulla. Kun **A** nyt suuntaa huomionsa **B**:hen, **A** ei enää toimi suoraan mielensä kautta, vaan sisäisen Jumala-kuvan kautta, jolle hän antautuu.

Kaavio 9.

Tällä tasolla henkilö **A**:n tietoisuus kohoaa ja hän saavuttaa jumalallisen tason. **A** ei ole enää ihmisenä läsnä. Tässä ei tapahdu inhimillistä vuorovaikutusta. **A** ei vaikuta **B**:hen enää mielen tasolla tai inhimillisesti.

5. taso: Tätä rukouksen tasoa on vaikea kuvitella ja sitä on myös vaikea kuvata sanoin, koska se vaatii Sahasrara-chakran avautumista ja kykyä kokea Samadhi-tilan (toisenlainen tietoisuudentila) esiasteita. Tällöin **A** ei rukoile enää sanoin eikä rukouksen tavanomaisessa merkityksessä. Hän kohottaa tietoisuutensa suoraan jumalalliseen.

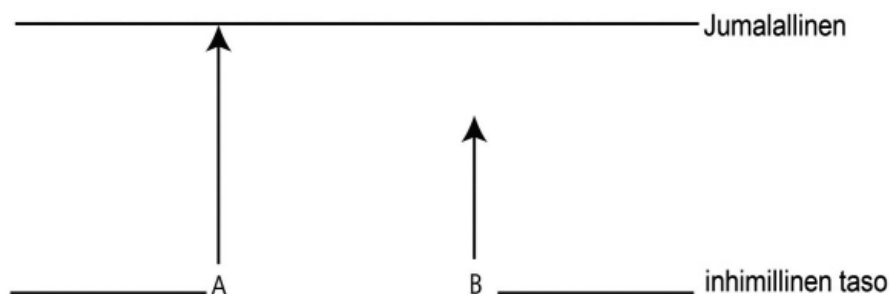

Kaavio 10.

Tässä tapauksessa tapahtuu seuraavaa: **A** ei koe enää olevansa inhimillisellä tasolla ihmisenä, joka rukoilee tai parantaa. Hän ei myöskään kohtaa enää **B**:tä ihmisenä inhimillisellä tasolla.

Tässä tilassa **A** voi olla täysin varma siitä, ettei hän tee mitään väärää, sillä hänen tietoisuutensa on inhimillisen tason tuolla puolen eikä hänellä ole omia, tiettyjä tarkoituksiperiä. Hänellä on vain yksi tarkoitus, ts. pysyä sisäisesti yhteydessä Jumalaan, joka ilmenee esimerkiksi parannusvalon muodossa. Syvä sisäinen yhteys Jumalaan tarkoittaa tietoisuuden sulautumista jumalalliseen. Tässä tilassa ei ole enää mitään kuvitelmaa Jumalasta sellaisena kuin ihmisen mieli sen näkee. Haluaisin muotoilla asian niin, että tämä on rukousta ilman sanoja, ilman kuvitelmaa Jumalasta. Se on tietoisuuden sulautumista jumalalliseen ja pitäytymistä siinä ilman aikomuksia [I.65]. Tällöin riittää symbolinen yhteydenotto parannusta etsivään, esimerkiksi käden laittaminen hänen päänsä päälle tai paperilapun tai kirjeen päälle, jonka hän on itse käsin kirjoittanut. Tällä tavoin aikomus ja informaatio siirtyvät niin, että parannusta etsivä pääsee tähän samaan tietoisuudentilaan.

Jumalallisuuden tasolla on kaikki mahdollista, sillä se sisältää kaiken. Tässä tietoisuudentilassa kaikki on puhdasta, jumalallista ja harmonista. Kun henkilö **A** kohtaa **B**:n tässä jumalallisen ykseyden tietoisuudentilassa, hän kohtaa tällöin henkilö **B**:n todellisen olemuksen. Kun henkisen parantumisen tukija tekee nyt symbolisen eleen, vaikkapa käsien päälle laittamisen, tapahtuu automaattisesti, että **B** näkee samalla oman todellisen olemuksensa ja hänen tietoisuutensa kohoaa samalla tavoin jumalalliseen ykseyteen.

Kaavio 11.

Henkilö B:n tietoisuudentila nousee A:n mukana. Kun rukousistunnon jälkeen palataan takaisin normaaliin tietoisuudentilaan, saattavat sekä A että B todeta "ihmeen" tapahtuneen.

Jokainen meistä uskoo osaavansa rukoilla, mutta tämä on totta vain osittain. Varmaa on, että jokainen ei saavuta rukoillessaan tasoa, jossa ns. ihmeet tapahtuvat. Tämä on myös suoja rukoilijalle. Ellei ihminen ole kehittänyt tarpeeksi ymmärrystään, nöyryyttään ja tietoisuuttaan, ts. henkisyytensä rakennuspalikoita, hän saattaisi inhimillisen tason auttamisyrityksillään aiheuttaa mahdollisesti pienempiä tai suurempia katastrofeja, jos hänen mielensä on täynnä ennakkoluuloja, mieltymyksiä ja vastenmielisyyksiä. Tällä tavoin hän hankkii itselleen myös karmaa. Käsitykseni on, että henkinen parantaminen/henkisen parantumisen tukeminen on tekijälleen turvallista vasta, kun hän on saavuttanut tietyntäsoisen henkisen kypsyyden. Kun parantumisen tukija on henkisesti tarpeeksi kehittynyt, hän voi luoda olosuhteet, joissa parantuminen tapahtuu "Itsestään", ikään kuin rukouksen sivuvaikutuksena.

En ole parantaja, olen rukoileva munkki, mutta en perinteisessä, kristillisessä mielessä. Olen kuin intialainen *Sadhu*, joka elää ja toimii jatkuvan rukouksen voimasta. Kun ihminen tulee luokseni ensimmäistä kertaa, kerron hänelle muutaman tärkeän asian. Kun minulta kysytään, mitä teen tai miten parannan, kerron, että "en tee mitään", että "en paranna", vaan annan kaiken vain tapahtua. Annan jumalallisen läsnäolon ilmentyä. Minulla on kyky "kytkeä pois päältä" oma minäni, laskeutua meditaatioon ja antaa parantavan valon virrata lävitseni. Olen harjoitellut tätä monissa entisissä elämissäni ja siksi pystyn istunnoissani antautumaan parannusvalolle ja antamaan tämän valon johdattaa minua. Tunnen itseni painottomaksi ja tässä tilassa kuljen suljetuin silmin ihmisen

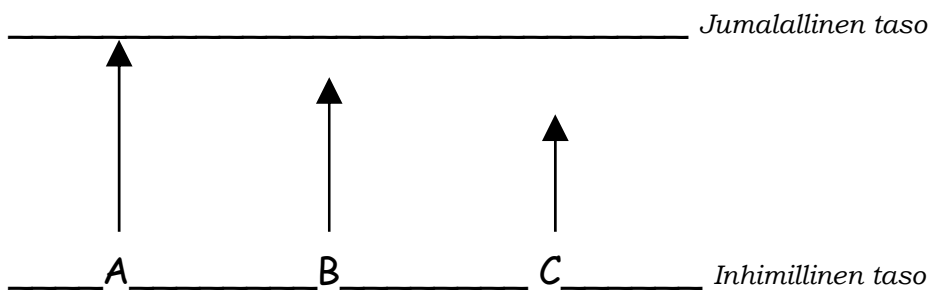
luota toisen luo. Tässä tilassa minulla ei ole yhtään inhimillistä ajatusta, toivetta tai aikomusta – ei edes aikomusta parantaa – jotka häiritsisivät parannusistuntoa.

Olen huomannut, että useimmat ”henkiparantajat” eivät kykene saavuttamaan tätä tasoa ja pysymään siinä riittävän pitkään. Parannusistunnoissaan he ovat aina läsnä ihmisinä. Ihmisen ja Jumalan välissä on aina mieli. Henkiparantaja yrittää parantaa oman henkensä avulla. Hänen mielensä suodattaa pois jumalallisen ja siksi avunhakija voi myöhemmin tuntea, että häneen on jäänyt jotain parantajan inhimillisestä energiasta tai että hän on parantajan vaikutuksen alainen. Parantaja voi tuntea, että häneen on tarttunut jotain avunhakijan ongelmista tai häiriöistä.

On mielenkiintoista, että istunnoissani olleet kertovat usein kokeneensa, etten olisi ollut lainkaan läsnä istunnon aikana. Ohessa on erään miehen kertomus ryhmäistunnosta:

☞ 14 ☞ Sen jälkeen minulla oli tunne, että seisot piirimme keskellä (silmäni olivat suljetut) ja lävitsesi virtasi uskomattoman kirkas kultainen valo piiriimme. Voin tuskin sanoa ”lävitsesi”, sillä olit ikään kuin sulautunut johonkin, niin että sinusta oli tuskin mitään havaittavissa. Olit kuin ”houkutellut” valon ja se odotti kutsuasi kuin jonkin henkisen lain perusteella voidakseen sitten virrata esteettä ja täydellä voimallaan.

Ollessani parantamistietoisuuden tilassa koen ikään kuin laajentuvani kehoni rajojen ulkopuolelle. Pitäessäni parannusistuntoa jollekin ihmiselle ja ollessani fyysisesti hänen luonaan saatan henkisesti olla yhteydessä johonkin toiseen ihmiseen. Tässä on kyseessä eräänlainen kaukoparannus, jolloin rukoukseni suuntautuu enemmän kolmanteen henkilöön **C** kuin läsnä olevaan henkilö **B**:hen. Tällaista tapahtuu usein silloin, kun henkilö **C** on ollut luonani juuri ennen henkilö **B**:tä. Sen lisäksi voi vielä henkilö **D** olla yhtäkkiä läsnä, ehkä hän meditoi juuri sillä hetkellä kotonaan tai hän on ollut luonani muutama päivä sitten tai tulossa seuraavaksi istuntoon. **D** ajattelee odottavansa vuoroaan tietämättä, että olen jo aloittanut rukousistunnon hänen kanssaan.

Kaavio 12.

Oheinen esimerkki selventänee asiaa. Sen antoi eräs berliiniläinen mies Göttingenin istunnossa:

☞ 15 ☞ ...olin tullut hieman liian aikaisin paikalle enkä halunnut soittaa ovikelloa ja mennä sisään, jotten häiritsisi. Huomasin ajattelevani, että täällähän on kaikki aivan normaalia. Olin n. 30 metrin päässä talosta, kun yhtäkkiä tunsin kuin olisin ollut jossain muualla...kuulostaa oudolta, kun sanon kuin olisin ollut taivaassa... tuntui ihmeellisestä, olo oli täynnä rakkautta, värähtelyt olivat aivan toisenlaiset... Sitten se vähitellen heikkeni. Ajattelin, että tämä oli Pablon pitämä parannusistunto. Ennen kuin olin häntä edes nähnyt, tunsin, miten hänen työskentelynsä vaikuttaa. Hänellä on kyky virittäytyä tasolle, jota maapallolla ei tavallisesti ole. Tämä kenttä, tämä värähtelykenttä, tämä korkea värähtely on niin voimakas, että kaikki on mahdollista, parantuminen on mahdollista, ihmisten muuttuminen on mahdollista. Tämä tuli minulle selväksi.

Eräs osallistuja kertoo toisessa haastattelussa seuraavaa:

☞ 16 ☞ Hän piti aina välillä taukoja, meni toiseen huoneeseen ja työskenteli siellä. Minulla oli kuitenkin tunne, että hän oli mentaalisesti luonani, vaikkei hän ollutkaan fyysisesti läsnä. Tunsin, kuinka energeettinen prosessi jatkui. Kerran hän työskenteli hyvin voimakkaasti sydämeni alueella, ja sen jälkeen myös minä tarvitsin tauon.

Hän sanoo tässä, että olin ”mentaalisesti” läsnä. En kuitenkaan ollut ”mentaalisesti” läsnä, vaan ”tietoisesti”, ts. puhtaassa jumaltietoisuuden tilassa ilman mielikuvia, ilman ajatuksia, ilman mielen toimintaa.

Annan ohjeeksi, että istunnon jälkeen olisi hyvä istua hetki paikallaan suljetuin silmin, että ei pitäisi puhua heti eikä lähteä välittömästi liikkeelle, eikä varsinkaan heti auton rattiin.

Selitän myös ihmisille, että istuntoon odottamisen aika ei ole ”hukattua aikaa”, sillä parannusistunto voi alkaa jo ennen varsinaista fyysistä kohtaamista.

Eräs osnabrückiläinen mies tuli ensimmäistä kertaa istuntoon tietämättä etukäteen mitään, mitä tapahtuisi. Istunnon jälkeen hän kirjoitti ystävälleen seuraavan sähköpostiviestin:

 17 ...viime perjantai oli minulle todella erityinen päivä. Olin toki ajatellut, miltä tällainen istunto tuntuisi. Olin tietysti kovin utelias tietämään, mitä istunnossa tapahtuisi. Raotin hieman silmiäni istunnon aikana ja näin, kun Pablo seiso vieressäni istuvan naisen luona. Pelästyin niin, että sydämeni alkoi hakata aivan villisti. Uskoin, että Pablo oli sen varmasti huomannut. Sitten Pablo tuli luokseni ja kosketti aivan lyhyen ajan päästäni tai hiuksiani ikään kuin sanoakseen: ”Minä olen tässä, älä pelkää. Sinulle ei tapahdu mitään, mitä et itse tahdo”. Sen jälkeen hän kosketti vielä otsaani aivan kevyesti. Sydämeni hakkasi taas aivan villisti ja yhtäkkiä tuntui kuin se olisi lakannut lyömästä kokonaan, mutta sitten pystyinkin hengittämään aivan rauhallisesti. Kun hän tuli toisen ja kolmannen kerran luokseni, tunsin miten hänestä säteili suunnattoman paljon energiaa. Kun hän oli neljännen kerran luonani, näin oikean jalkani vieressä valosalaman ja sitten tapahtui jotain ihmeellistä. Jalkani oikea puoli lämpeni ja samassa tämä kirkas, lämmin, valkoisen keltainen valo oli taas siinä ja minä istuin sen sisällä tai se oli minun jalkojeni alla. Olin syvässä meditaatiossa tai transsissa – en tiedä, miten tämä pitäisi ilmaista – enkä voinut lainkaan liikuttaa itseäni tai avata silmiäni. Vielä sen jälkeenkin, kun valo oli poissa, minun piti jäädä istumaan paikalleni joksikin aikaa. Luulen, että tämä valo oli sellainen, josta ihmiset kertovat koettuaan kuolemanrajakokemuksen. Mutta minulla ei ollut kuolemanrajakokemusta viime perjantaina. Koin tämän valon ikään kuin Jumalan kohtaamisena. Kokemuksessa tuntui ääretön, sanoin kuvaamattoman kaunis rakkaus. Tämän kokemuksen jälkeen suhteeni elämään on erilainen. Tapahtui jotain, jota en pysty tarkemmin kuvaamaan, mutta minä voin hyvin ja sisälläni on tapahtunut hyvin paljon. [V.71]

Olen parannusistunnon aikana tietoisuudentilassa, jossa aistin ajan ja paikan eri tavoin kuin normaalisti. Normaalisissa tietoisuudentilassa kykenee keskittymään vain yhteen asiaan kerrallaan, mutta parannusistunnossa voi tapahtua useita asioita samanaikaisesti. Sen vuoksi saattaa käydä niin, että parannusistuntoon kuluu paljon enemmän aikaa, kuin olin ajatellut.

Helpottaakseni ajan kulun tajuamista istunnon aikana, annan musiikin soida taustalla. Inspiroiva musiikki auttaa minua myös orientoitumaan istuntoon ja laukaisee eräänlaisen refleksin. Tietynlainen musiikki avaa Sahasrara-chakrani automaattisesti ääriasentoon, koska kuuntelen tätä musiikkia vain parannusistunnon aikana. Rukousistunnon pitäminen vaatii suurta antaumusta ja jumalallista inspiraatiota, kuten varmaan ymmärrät.

Olen parannusistunnon aikana erilaisessa tietoisuudentilassa kuin tavallisesti. Minun täytyy odottaa niin kauan, että koen parannusvalon virtaavan kehoni läpi. Minulla ei ole lupa laittaa käsiä ihmisen pään päälle (symbolinen ele), ennen kuin olen kokenut tämän parannusvalon virtaamisen. Valitettavasti monet ihmiset ajattelevat, että käteni parantavat. ”Hänellähän on parantavat kädet” he sanovat – ikään kuin ne olisivat joku kone, jonka voisi panna päälle ja joka sen jälkeen toimisi itsestään... ja hoidettava voisi juoda sen aikana kahvia kaikessa rauhassa! Korostan edelleen sitä, että parannusistunto ei onnistu ilman jumalallista innoitusta. Minun täytyy olla aina valmiina niitä ihmisiä varten, jotka tarvitsevat tukeani, riippumatta siitä, miten itse juuri sillä hetkellä voin.

 18 **Pablo hyvä!** olin eilen illalla kuuntelemassa esitelmääsi ja mukana parannusistunnossa Freiburgissa. Kuin sisäisestä käskystä suljin silmäni, rauhoituin ja suuntasin katseeni sisäänpäin. Ja mitä näinkään! Tuntui kuin jokaisessa solussani olisi ollut pieni, kullanvärinen, kiiltävä kipinä. Ne vaikuttivat kaikki hyvin onnellisilta. Miten ihanaa! Olin kokenut meditaatioissa jo aikaisemmin, että solut voivat olla kirkkaita, täynnä valoa ja avoinna, mutta tällaista en ollut vielä koskaan kokenut.

2. esitelmä ja parannusistunto

Pablo hyvä,

luentosi aikana oloni rauhoittui ja koin, että se, mitä sanoit, oli valaisevaa, vakuuttavaa, innoittavaa, koskettavaa ja todellista, ”jonka voi tunnistaa joka solullaan”...

Parannusistunto

Olin hämmästynyt, sillä samalla alkoi tulla esiin hyvin todentuntuksia kuvia (...hän kertoi pitkään ja perusteellisesti spontaaneista muistoista edellisistä elämistä...)

Sen jälkeen huomasin Sinun seisovan ristin keskellä (minulla oli silmät suljettuina). Kauttasi virtasi uskomattoman voimakas, kultainen valo ristin sisään. Minun on vaikea sanoa ”kauttasi”, koska olit jotenkin niin sulautunut valoon, että Sinusta oli tuskin mitään havaittavissa. Olit kuin ”houkutellut” valon ja se odotti kutsuasi kuin jonkin henkisen lain perusteella voidakseen

sitten virrata esteettä ja täydellä voimallaan. Tätä ei voi verratakaan siihen kultareunaiseen, valkoiseen valoon, jonka olin kokenut oman meditaationi aikana! Tämä valo kesti siihen saakka, kunnes tulit luokseni. Kun laitoit kätesi pääni päälle, valo voimistui vielä ja siitä muodostui suuri, jalallinen malja. Malja oli täynnä uskomattoman säteilevää kultaa, näkyä on vaikea pukea sanoiksi. Sillä hetkellä en pystynyt näkemään, muodostuiko malja valosta, sinusta vai minusta. Sillä ei ollut merkitystä. Näin vain tämän loistavan, kultaisen maljan, jota ympäröi pehmeä, mutta kuitenkin kirkas, puhtaan kultainen valo ja jonka edessä ja takana oli meidän molempien kehot ikään kuin kuorina, joiden sisin oli juuri sillä hetkellä jossain muualla. Sen jälkeen olin ”täynnä”.

Kun sanoit istunnon päätteeksi: ”Nyt voitte lähteä kotiin”, muistan ajatelleeni, että nyt lasket leikkiä. Miten niin voin lähteä, minun on mahdotonta ajaa pyörällä, enhän ole vielä lainkaan läsnä tässä hetkessä ja paikassa.

🌀 19 🌀 Pablo hyvä! haluaisin mielelläni kertoa, tai ainakin yrittää kertoa sanallisesti, mitä koin parannusistunnossa. Kokemukseni on vielä hyvin mielessäni, mutta ei ole kovin helppoa laittaa vaikutelmia kirjallisesti paperille.

Kun tulin luoksenne 15.11.1998, olin melko vannoutunut ateisti. En odottanut, että itse kokisin, näkisin tai tuntisin jotain istunnossa. Aluksi minulla oli tunne, että jokin valtava voima ”repii pääni irti”, erityisesti tunne oli pääni vasemmalla puolella. Minun täytyi myös ojentaa itseni suoraksi. Sitten näin valon! Se ei ollut mitään auringonvaloa, kynttilänvaloa tai salamavaloa. Valo oli valkoinen ja niin kirkas, etten voi sitä kuvailla, ja se alkoi täyttää pääni vasenta puolta. Valo oli niin voimakas, että ajattelin, ettei sitä voi sammuttaa. Valo ei tehnyt kipeää, mutta minusta tuntui kuin pääni vasen puolisko olisi ollut auki. Samassa alkoivat kyyneleet vuotaa. Ihmettelin itsekseni, miksi itken ja ajattelin, että ”tämä vesiputous” ei lopu koskaan. Samanaikaisesti tunsin ikään kuin kamppailua molempien aivopuoliskojeni välillä. Ikään kuin oikea aivopuoliskoni olisi sanonut: ”Avaa toki silmäsi ja katso, onko hän yksin. Hänhän on fyysikko, ehkä hänellä on jotain kädessä.” Sen lisäksi ajattelin, että huoneessa täytyy olla ainakin 3 ihmistä minun lisäkseni. Olin äärimmäisen epäluuloinen ja peloissani ja muistan, miten yritin epätoivoisesti avata silmiäni kyynelten läpi. Sain silmiäni auki juuri sen verran, että näin, että huoneessa oli vain yksi valkoisiin pukeutunut ihminen. Kun kosketitte minua, kyyneleeni tyrehtyivät ja minut valtasi ihana vapauden tunne. Epäilyni olivat poissa ja ajattelin, että kaikki on hyvin, mikään ei vahingoita minua. Vähitellen kaikki ajatukset katosivat, kuulin vain laulua ja koin ihmeellisen elämyksen: näin, että pääni oikean puoliskon läpi kulki minusta poispäin keltaisia renkaita. Tuntui kuin liike olisi tapahtunut pääni läpi ja minä kykenin näkemään äärettömään

kaukaisuuteen, niin kuin katsoisi tähtitaivasta...ei, en pysty sitä kuitenkaan kuvaamaan.

Tunsin itseni täysin vapaaksi, minulla ei ollut ajatuksia ja halusin lentää näiden keltaisten renkaiden mukana pimeyteen tai sulautua niihin. Ellette olisi sanonut jotain ja avannut ikkunaa, istuisin paikallani varmaan vielä tänäkin päivänä – täysin vapaana. Olin syvästi liikuttunut ja tuntui kuin olisitte noutanut minut takaisin jostain toisesta maailmasta, josta en sillä hetkellä olisi halunnut tulla pois.

Olin aikaisemmin kuvitellut, että parannusistunnossa otetaan vastaan voimaa, mutta itse ei koe mitään. Kokemukset olivat kuitenkin niin voimakkaita, että olin unohtanut lähes tyystin ruumiilliset vaivani. Siihen aikaan minulla oli iltaisin selkäsärkyä ja oikea käteni oli ollut kipeä jo kahden vuoden ajan. Marraskuusta 1996 lähtien minulla oli ollut ns. tenniskyynärpää ja jänteen siirtymä. Olin aluksi n. puolen vuoden ajan lääkärin hoidossa, söin kuutta erilaista lääkettä (joista kaikki eivät sopineet minulle), sain sähköärsytyshoitoa, voiteita, kortisonia, yökiskon ja erilaisia ”mansetteja” – kaikki turhaan. Sitten toukokuussa 1997 sain sädehoitoa, ortopedi ei pitänyt leikkausta tarpeellisena. Se auttoi jonkin verran, mutta kivut eivät suinkaan hävinneet. Kipuja oli ostoksia ja lapsia kantaessa jne. Lääkəriin en enää halunnut mennä. Jatkoin elämääni hampaita kiristellen kivuista kärsien. Luulen, että minulta meni sijoiltaan yksi lannenikama syyskuussa 1998, sillä en enää kyennyt kävelemään, seisomaan enkä makaamaan ja minulla oli sietämättömiä kipuja, ennen kuin tulín vastaanotollenne. Ne eivät olleet välilevyistä johtuvia kipuja, sillä nekin ovat minulle tuttuja.

Aamulla 16.11.1998 n. klo 11 ajattelin kaikkea tapahtunutta ja näin yhtäkkiä kirkkaan valon, kuulin paukahduksen selässäni ja näin samalla, ”miten rengas (nikama?) solahti sopivaan vastakappaleeseen” kuin ruuvi mutteriin. Kaikki kävi salamannopeasti. Samalla hetkellä mielettömät selkäkipuni ja kyynärpääkipuni katosivat.

Nyt tapauksesta on kulunut 7 kuukautta eivätkä kivut ole tulleet takaisin. Voin taas touhuta lasteni kanssa, kantaa pyykkikoria ja kauppakasseja ilman kipuja. Olen tästä kaikesta äärettömän onnellinen ja haluan kiittää Teitä kaikesta sydämestäni. [V.71]

Kokemukseni mukaan ryhmäparannusistunnot vaikuttavat erityisen voimakkaasti. Olen tulkinnut asian seuraavasti: kun monta avunhakijaa kokoontuu yhteen ja kaikki odottavat parantumista, heidän yksilölliset tietoisuutensa, ajatuksensa ja energiansa yhdistyvät yhdeksi tietoisuudeksi niin, että voi syntyä parantumistietoisuuden kenttä. Tämä yhteinen parantumistietoisuuden kenttä saavuttaa myös ne, jotka eivät

yksityisistunnoissa pääse lainkaan tai yhtä nopeasti tähän kenttään. Näin he saavat samalla paljon syvemmän parantumiskokemuksen, johon muutoin olisi päästy vain monien yksityisistuntojen avulla. Itse koen voimakkaan parannusenergian ryhmäparannusistunnoissa ja olen ollut usein hyvin yllättynyt saamastani positiivisesta palautteesta.

Sain seuraavan sähköpostiviestin Suomesta Rautalammilta muutama viikko parannuskiertueen jälkeen: Esimerkki 🌸FI 3🌸 Tällä en ollut tiennyt lapsen kasvaimesta mitään...

Jan Erik Sigdell: **Miten henkisen parantumisen tukeminen eroaa henkiparantamisesta?**

Pablo: Olen miettinyt paljon sitä, miten selittäisin työni sisältöä ja olen päättänyt käsitteeseen ”henkisen parantumisen tukeminen”. Tarkoitin tällä sitä, että tuen ihmisiä heidän *henkisen* parantumisen tiellään. Minulle henkisyys ja parantaminen/parantuminen ovat käsitteinä erottamattomat, sillä parantuminen on henkinen prosessi. Jos parantamisesta suljetaan henkisyys pois, se ei ole enää parantamista, vaan hoitamista. Ei ole olemassa monia henkisen parantamisen muotoja, kuten on olemassa monia parantavia hoitoja.

”Tukemisesta” puhun siksi, koska apuni jatkuu istunnon loputtua. Tuen parannusta etsiviä istunnon jälkeenkin meditoiden ja rukoillen. Näkisin mielelläni, että parannusta etsivät osallistuisivat useampiin peräkkäisiin istuntoihin, joissa rukoilemme yhdessä. Samalla parannan itseäni ja kun otan symbolisen yhteyden parannusta etsivään, myös hän parantaa samoin itseään. Näin saatamme alkuun ”Itseparannusprosessin”. Sen jälkeen parannusta etsivä jatkaa omaa tietään yksin. Myöhemmin on hyvä käydä aina silloin tällöin istunnoissa, joissa voin täydentää rukousharjoituksia, ts. antaa lisää rukouksia, joita sitten harjoitellaan yksin. Monesti tunnen, kun joku ajattelee minua ja silloin tiedän, miten hänellä menee. Tällä tavoin voin tukea häntä ja kaukoparannus tulee mahdolliseksi.

Pidän itseäni ”parantumisen tukijana”, sillä *en ole* parantaja. Minun ei tarvitse tehdä muuta kuin avautua täydellisesti antautuen jumalalliselle rakkaudelle, ts. laajentaa tietoisuuttani. Tässä tilassa mieleni ja kehoni ovat jumalallisen voiman instrumentteja. Jokainen, joka avaa itsensä Jumalan rakkaudelle, paranee ”Itsestään”, koska Itse on Jumala. Aito parantaminen on Itseparannusta. On erehdys luulla, että ihminen voisi parantaa toisen ihmisen. Tietysti on tilanteita, kuten rakkaussuhde miehen ja naisen välillä

tai imettävän äidin ja lapsen välillä, jolloin erityisen voimakas inhimillinen rakkaus jo yksistään saa aikaan ihmeitä.

Toki ihminen – ihmisenä – voi edesauttaa toisen ihmisen Itseparannusmekanismin käynnistymistä. Mutta vasta sitten, kun ihminen on harjaantunut ”kuolemaan ihmisenä” ja sulautumaan jumalalliseen, hän voi tästä tietoisuudentilasta käsin parantaa toisia. On tärkeää huomata: ei enää inhimillisenä, vaan puhtaana, jumalallisena tietoisuutena. Selitän tätä asiaa luennoillani siten, että parannusistunnon aikana ikään kuin osittain ”kuolen” ihmisenä; en tietenkään fyysisessä mielessä, vaan psykologisessa ja henkisessä mielessä ”luopuen egosta”. Kun ihminen kuolee, hän jättää kehonsa Sahasrara-chakran kautta. Istunnossa koen tämän fyysisen kehon osittaisen irtautumisen – en poistumisen – laajentuneen Sahasrara-chakrani avulla ja annan sen Jumalalle.

Vertaan tätä kokemusta rakasteluaktiin, niin kuin nainen sen kokee. Nainen antautuu rakastetulle (tässä Jumala) avautumalla ja antamalla rakastetun tunkeutua ja virrata sisään (II.16). Vastaava hienoaaineinen aukko on Sahasrara-chakra. Fyysisen kehon sulautuminen tarkoittaa symbolisesti taivaaseen syntymistä. ”Kuolemaksi” nimitämme tapahtumaa, jossa henkemme erkanee oikeasti kehosta (II.42).

Hyvä henkisen parantumisen tukija on kehittänyt monien elämien aikana voimakkaan Itseparannuskyvyn, koska hän on elänyt läheisessä suhteessa Jumalaan. Hänelle on kehittynyt myös suuri myötätunto ihmisiä kohtaan. Yhdessä Itseparannuskyvyn kanssa se mahdollistaa sen, että parannusistunnossa *parantaessaan itseään* hän samalla parantaa myös muita.

Tehtäväni henkisen parantumisen tukijana on auttaa ja tukea ihmisiä heidän tervehtymisprosesseissaan rukousten, meditaation ja parannusistuntojen avulla. Nämä ovat välineitä, joiden avulla ihmisten on mahdollista saada yhteys omaan todelliseen olemukseensa – jumalallisuuteensa. Parannusistunnot ovat minulle kuin Jumalanpalvelus, sillä näen Jumalan jokaisessa ihmisessä. Tämä on minun uhraukseni minun pieni osuuteni maailmanrauhan luomisessa. Nykyään tiedän, että tämä toiminta on monista entisistä elämästäni kertynyttä *Dharmaa*¹⁴.

¹⁴ Sanskritinkielinen termi *Dharma* tarkoittaa oikeudenmukaisuutta, oikeaa toimintaa; se on velvollisuus, joka ihmisen on täytettävä karmansa puitteissa tasottaakseen omaa karmaansa.

☞ 20 ☞ Karlsruhen lähellä asuva nainen (41 v.) tulee epäuskoisena parannusistuntoon Pfaffenrotiin. Hän selittää minulle ennen istuntoa, että hän tuli oikeastaan 9-vuotiaan poikansa vuoksi, jolla on aivokasvain. Sitä paitsi hänen kätensä ovat halvaantuneet aivoleikkauksen jälkeen (tämän hän kertoi minulle vasta myöhemmin).

Seuraavana päivänä hän tulee yksityisistuntoon. Hän kertoo itkien ja hyvin liikuttuneena nähneensä unen juuri ennen heräämistään. Tässä unessa hän istui edellispäivän ryhmäistunnossa, jossa lämmin valo alkoi virrata hänen käsiinsä ja niiden kautta niskaan ja päähän. Hän huomaa tällöin, että ne kohdat, joissa valo vaikuttaa, ovat juuri samat, joissa pojalla on syöpä. Hän tajuaa myös, että hän kokee nyt omassa kehossaan poikansa paranemisen.

Sen on täytynyt olla valveuni, sillä pian tämän jälkeen hänen poikansa tulee vuoteeseen ja asettuu hänen ja hänen miehensä väliin, jolloin hän havahtuu unesta. Hänen on vaikea uskoa näkemäänsä: lapsi ojentaa itsensä ja nostaa molemmat kätensä pään yli. Tämä ei ole ollut hänelle mahdollista halvaantumisesta johtuen!

☞ 21 ☞ Seuraava kirje saapui Helsingistä:

Olin ollut Pablon meditaatiossa ja seuraavana yönä näin unen: Olin menossa taas Pablon istuntoon, mutta nyt siellä olikin lääkäri ja sairaanhoitaja (molemmat minulle vieraita). Lääkäri sanoi, että oli välttämätöntä leikata päästäni muutamia verisuonia. Asetuin makuulle hoitopöydälle ja pääni oli kuin jonkinlaisen magneettikuvauslaitteen sisällä. Lääkäri aloitti leikkauksen, mutta ei leikkanutkaan päästä, vaan n. 70 – 80 cm pään ulkopuolelta. Hän leikkasi monia säikeitä pään ympäriltä ja kaikki samalta etäisyydeltä. Sitten hän teki vielä muutamia viiltoja veitsellä ihooni ja laittoi niiden päälle laastarin. Tunnelma oli hyvä koko unen ajan. Olin onnellinen, kun leikkaus oli ohi. Olin myös onnellinen, kun heräsin.

Kun ajoin Pablon toiseen istuntoon 29.3.2003, näin taivaalla kirkkaan, kapean valoristin.

☞ 22 ☞ Kirjeessään eräs 56-vuotias nainen kertoo, että ollessaan n. 25-vuotias hän koki epämiellyttävän tapahtuman miehensä kanssa ja siitä alkaen hänen vaginansa on ollut kuiva ja sen limakalvoille syntyy kivulloisia haavoja. Hän kirjoittaa:

Istuntoa seuraavan päivän aamuna istuin aamiaispöydässä ja koin erikoisen syvän elämyksen. Katselin pöydällä olevaa kauniin sinistä iiriskimppua. Yhtäkkiä silmiäni edessä pienestä nupusta avautui kukan terälehti. Kuulin sen hiljaisen nykäisyn. Hengitykseni salpautui. Hetken kuluttua kaikki terälehdet avautuivat yksi toisensa jälkeen – hiljaa ja aivan luonnollisesti.

Järkytykseni oli suuri. Tämä tapahtumahan näytti minulle juuri sen, mitä minussa pitäisi tai saisi tapahtua. Tänä päivänä kuin ihmeen kautta ”vanha, ruostunut

vaginani” kukoistaa jälleen. Limakalvot ovat jälleen pehmeät ja joustavat, ja olen tuskallisen tietoinen siitä, miten tyydyttämätön fyysinen rakkaudenkaipuuni on.

Meille saksalaisille on ollut suuri siunaus, että tulitte tänne. Tunnen kaikesta syvää kiitollisuutta!

🌸 23 🌸

Aknedootti: Kuvan Sathya Sai Baba (Saksa)

Olin lopettamassa parannuskiertuetta Stuttgartissa, kun sain ajatuksen soittaa Heidelbergiin rouvalle, jonka luona olin aikaisemmin pitänyt meditaatioistuntoja. Soitin ja kysyin, voisinko poiketa hänen luonaan palatessani Stuttgartista Freiburgiin. Hän ilahtui ja pyysi käymään luonaan. Hänellä on kerrostalokaksio Heidelbergissa ja pidin tosiaan hänen luonaan vuoden ajan istuntoja kerran kuukaudessa.

Kun saavuin hänen luokseen, hän avasi oven kiihtyneenä ja varoitti ovella: ”Tule, mutta hyvin hitaasti sisään ja katsele ympärillesi!”

Riisuin kengät jalastani ja kävelin eteiskäytävän läpi, jossa näin valokuvan lattialla. Se oli valokuva Sai Babasta, ja siinä näkyivät vain hänen silmänsä. Hän sanoi: ”Muistatko? Tämä on se kuva, joka oli sen pienen huoneen hyllyllä, jossa pidit aikoinaan istuntoja. Sen jälkeen kun olit soittanut tänään, kuva katosi hyllyltä ja ilmestyi tänne käytävälle.”

🌸 24 🌸

Aknedootti: Kuvan Sathya Sai Baba (Suomi)

Olin saanut käyttööni kesämökin Rautalammilta keskeltä metsää erään järven rannalta. Sen antoi eräs nainen, jonka pojalta oli hävinnyt aivokasvain spontaanisti (🌸 FI 3 🌸). Olin siellä kesällä kuuden päivän ajan tulkkini kanssa pitäen istuntoja aamusta iltaan ihmisille, joista jotkut tulivat satojen kilometrien päästä. Pystyin ottamaan aikaa itselleni ja menemään uimaan vasta keskiyön tietämissä. Vaikka aurinko oli vielä näkyvissä taivaanrannassa, vesi oli jo valitettavasti liian kylmää...

Matkalla Helsinkiin ja lentokentälle, meidän oli tarkoitus poiketa vielä Hämeenlinnassa. Minut vietiin erään vanhan rouvan luokse, joka oli ollut parantaja tai luontaisterapeutti. Hänellä oli paljon erilaisia vaivoja.

Jossain vaiheessa vierailua hänen hoitajansa sanoi: ”Iris, olet näköjään hankkinut itsellesi kauniin valokuvan Sai Babasta, mistä olet sen saanut? Sinähän olet halunnut pitää aina vain Kristuksen kuvia esillä!” ”Mitä?” vastasi vanha rouva. ”Tarkoitan tätä valokuvaa kirjahyllyssä.” ”Näen sen ensimmäistä kertaa. Oletko itse laittanut sen sinne?” sanoi vanha rouva.

Valokuva oli kehyksissä kirjahyllyssä. Kuvasin sen kamerallani, ennen kuin lähdin hänen luotaan. Jäi kuitenkin avoimeksi, mistä tämä kuva oli sinne ilmestynyt.

Jan Erik Sigdell: **Miten työsi henkisen parantumisen tukijana eroaa henkiparannuksesta?**

Pablo: Kuten olen jo selittänyt, en työskentele hengen – siis mielen merkityksessä – avulla, vaan käytän henkisiä kykyjä tai lahjoja. Käsitykseni mukaan henkiparantajan työ on ainakin osittain parannusenergian siirtoa. Henkiparantajalla on aikomus siirtää parantavaa energiaa ja tämä energia on hänen oman mielensä suodattamaa. Lopulta se voi olla vain energiaa. Tässä kohden herää kysymys, onko aina oikein siirtää sairaalle ihmiselle ”energiaa”? Käsitykseni on, että sairaudet auttavat meitä heikentämään inhimillistä egoa ja vapautumaan siitä. Sairauksien tarkoitus on edistää ihmisen henkistä kehitystä. Saattaa olla, että ”egosta vapautumisen prosessi” ei ole vielä päätöksessään ja ihminen tarvitsee vielä sairautta. Mutta mitä tapahtuu, jos ihminen saa nyt ”energiaa” henkiparantajalta? Mihin hän käyttää tätä energiaa? Tässä tapauksessa ihmisen ego voi käyttää tätä energiaa voimistuaakseen ja silloin henkisen parantumisen prosessi voi häiriintyä.

Henkisen parantumisen tukija ei siirrä energiaa. Hänen tarkoituksensa on tuoda ihmisen tietoisuuteen muisto hänen jumalallisuudestaan, joka on häneltä kätkeyty. Tämä jumalallisuus on kuin auringon säteet, jotka poistavat kaiken pimeyden. Tämä on todellista parantumista.

Henkiparantaja käyttää mentaalisia voimiaan ”parantamiseen”. Hän käyttää mentaalisia ja mediaalisia kykyjään vaikuttaakseen aineeseen ja energiaan, mutta ei puhdasta tietoisuuttaan. Tietoisuuden avulla saavutamme Jumalan, tulemme yhdeksi Hänen kanssaan. Mentaalisiin – mielen – voimin tämä ei onnistu. Siksi henkiparantajalta ei juuri voi odottaa parannusihmeitä.

Henkiparantaja kiinnittää huomionsa sairauteen. Tämä näkyy mm. siinä, että hän luokittelee parannustyön tai – tavan sairauden laadun mukaan. Niinpä hänellä voi olla erilaiset hoidot erilaisiin sairauksiin, yksi ihottumiin, toinen pelkoihin, kolmas migreeniin, seuraava aivokasvaimiin jne. Näitä hoitoja ei tietenkään voi verrata lääkärin tai luontaisterapeutin antamiin hoitoihin. Käsitykseni on, että henkiparantajan hoidot keskittyvät

sairauksiin ja ne tapahtuvat aineellis-energeettisellä tasolla ja siten myös inhimillisellä ja mentaalisisällä alueella.

Henkiparantaja ei ota huomioon karmaa, joka on sairauksien taustalla. Hän ei saavuta kausaalikehon tasoa (XIII).

Henkiparantajan hoidot tapahtuvat inhimillisellä tasolla, eikä hänellä välttämättä ole suhdetta Jumalaan.

Henkiparantajan asiakkailla on luottamus henkiparantajaan, ei välttämättä Jumalaan. Minä pidän sen sijaan erittäin tärkeänä sitä, että ihmisille kehittyy selkeä tietoisuus Jumalasta tai jumalallisuudesta *heissä itsessään*. Ihmisen *Itse* on se, joka parantaa.

Ihmiset pitävät henkiparantajaa ”parantajana”. Minua pidetään parantumisen tukijana, ”rukoilevana munkkina”, mutta ei uskonnollisessa mielessä.

Henkiparantaja ei yleensä pyydä asiakkaitaan osallistumaan itsensä parantamiseen. Henkisen parantumisen tukijalla ei sitä vastoin ole asiakkaita, vaan ”Jumalaa etsiviä ihmisiä”, ja hän odottaa, että hänen luokseen tulevat ihmiset osallistuvat rukouksiin. Niinpä ihmiset voivat myöhemmin sanoa: ”Olen parantunut rukousten ja jumalallisen yhteyden ansiosta.” sen sijaan, että sanoisi: ”tämä parantaja paransi minut”.

Henkiparantajien luona käyneillä ihmisillä on yleensä valtavat odotukset minua kohtaan. He odottavat, että he olisivat heti ensimmäisen ja ainoan istunnon jälkeen terveitä. Minä joudun selittämään heille, että tarvitaan useampia rukousistuntoja, joissa he oppivat itse rukoilemaan.

Henkiparantaja pitää vastaanottoaan usein lääkärin tai luontaisterapeutin luona tai sairaalassa. Henkisen parantumisen tukija työskentelee mieluiten temppeleissä, kirkoissa (tarkoitan rakennusta, en kirkkoa uskonnollisessa mielessä), pyramideissa, meditaatio- ja joogasaleissa, luonnon ja maapallon voimapaikoissa.

Kun henkiparantaja puhuu Jumalasta, hän puhuu usein oman mielensä kuvitelmasta, joka on kasvatus- ja kulttuurisidonnainen. Näin hän vaikuttaa tiedostamattaan asiakkaaseensa ja yrittää siirtää omat kuvitelmansa asiakkaalle. Henkisen parantumisen tukija välttää sen sijaan puhumasta Jumalasta, mutta hän auttaa parannusta etsivää saamaan välittömän sisäisen kokemuksen Jumalasta. [V.71]

Jan Erik Sigdell: **Voiko henkisen parantumisen tukemista oppia?**

Pablo: Henkisen parantumisen tukemiseen tarvitaan parantamisen lahja. Parantamisen armolahja on merkki sielun henkisestä kypsyydestä. Sen kehittymiseen tarvitaan useita, henkiselle kehitykselle omistettuja elämiä.

Kokemus on osoittanut minulle, että tähän kysymykseen ei voi yksinkertaisesti vastata vain ”kyllä”. Parantamiskyky on tosiasiaassa armolahja – Jumalan kutsumus -, joka perustuu siihen, mitä sielu on saavuttanut monissa aikaisemmissa inkarnaatioissaan. Se on yhtä aikaa sekä Jumalan lahja että uhri. Tämän armolahjan vastaanottamiseen voimme kuitenkin valmistautua harjoittamalla henkistä kurinalaisuutta, meditoimalla, rukoilemalla, työskentelemällä epäitsekäästi lähimmäisten ja ihmiskunnan hyväksi ja asettamalla muiden hyvä omamme edelle.

Riippuu paljon myös sitä, millainen kehityshistoria sielulla on. Voimme ottaa esimerkiksi vaikka ihmisen, joka on edellisessä elämässään kiduttanut ihmisiä keskitysleirillä. Voitko kuvitella, että hänellä olisi tässä elämässä parantavat kädet? Esimerkki on brutaali, mutta hyvin selventävä. Jos taas ajattelemme jotain kehittynyttä sielua, kuten esimerkiksi Mahatma Gandhia, joka saarnasi Intiassa väkivallattomuuden puolesta, niin hän tulee varmaan seuraavassa elämässä takaisin täynnä Jumalan siunausta – jos hänellä ylipäättään on enää inkarnaatioita maan päällä. Jokainen ihminen kehittyy parantajaksi maan päällä sitä mukaa kuin hänen tietoisuutensa kehittyy, ts. kuinka pyhäksi hän tulee.

Tällä tavoin olen voinut vastata kysymykseen myöntävästi. Tämä ei kuitenkaan ole yksinkertaisen myöntävä vastaus siinä mielessä, kuin se yleensä käsitetään. Monet ihmiset haluavat tietää, voiko kursseilla tai seminaareissa opiskellen saavuttaa ”henkisen parantumisen tukijan” arvon. Tähän minun on vastattava, että ei missään tapauksessa. Opiskellen voi saavuttaa esimerkiksi lääkärin tai tohtorin oppiarvon tai hankkia reiki-masterin tutkinnon. Parannusarvoa ei voi ”opettaa” kenellekään, ei edes monivuotisessa koulutuksessa.

Edistysaskelemme määräytyvät mm. sen mukaan, miten tosissamme ja kärsivällisesti suoritamme henkisiä harjoituksiamme (rukouksia), uhraudumme muiden ihmisten hyväksi ja tunnemme myötätuntoa muita eläviä olentoja kohtaan. Tärkeitä ovat myös antautuminen jumalalliselle

rakkaudelle ja Jumalan etsiminen. Kärsivällisyys ja kestävyys ovat erittäin tärkeitä. Tulevaisuuden suuret tehtävät edellyttävät perusteellista ja pitkää valmistautumista. Voimme verrata kehitystämme ”henkisen parantumisen tukijoiksi” vaikkapa Patagonian vanhimpiin, suurimpiin ja vahvimpiin puihin, jotka ovat kasvaneet erityisen hitaasti. Samalla tavoin me voimme kehittyä henkisen parantumisen tukijoiksi. Emme voi etukäteen tietää, miten kauan kunkin yksilön valmistautuminen kestää. Tätä valmistautumisaikaa ei mitata vuosissa, vaan elettyjen elämien määrällä.

Jan Erik Sigdell: **Mutta sinä tarjoat kursseja henkisen parantumisen tukemiseksi...**

Pablo: Nämä kurssit ovat johdantokursseja henkiseen Itseparantamiseen. Kursseilla ei yritetä parantaa ketään muuta. On tavallista, että ihmiset laittavat mielellään kätensä toisen päälle ja haluavat parantaa, kuten esimerkiksi reiki-kursilla opetetaan. Kurssillani ei jaeta todistuksia. Painotan, että jokainen, joka haluaa myöhemmin ”parantaa muita”, tekee sen omalla vastuullaan. Monet ihmiset pettyvät tässä vaiheessa. Jäljelle jääneet ovat juuri niitä, jotka olenkin halunnut löytää ja heille välitän omat kokemukseni henkisen parantumisen tukemisesta. Yhdessä harjoittelemme parantumistietoisuuden kehittämistä. Tämä tapahtuu kehittämäni menetelmän mukaan, johon olen ottanut osia bhakti-, raja-, kundaliini- ja jnanajoogasta. Harjoitellessamme yhdessä mm. hiljentymisen ja rukoilemisen taitoja saavutamme tilan, jossa parantuminen voi tapahtua ”Itsestään”. Parannusretriiteissani Lanzaroten saarella voimme kokea jumaluuden ilmentymisen luonnonelementeissä – maassa, tulessa, vedessä, ilmassa ja eetterissä. Olemme läsnä koko kehollamme, rukoilemme ilman sanoja, ajatuksia tai kuvitelmia ja saamme kokea jumalallisuuden tietoisuudentilana mielen ja älyn tuolla puolen. [V.108]

Olen tavannut muutamia valmiita sieluja, joita olen rohkaissut aloittamaan työnsä henkisen parantumisen tukijoina. Tuen ja rohkaisten heitä jatkossakin mielelläni. 20-vuotisen työskentelyni aikana olen oppinut tuntemaan neljä tällaista henkilöä. Uskon, että 2000-luvun alussa on inkarnoitunut monia vanhoja sieluja, jotka kykenevät nopeasti ryhtymään henkisen parantumisen tukijoiksi. Maailma tarvitsee kipeästi hyviä henkisen parantumisen tukijoita. Tällä uudella vuosisadalla eteemme nousee uusia haasteita ja ongelmia, joita ei kyetä ratkaisemaan perinteisin, ns. tieteellisin menetelmin, vaan ainoastaan uuden henkisyiden ja

ajattelun myötä. Uusia haasteita ovat mm. ns. parantumattomat sairaudet, kuten AIDS, planeettamme saastuminen ja muut ongelmat. Emme kykene ratkaisemaan näitä uusia ongelmia perinteisin menetelmin, vaan aktivoimalla henkisyysiemme eli *henkisen kehityksemme* avulla.

Jan Erik Sigdell: **Mitä parantaminen ylipäättään on? Mitä sinä ymmärrät parantamisella?**

Pablo: Ymmärtääkseni on väärin ajatella, että ihminen voisi parantaa toisen ihmisen. Parantuminen tarkoittaa koko ihmisen muuntumista, jolloin hän alkaa ”resonoida maailmankaikkeuden jumalallisten luonnonvoimien ja parantumisen kanssa”. Tämä tapahtuu ”Itsen ohjaamana”. Tässä ei tapahdu energian siirtoa, vaan kaikki tapahtuu ikään kuin ihmisen tietoisuuden laajenemisen sivuvaikutuksena ihmisen kehittyessä tietoisuusihmiseksi ja edelleen ”enkeliksi” (Teoreettista taustaa II).

Käsittelen henkisen parantumisen tematiikkaa teoreettisen ja kokeellisen fyysikon näkökulmasta. Tarkastelen henkistä parantumista luonnonilmiönä, joka voidaan integroida teoriaan. Tämä on asian teoreettinen puoli. Samanaikaisesti saan siitä kokemuseräistä tietoa, kun täytän kutsumustani henkisen parantumisen tukijana. Esitelmissäni kerron näkemistäni parantumisihmeistä ja miten niitä tulkitseen tai mitä teorioita olen kehittänyt niihin liittyen. Esitän kysymyksiä ja annan mahdollisia, omiin kokemuksiini perustuvia vastauksia.

Tervehtymisprosessissa tapahtuu henkistä muuntumista, joka on tärkein henkisen parantumisen tukemisen seuraus. Tämä erottaa sen muista hoidoista, joissa tapahtuu muuntumista lähinnä ulkoisella, aineellisella tasolla. Henkinen muuntuminen voi saada aikaan fyysisen parantumisen, mutta fyysinen hoitaminen ei ulotu henkiselle tasolle. Minulle on tärkeää erottaa fyysinen parantuminen henkisestä. Fyysisellä parantumisella ymmärrän ruumiillisen sairauden oireiden katoamista, josta suurin osa ihmisistä on ainoastaan kiinnostunut. Henkinen parantuminen on sen sijaan paljon kokonaisvaltaisempaa ja laaja-alaisempaa. Periaatteessa henkisellä parantumisella ei ole suoranaisesti mitään tekemistä fyysisten sairauksien kanssa. Kun haluamme parantua sairaudesta, menemme lääkäriin tai luontaishoitajalle, tutkimuksiin ja hoitoihin. Mutta tämä ei riitä jos haluamme ymmärtää sairauden kokonaiskuvan, koska tällöin tutkimuksen pitäisi yltää fyysisen kehomme ulkopuolelle. Siinä tapauksessa menemme ehkä psykologin tai

psykoanalyytikon luo. Mutta ongelmana tässä on jälleen se, että psykologit ja etenkin psykoanalytikit työskentelevät vain järjen avulla. Mieli nousee jälleen etualalle, ja mielen avulla ajatellaan, analysoidaan, ymmärretään, mutta sen avulla ei paranneta. Jos haluaa parantua kokonaisvaltaisesti, on syytä hakeutua lisäksi hyvän henkisen parantumisen tukijan vastaanotolle. Tämä keskittyy henkiseen parantamiseen fyysisen hoitamisen sijaan käyttäen rukousta, meditaatiota ja Jumalalle antautumista. Jumalalle antautuminen on välttämätöntä täydellisen parantumisen saavuttamiseen.

Fyysinen hoitaminen ilman henkistä parantumista voi tietyssä mielessä olla jopa kyseenalaista, sillä tukahdutettu sairaus voi puhjeta jossain toisessa muodossa jonkin ajan kuluttua. Vahvat lääkkeet, esim. antibiootit, sytostaatit tai sädehoito voivat kyllä hetkellisesti lievittää sairautta, mutta samalla ne heikentävät kehoa niin, että sairaus voi puhjeta myöhemmin uudelleen vaikeammassa muodossa tai aiheuttaa muita vaivoja eri puolilla kehoa. Nämä voidaan tulkita eräänlaiseksi sielun hätähuudoksi henkisen parantumisen puolesta.

Jokainen sairaus on kuin muistutus, jotta huomaisimme ja parantaisimme itsessämme syvällä olevat persoonallisuuden häiriöt. Voimme käyttää niiden löytämisessä apuna esim. regressioterapiaa, rebirthing-terapiaa, gestalt-terapiaa, analyttistä kehoterapiaa jne. Näiden häiriötilojen löytäminen ei kuitenkaan yksistään riitä, ne pitäisi myös parantaa. Jos nämä häiriötilat löydetään, mutta ei kuitenkaan paranneta, siitä voi seurata lisää tunneperäistä painolastia, esimerkiksi syyllisyydentunteita. Toisaalta ei ole välttämätöntä tietää aiemmista elämästä peräisin olevia sairauksien sielullisia syitä. Sen sijaan välttämätöntä on henkinen parantuminen – jumalyhteyden etsiminen. Tästä alkaa henkisen parantumisen tukijan hiljainen tehtävä. (Teoreettista taustaa XIII, kaavio 21)

En ole vielä vastannut varsinaiseen kysymykseen siitä, mitä parantuminen mielestäni on. Seuraavassa yritän selventää asiaa.

Henkinen parantuminen on sisäistä muuntumista, joka johtaa sopusointuiseen elämään luonnonlakien mukaan ja saattaa meidät tasapainoon rakkauden ja energian lähteen sekä maailmankaikkeuden kanssa. Voisin ilmaista asian konkreettisemmin näin: ”Henkinen parantuminen tarkoittaa, että luomme suhteemme Jumalaan, todelliseen Itseemme uudelleen.” Teknisemmin ilmaistuna asian voisi sanoa näin: ”Henkisellä parantumisella tarkoitan kaikkia niitä tapoja, esimerkiksi

kaikenlaiset taidemuodot, rituaalit, tekniikat, jotka auttavat ihmistä vapauttamaan ja tasoittamaan negatiivista karmaa tuottamalla voimakkaasti neutralisoivaa, positiivista karmaa. Nämä tavat auttavat eheyttämään häiriintyneen kosmisen harmonian.”

Käsitykseni mukaan häiriö, vaikkapa esimerkiksi sairaus, on ulkoinen merkki kosmisen harmonian särkymisestä. Havaintoni mukaan henkisellä parantumisella ei periaatteessa ole suoranaisesti mitään tekemistä sairauksien kanssa. Henkisen parantumisen tukemisessa ensisijaisena päämääränä ei ole sairauden poistaminen, sillä sairauksilla on tärkeä kehitystehtävä. Jos ihmisen on tarkoitus edistyä merkittävästi henkisellä tiellään, sielu päättää usein käyttää apuna sairautta. Tämä kuuluu sielun henkilökohtaiseen kehityssuunnitelmaan. Jokainen sairaus sisältää viestin tai opetuksen. Käsitykseni mukaan tällöin olisi jumalallisten luonnonlakien vastaista yrittää hävittää sairaus ”hinnalla millä hyvänsä”.

Lääketieteellisessä järjestelmässämme on mielestäni väärä suhtautuminen kuolemaan, sillä fyysiset ja psyykkiset sairaudet pyritään tukahduttamaan ja elämää pyritään pidentämään kaikin keinoin. Meidän pitäisi elämässä, kuten myös jokaisella yksittäisellä elämän alueella, kiinnittää enemmän huomiota elämän laatuun kuin sen pituuteen. [V.8]

Meidän kasvatus-, lääketieteellinen ja yhteiskunnallinen järjestelmämme jättää täysin huomiotta tärkeitä luonnonlakeja, kuten esimerkiksi jälleensyntymän. Tähän päivään saakka on jätetty täysin huomiotta aineellisen ja energettisen maailman ulkopuolella oleva alue. Tutkimme mieluummin sairauden oireita ja aiheuttajia kuin niiden todellisia syitä. Yritämme parantaa kipua kivulla käyttämällä hoitomuotoja, jotka heikentävät kehoa ja psyykeä, kun meidän pitäisi sitä vastoin vahvistaa kehon immunitettia ja parantaa mielialaa. Vastaamme myös väkivaltaan väkivallalla viemällä rauhanturvajoukkoja sota-alueille, kun meidän pitäisi sen sijaan käyttää kollektiivista meditaatiota muutoksen aikaansaamiseksi.

Kun sairaudet tukahdutetaan, ne voivat puhjeta myöhemmin vielä voimakkaampina. Se voi tapahtua siitä syystä, että sielu pyrkii vielä innokkaammin kehittymään henkisesti.

Kärsimys ei ole koskaan turhaa, sillä kärsimyksen kautta poistuu paljon negatiivista karmaa. Kuvaannollisesti asia voidaan ilmaista näin (Teoreettista taustaa XIII): kausaalikeho vapautuu, kun siinä olevat ”sairaudet” (tällä tasolla niitä nimitetään karmaksi) siirtyvät fyysiseen kehoon. Negatiivisesta karmasta vapautuminen on toisaalta

oppimisprosessi ja toisaalta hienoaineinen puhdistumisprosessi, joka tuo meidät yhä lähemmäksi Jumalaa.

Henkisen parantumisen rukousistunnoissa tämä puhdistuminen tapahtuu ilman kärsimystä, koska parannusta etsivä pääsee yhteyteen kaikkiallisen rakkauden ja rauhan, Jumalan kanssa. Teoreettisen fysiikan tutkija sanoisi sen näin: pääsemme hetkellisesti yhteyteen yhtenäisen kentän kanssa.¹⁵

Sanon ”hetkellisesti”, koska alussa tämä kontakti on hyvin lyhytkestoinen, usein sitä ei huomata lainkaan. Seuraavissa parannusistunnoissa kontakti tulee selvemmäksi ja vakaammaksi. Sen yhteydessä häviää paljon negatiivista karmaa, joka olisi muuten saattanut aiheuttaa kärsimystä. Paranemisen saa aikaan yhteys Jumalaan, yhteys ehdottomaan rakkauteen. Kuvaannollisesti (XIII) voisi sanoa: auringonlämpö (kaavioon 20 voisi piirtää ”auringonjumalan” ylimmäksi) saa ylimmän astian (kausaalikeho) nesteet höyrystymään, jolloin sairaudet eivät enää siirrykään fyysiseen kehoon. Kuvaannollisesti ne höyrystyvät ulos jo ylimmässä kerroksessa.

Siksi korostan yhä uudelleen, että henkisen parantumisen tukemisessa ei ole ensisijaisesti kyse sairauksien poistamisesta, vaan harmonian luomisesta elämän jumalallisiin luonnonlakeihin. Jos tämä onnistuu, silloin sairaudet katoavat ”itsestään” ikään kuin sivuvaikutuksena jumalallisen ykseyden saavuttamisesta. Yhdistyminen jumalalliseen on paranemisprosessi. Sanskritinkielinen sana *yoga* tarkoittaa samaa. Henkisen parantumisen johdantokursseillani on ensi sijassa kyse parantumistietoisuuden ja itsekurin kehittämisestä bhakti- ja jnana-joogaharjoitusten avulla.

Henkinen paraneminen on henkistä kehittymistä. Elämämme kriisit, olivatpa ne sairauksia, psyykkisiä häiriöitä tai kohtaloniskuja, ovat sielun keinoja edistää kehitystä seuraavalle tasolle kohti ykseyttä, ykseyttä koko universumin kanssa (IV). Kaikenlaiset häiriöt ovat osoitus siitä, että ihmisen sisäinen harmonia, yhteys Jumalaan, on häiriintynyt. Kun tämä sisäinen harmonia palautetaan, voi seurata pysyvä paraneminen.

¹⁵ Ks. (XIV) ja tri John S. Hagelin: ”Is Consciousness the Unified Field? A Field Theorist’s Perspective” (*Modern Science and Vedic Science*, Vol. 1 (1987), s. 28 ja Vol. 3 (1989) s. 3. Department of Physics, Maharishi International University, Fairfield/USA.

Kaikki me siis tarvitsemme parantumista, vaikka kehomme olisikin terve. Parannusta ei tarvita, jos on saavuttanut täydellisen jumalykseyden, ts. jumaltietoisuuden.

Jan Erik Sigdell: **Jos ymmärrän oikein, olet tekemisissä parantamisen, et sairauksien kanssa...**

Pablo: Henkisen parantumisen päämääränä ei ole ensisijaisesti sairauksien poistaminen, johon lääketiede pyrkii. Lääketieteessähän opetellaan tuntemaan kehon ja mielen sairauksia, jotta niitä vastaan voitaisiin taistella, ne voitaisiin poistaa tai tukahduttaa. Tämä on mielestäni fyysistä hoitoa, ei parantamista.

Jotta voisin selventää tervehtymisprosessia, käytän tässä kahta erilaista termiä: ”hoito” ja ”parantaminen”, jotka molemmat kuuluvat osana tervehtymisprosessiin. ”Parantaminen” tarkoittaa häiriintyneen harmonian eheyttämistä. Parantamistapahtuma on tyypillisesti rituaali, jolla pyritään vapauttamaan tai tasoittamaan negatiivista karmaa. Rukoileminen on yksi tällainen rituaali, jolla ei ole mitään tekemistä sairauksien kanssa. Sairaudet ovat fyysisellä tasolla (aineen, energian, ajan ja paikan tasolla) ilmeneviä kosmisen harmonian häiriöitä.

Ohessa on esimerkki asian selventämiseksi. Ihminen varastaa toiselta rahapussin. Tällä teollaan hän aiheuttaa uhrille harmia ja ongelmia. Teollaan varas aiheuttaa kosmisen harmonian särkymisen. Tämä johtaa väistämättä siihen, että varas hukkaa itse rahapussinsa jossakin vaiheessa tai se varastetaan häneltä. Milloin se tapahtuu, sitä ei voi kukaan tarkasti sanoa. Universumi odottaa, kunnes olosuhteet ja tilanne ovat oikeat, ja silloin varas joutuu itse uhriksi.

Olkoon ”rahapussin menetys” eräänlainen sairaus. Tämä sairaus syntyi tavallaan kosmisen harmonian särkymisestä. Tässä tapauksessa harmonia häiriintyi siitä, että ihminen varasti jotain toiselle kuuluvaa, mikä tuotti tälle vahinkoa ja tuskaa.

”Hoidoksi” ymmärrän kaikki toimenpiteet ja tutkimukset, joilla taistellaan sairautta vastaan ja joilla se pyritään poistamaan. Sairauden käsite pitää mielestäni sisällään fyysisten vaivojen lisäksi kaiken epätasapainon mielen, psyyken ja elämäntilanteiden alueella. Yhteistä kaikille hoitomuodoille on se, että ne analysoivat häiriön laadun ja taistelevat sitä vastaan. Niinpä esimerkiksi lääkäri tutkii potilaan ja määrittelee sairauden, määrää lääkkeitä sairauden poistamiseksi tai

tukahduttamiseksi ja saattaa tehdä kirurgisen toimenpiteen. Psykoterapeutti analysoi järjellään potilaan mielen ja psyyken epätasapainoa, hänen käyttäytymistään ja asenteitaan. Samalla tavoin myös maanviljelijä ”hoitaa” kasvejaan ruiskuttamalla niille tuholaistorjunta-aineita ja kasvinsuojeluaineita. Näin toimivat myös valtioiden hallitukset lähettämällä kriisialueille rauhanturvajoukkoja ”varmistaakseen maailmanrauhan” tai sijoittamalla suuria rahasummia asevarusteluun ja uhraamalla nuorten ihmisten (sotilaiden) fyysisen ja psyykkisen terveyden.

Kaikki yllä olevat esimerkit ovat yrityksiä ”hoitaa” ja niille kaikille on yhteistä:

1. Huomio kiinnitetään vain häiriöön, olipa se sairaus, kipu, kärsimys, virus, tartuntatauti, ongelma, selkkaus, sota, epäoikeudenmukaisuus jne.
2. Häiriö yritetään poistaa analysoimalla, tutkimalla, taistelemalla tai tukahduttamalla
3. Häiriön poistoon tarkoitettut menetelmät aiheuttavat usein ei-toivottuja sivuvaikutuksia, kuten esimerkiksi sairauden uusiutuminen, sen muuttuminen toiseksi, ympäristön saastuminen, kosto, kipu jne.
4. Toimenpiteiden tarkoitus on muuttaa ihmisten asenteet (sivistykselliset ja älylliset) sellaisiksi ”kuin me haluamme” asettamatta kyseenalaiseksi sitä, ovatko nämä asenteet ja ajattelutavat todella oikeita myös universaalista näkökulmasta katsoen.

Ihmisen oma käsitys tervehtymisestä ei ehkä ole sopusoinnussa hänen sielunsa kehityssuunnitelman kanssa, ja hän tarvitsee vielä jostain syystä sairauden kokemuksen. Jos sairaus poistetaan väkisin, on varmaa, että häiriö palaa jossain muodossa. Jos kuolemansairaahan ihmisen elämää yritetään pidentää ”hinnalla millä hyvänsä”, voi taustalla olla väärä käsitys elämästä ja kuolemasta. Meidän yhteiskunnassamme vallitseva maksimaalinen voitontavoittelu on ehkä ristiriidassa maanviljelijän ajattelun kanssa, sillä maanviljelijän tehtävänä on tuottaa ihmisille ravintoa. Tietyn maan hallituksen käsitys maailmanrauhasta saattaa poiketa toisen maan hallituksen käsityksistä.

Häiriöt, vaikkapa sairaudet, ovat kosmisen harmonian särkymisen ulkoisia ilmentymiä. Hoidossa huomio kiinnitetään häiriöön, kun taas henkisessä parantamisessa pyritään häiriintyneen harmonian eheyttämiseen. Henkisessä parantamisessa ei ole välttämätöntä tutkia

sairautta, tärkeämpää on saada kokemus täydellisestä harmoniasta. Sairaus on harmonian särkymisen seuraus. Teoreettisen fysiikan termein tätä voisi verrata ilmiöön, jossa symmetrian murtuminen synnyttää alkeishiukkaset.

Käsitykseni mukaan kosmisen harmonian kokeminen saa aikaan henkisen parantumisen. Väite pitää sisällään oletuksen, että kosminen harmonia eli järjestys on olemassa. Vain tällöin voidaan puhua harmonian eheyttämisestä. Kun puhumme hoidosta, meidän ei tarvitse ajatella kosmista harmoniaa. Tässä tapauksessa riittää, kun rajoitumme taistelemaan kaikkea sitä vastaan, mikä häiritsee tai mitä emme pidä hyvänä tai minkä koemme epämiellyttävänä.

Henkinen parantaminen on historiassa liitetty usein uskontoon, uskoon ja taikauskoon. Henkiseen parantamiseen liittyy myös henkisyys. Mitä on henkisyys? Tämä kysymys on länsimaisille ihmisille ja uskonnoille epäselvä, eikä sitä ole riittävästi pohdittu. Ihmiset ovat kehittäneet uskonnollisia järjestelmiä ilman henkisyyttä. Tämä on yhtä järjetöntä kuin fysiikka olisi ilman matematiikkaa. Henkistä parantamista/parantumista ei voi ymmärtää ilman henkisyyttä, sillä se on henkinen prosessi, henkinen muuntuminen.

TEOREETTISTA TAUSTAA (IX): Heilen vs. Kurieren / healing vs. curing

"Healing" (Henkinen parantaminen) verrattuna **"curing"** (hoitoon)

Paraneminen = "Healing" (Henkinen parantaminen) + "Curing" (Hoito)

"Healing" (Henkinen parantaminen) = häiriintyneen kosmisen harmonian eheyttäminen.

"Curing" (Hoito) = kaikki ne keinot, joiden tarkoituksena on poistaa sairaus tutkimusten ja erilaisten menetelmien avulla.

Jan Erik Sigdell: **Onko sairauksilla mielestäsi merkitystä?**

Pablo: Ellei meillä olisi sairauksia, emme olisi kovin kiinnostuneita "työskentelemään" henkisen kehityksemme ja jumalsuhteemme hyväksi [III.3]. Miksi villieläimet eivät sairastu samoin kuin ihmiset? Miten tämä on mahdollista, jos ihmiset kuitenkin ovat korkeammalle kehittyneitä olentoja? Vastaan kysymyksiini niin, että ihmisen todellinen

elämäntehtävä on kehittyä henkisesti, ts. ”nostaa” itsensä jumalalliselle tasolle. Sairaudet nopeuttavat kehitystämme inhimillisen tietoisuuden tasolta jumalallisen tietoisuuden tasolle. Eläimillä ei ole tällaista elämäntehtävää eikä niillä ole tarvetta ponnistella päästäkseen inhimillisen tai jumalallisen tietoisuuden tasolle. Meihin ihmisiin on sitä vastoin koodattu syvälle sisimpään pyrkimys päästä korkeampaan tietoisuudentilaan.

Jos ihminen jättää todellisen elämäntehtävänsä huomiotta ja tuhlaa aikansa kaikkeen muuhun, avautuvat ovet sairauksille. Sairaudet ovat henkistä kehitystämme kiihdyttävä moottori. Ihmisen henkinen kehitys ja muuntuminen etenisivät kovin hitaasti ilman sairauksia. Monet ihmiset jättävät kuitenkin käyttämättä tämän mahdollisuuden henkiseen kehittymiseen turvautumalla pelkästään modernin teknologian tarjoamaan hoitoon ja jättämällä huomiotta henkisen parantumisen mahdollisuuden.

Sairaudet yleensäkin, mutta eritoten vakavat sairaudet, saavat meidät rukoilemaan. Mielestäni sairaudet ovat henkisen parantumisprosessin kulmakiviä [V.46]. Ne estävät meitä tuhlaamasta elämäämme. Rukoileminen on yksi tärkeimmistä tehtävistämme, ellei kaikkein tärkein elämäntehtävämme. Valitettavasti huomaamme usein vasta kuoleman jälkeen – siis liian myöhään, kun olemme jo jättäneet kaiken taaksemme –, että olemme tuhlanneet lyhyen elämämme. Äly toimii hyvin kirkkaasti ja selkeästi ilman sairaan fyysisen kehon rajoituksia, koska se ei ole enää sidottu aivojen, ”fysiologisen kovalevyimme”, vähäiseen kapasiteettiin. Kuoleman jälkeen ihminen pääsee jumalalliseen valoon, eräänlaiseen valaistumisen tilaan. Tässä valossa hän voi tarkastella juuri elettyä elämäänsä ”Jumalan silmin”. Ihminen voi katsoa taakseen ja arvioida ja arvostella itse itseään. Tällöin hän luo myös itse seuraavan elämän suunnitelman, ja tämä Itse on Jumala. Tämän voi ymmärtää niin, että Jumala ikään kuin kutsuu meidät tarkastelemaan itseämme Hänen näkökulmastaan, Hänen ”talostaan tai kehostaan” käsin ilman erillisyyttä Hänestä, täydellisessä ykseydessä Hänen kanssaan. Valitettavasti sielu ei viivy kauan tässä valaistuneessa tietoisuudentilassa tuonpuoleisessa. Kun ihminen seuraavan kerran inkarnoituu maan päälle, hän kohtaa itse suunnittelemansa kohtalon.

Suunniteltu kohtalo ei tarkoita sitä, että ihminen todella joutuisi kokemaan kaikki, mitä kohtaloon on määrätty, sillä esimerkiksi rukousharjoitukset muuttavat kohtaloamme. Tätä voisi kuvata seuraavasti: tuntuu kuin kulkisimme maisemassa, joka muuttuu samanaikaisesti jokaisen askeleen myötä tai kuin kulkisimme ilmapatjalla. Olemassa oleva ja meille määrätty maisema muuttuu jokaisen tekemämme teon myötä elämän aikana [III.43]. Oma kohtalomme muuttuu sen mukaan, millaisia askeleita otamme oman, alkuperäisen, itse kirjoittamamme kohtalon puitteissa.

Nykypäivän ihminen elää valittaen sairauksista, joita kutsutaan elintasosairauksiksi. Suurin elintasosairaus on kuitenkin se, että ihminen sekoittaa Jumalan ja rahan. Ihminen turvautuu rahaan, ei Jumalaan. Hän turvautuu lääkkeisiin, hoitoihin ja lisäravinteisiin, jotka ovat kalliita ja vahvistavat sitä, että raha on tärkeintä. Ihminen turvautuu hoitoihin, ei henkiseen parantumiseen. Tämä jatkuu siihen saakka, kunnes ne eivät enää auta häntä, sillä näin tulee väistämättä käymään. Miksi näin? Näin siksi, että ihminen tunnistaisi ongelman perussyyn ja löytäisi ratkaisun eli henkisen parantumisen tien. Ihminen alkaa etsiä turvaa Jumalasta. Nyt alkaa todellinen parantuminen, henkisen parantumisen tie. Kaikki muu on ollut rikastuttavaa, mutta ei välttämättä tarpeellista matkantekoa pois hankalasta tilanteesta.

Toiseksi suurin elintasosairaus on ihmisten väärä käsitys Jumalasta. Se johtaa siihen, että monet ihmiset eivät usko Jumalaan. Nämä ovat usein hyvin älykkäitä ihmisiä, jotkut heistä henkisyyteen suuntautuneita. Jumalaan ei voi uskoa, vaan Hänet voi vain kokea ja tunnistaa tästä kokemuksesta (IV). Ihmiset erottaa Jumalasta useimmiten väärä käsitys Hänestä. Tämä väärä käsitys saa joskus aikaan ristiriitaisia muotoja, kun ihmiset tekevät Jumalan nimissä mitä kauhistuttavimpia tekoja! He sekoittavat tällöin Jumalan oman mielensä ”haamuihin”. Tällaista toimintaa tukevat usein vanhat, mutta siitä huolimatta väärät uskonnot ja niiden johtajat.

Oikea uskonto perustuu jumalalliseen rakkauteen ja tietoisuuteen Hänestä (XIV), ei ihmisen mielen kuvitelmiin Jumalasta. Jumala ei ole kuvitelma, kuvitelmia tuottaa ihmisen mieli. Jumala on tietoisuudentila, joka saavutetaan, kun ihminen kokee koko maailmankaikkeuden omassa tietoisuudessaan. Kun tämä tapahtuu, kuvitelmat häviävät ja

ihminen ”kokee Hänet”. Tätä kokemusta on vaikea kuvata sanoin. Tämän kokenut ihminen ei käytä mielellään sanaa ”Jumala”, jotta ihmiset eivät sekoittaisi sitä mielensä haamuihin, käsityksiinsä Jumalasta. Sen vuoksi hän puhuu mieluummin Puhtaasta tietoisuudesta, Olemisesta, Itsestä, Jumalallisesta rakkaudesta, Kosmisesta tietoisuudesta, Jumalallisesta...

Jan Erik Sigdell: **Milloin ihminen on henkisesti parantunut tai fyysisesti parantunut („ich bin geheilt“ bzw. „ich bin kuriert“) ?**

Pablo: Aineellisen tason hoitoja pidetään onnistuneina tai epäonnistuneina sen mukaan, miten ne ovat onnistuneet poistamaan sairauden oireita tai tukahduttamaan sairauden. Henkistä parantumista ei tarkastella sairauden näkökulmasta. Henkisestä parantumisesta puhuttaessa ei voi sanoa, että se olisi epäonnistunut tai että se ei toiminut vain sen perusteella, että sairaus on vielä olemassa. Asia on henkiseltä kannalta katsoen täysin päinvastainen, ts. sairaudet nähdään henkisen parantumisen perustana. Pidän sairauksia henkisen parantumisen kulmakivinä.

Fyysisellä tasolla hoito on tehonnut sairauteen, kun sen oireet ovat kadonneet. Henkinen parantuminen on tapahtunut silloin, kun sairauden taustalla oleva karma on puhdistunut tai tasoittunut ko. sairauden avulla.

Usein käy niin, että ihminen on fyysisellä tasolla parantunut, mutta ei vielä henkisesti. Sairaus voi tällöin uusiutua myöhemmin. Voi ilmetä myös uusia sairauksia edellisen sairauden hoitoon käytettyjen lääkkeiden ja käsittelyjen sivuvaikutuksena.

Jan Erik Sigdell: **Montako parannusistuntoa paranemiseen yleensä tarvitaan? Millaisia paranemistulokset ovat olleet?**

Pablo: Parantuminen on yleensä pitkä prosessi. Rukousistunnoissa tapahtuu aina parantumista tämän kirjan tarkoittamassa mielessä, mutta ei välttämättä sellaisessa muodossa kuin ihminen on toivonut. Tämä johtuu ennen kaikkea siitä, että parannusta etsivällä on väärä käsitys parantumisesta. Ihmiset uskovat yleensä, että he ovat sairauden, toisten ihmisten tai olosuhteiden viattomia uhreja, koska heillä ei ole käsitystä karman laeista, ja he eivät tiedosta toimintaansa.

Olin pitkään sitä mieltä, että henkisen parantumisen onnistuminen riippuisi parantumisen tukijan kyvyistä. Vaikka näin osittain onkin, on kokemus osoittanut minulle, että on olemassa muitakin ratkaisevia tekijöitä. Ihmiseltä odotetaan, että hän itse etsii henkistä parantumista. Henkisen parantumisen tukijan työtä helpottaa, jos ihminen tekee jotain myös itse parantumisensa hyväksi. Parhaiten ihmistä auttavat rukoukset ja meditaatio. Ratkaisevan tärkeä on myös avunhakijan oma asenne.

Paranemisprosessin kesto riippuu ensi sijassa siitä, miten avunhakija sitoutuu asiaan ja miten kärsivällinen ja kestävä hän on harjoituksissaan.

TEOREETTISTA TAUSTAA (X): Eri kehot ja niiden sairaudet

Oletukseni siis on, että ihmisellä on useampia kehoja.

1) Se, mitä yleensä nimitetään kehoksi, on karkea-aineinen ja ainoa, minkä voimme nähdä fyysisin silmin. Nimitän sitä jatkossa **fyysiseksi keheksi**. Se on paikallinen ja rajoittunut aineellinen kenttä.

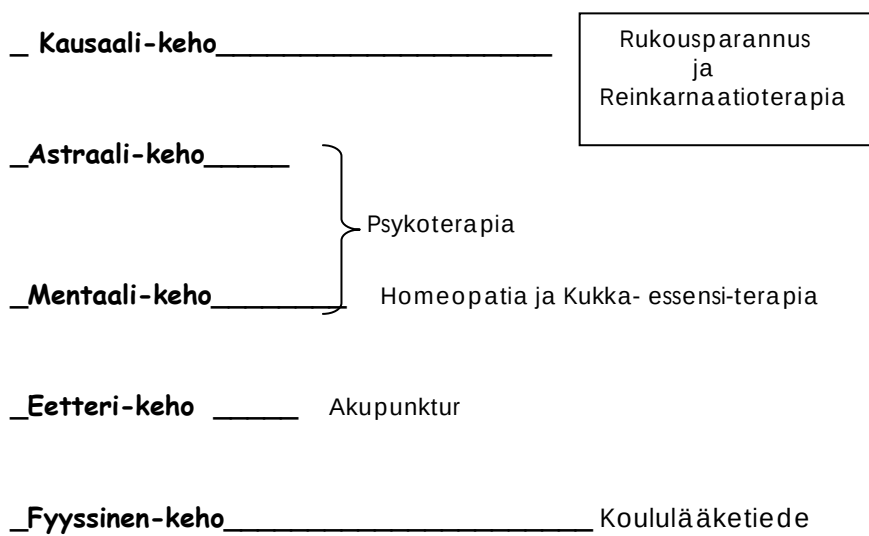
2) Toinen keho on **eetterikeho**. Se koostuu hienojakoisesta aineesta ja ulottuu fyysisen kehon ulkopuolelle. Se on myös paikallinen aineellinen kenttä, mutta erotuksena fyysiseen kehoon, sillä ei ole määrättyjä rajoja. Tämä kenttä voi ulottua kauas fyysisen kehon ylä- ja ulkopuolelle. Jotkut ihmiset voivat nähdä eetterikehon "aurana". Koska se on hienoa-aineisempi kuin fyysinen keho, voimme nähdä siitä vain sen osan, joka ympäröi fyysistä kehoa. Se voidaan "nähdä" fyysisille silmille näkymättömänä värillisenä valona.

Ihmisen kuollessa nämä molemmat kehot hajoavat. Ihminen on kuitenkin olemassa edelleen, ei kuitenkaan yksilönä, vaan tietoisuutena. Tässä tilassa ei tunneta painovoimaa, aika näyttää kulkevan toisin ja aistikokemukset fyysiseen maailmaan puuttuvat. Tietoisuus on verhoutunut eräänlaiseen valokehoon, jossa voidaan erottaa astraali-, mentaali- ja kausaalikehot.

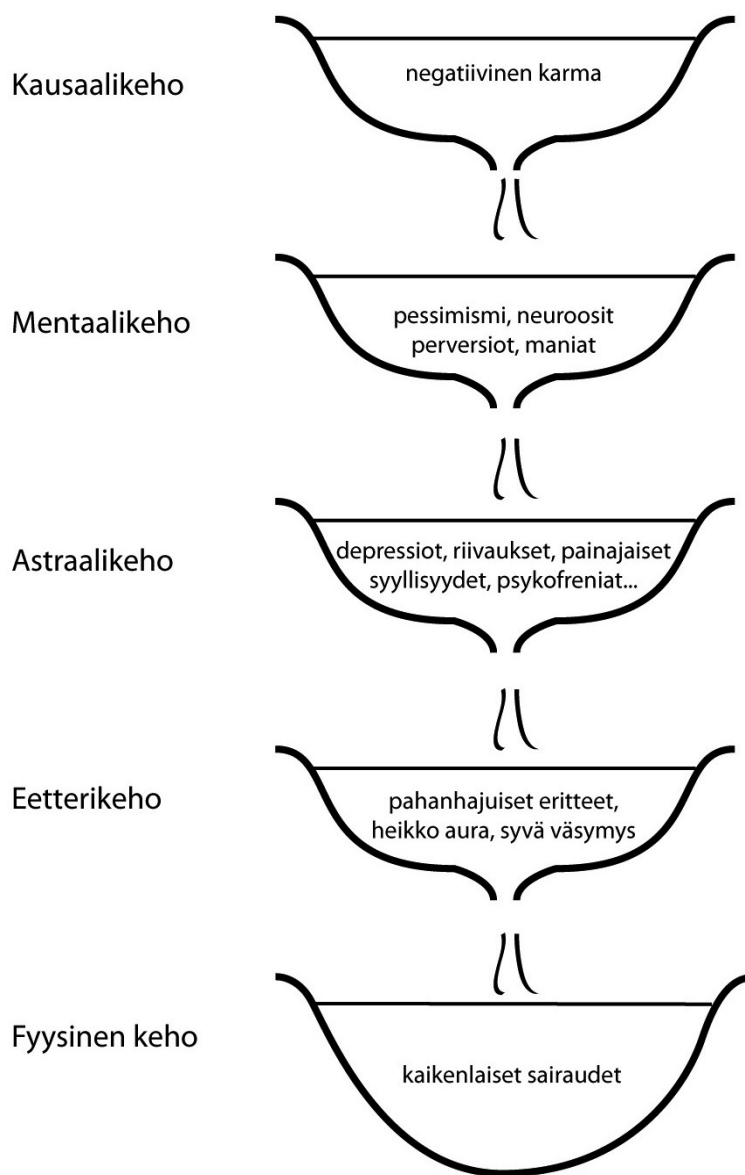
- 3) **Astraalikeho** on energiakenttä, johon on tallentunut kaikki tunteemme ja tuntemuksemme.
- 4) **Mentaalikehon** energiakenttä on edellistä laajempi, ja se on muodostunut ihmisen ajatuksista ja hänen persoonallisuudestaan. Mentaalikehon energiakenttään on tallentunut ihmisen ajatustottumukset ja ajatusmallit.
- 5) **Kausaalikeho** ei ole enää energiakenttä, vaan informaatiokenttä. Tähän kenttään on tallentunut ihmisen sielun karmallinen informaatio. Tässä kentässä on ihmisen ns. *Curriculum Vitae*, hänen eri elämiensä ”ansioluettelo”, jonka sielu on tallentanut, ts. kaikki, mitä sielu on kokenut monien inkarnaatioidensa aikana.

Rukousistunnoissa ihmisen on mahdollista samaistua vähitellen ja täysin luonnollisella tavalla Todelliseen Itseensä (*Atman*). Teoreettista taustaa VI-osassa selitettiin, että tämä *Atman* on osa jumalallisuutta, niin kuin auringonsäde on samaa auringon tulta, ja tämä Itse on Jumala. Tässä prosessissa häiriöt ja sairaudet häviävät ”Itsestä/itsestään”. Painotan vielä kerran sitä, että minä en paranna, vaan ainoastaan tuen ihmistä tässä prosessissa, sillä parantuminen on Itsensä parantamista.

Nyt herää seuraava kysymys: miksi sielu ei koe omaa jumalallisuuttaan, jos se kerran on osa jumalallista olemusta? Vastaus on, että sielu ei ole enää tietoinen todellisesta jumalallisesta luonnostaan. Emme voi tietää, miksi sielu eroaa Jumalasta, niin kuin auringonsäde auringosta. Voimme kuitenkin ymmärtää sen, että heti kun eroaminen (yksilöllistyminen) on tapahtunut, sielu ”pukeutuu” eri kehoihin ja unohtaa vähitellen todellisen olemuksensa. Se alkaa samaistua kehoihinsa. Tätä samaistumista voi verrata siihen, kun ihminen samaistuu vaatteisiinsa eli fyysiseen kehoonsa. Tietoiseksi tulemisen prosessi tarkoittaa sitä, että ihminen tiedostaa todellisen, alkuperäisen olemuksensa, havaitsee sen ja kokee sen uudelleen. Minä kutsun tätä prosessia parantumiseksi. Kärsimyksien ja sairauksien tarkoitus on auttaa meitä monien inkarnaatioiden aikana pääsemään irti kehoon samaistumisesta ja hyväksymään, että näiden rajoitteiden yli on mahdollista päästä

Kaavio 22: Kaavio tasoista, joilla eri terapiamuodot vaikuttavat

Kaavio 21: Sairauksien tie kausaalikehosta fyysiseen kehoon

Jan Erik Sigdell: **Mihin tarvitsemme eri kehojamme sinun näkemyksesi mukaan?**

Pablo: Eri kehot ovat sairauksiemme kantajia ja ne auttavat meitä negatiivisesta karmasta vapautumiseen, puhdistumiseen ja samalla tietoiseksi tulemiseen. Kaaviossa 21 on havainnollistettu, miten eri kehot toimivat ikään kuin sairauksien ”säiliöinä”. Ne muodostavat hierarkkisen

järjestelmän, jonka tarkoitus on kausaalikehon puhdistuminen. Tämä tapahtuu kahdella eri tavalla (kuvaannollisesti esitettynä):

1. ”Likaisen veden” höyrystäminen auringon lämmön avulla kuvaannollisesti ilmaisten, ts. tämä ei tapahdu automaattisesti, vaan tarvitaan kääntymisen Jumalan puoleen käytännön tasolla rukouksen ja omistautumisen avulla. Kausaalitason ”sairaus” on negatiivinen karma.

2. ”Likaisen veden” valuttaminen alempiin astioihin. Tämä on automaattinen prosessi.

Ellemme hyväksy Jumalan puoleen kääntymisen tietä (1), silloin ainoa puhdistumisen vaihtoehto on (2). Tällöin kausaalitason sairaus (karma) virtaa alempiin astioihin, mentaali- ja astraalikehoon. Mentaalitasolla ilmeneviä sairauksia ovat mm. pessimismi, maniat, depressiot, neuroosit, fobiat, perversiot jne. Tällä tasolla on jälleen kaksi vaihtoehtoa mentaalikehon vapauttamiseksi: on mahdollista käyttää psykoterapiaa (laajimmassa muodossaan) tai antaa sairauksien virrata alemmas astraalikehoon. Tällä tasolla voi ilmetä esim. painajaisia ja pakkomielteitä jne. Astraalikehon vapauttamiseksi tarvitaan taas virtausta alaspäin, eetterikehoon, jossa sairaudet ilmenevät pahanhajuisina eritteinä, heikkona energiakenttänä (aura), epävarmuutena, väsymysoireyhtymänä (burnout) ja uupumuksena. Fyysisellä tasolla ilmenevät sitten nk. ”sairaudet”, kuten syöpä, infektiot jne., mutta myös onnettomuudet sekä aineelliset ja fyysiset vahingot. Tällä alimmalla tasolla on koululääketieteen työkenttä.

Avuksemme on löytynyt yhä enenevässä määrin herkkiä terapiamuotoja ja parannusmenetelmiä, kuten akupunktio, homeopatia, kukkaterapia, psykoterapian laaja kirjo jne., jotka kaikki vaikuttavat hienoaineisempien kehojen, ”ylhäällä olevien säiliöiden”, paranemiseen. Yleissääntönä voidaan pitää sitä, että mitä aikaisemmin eli mitä ylemmällä tasolla ”käsitlemme” sairautta, sitä todennäköisimmin se paranee. Vertauskuvallisesti voidaan sanoa, että mitä hienoaineisempi sairaus itsessään on, sitä helpompi se on parantaa.

Kaaviota tarkasteltaessa on syytä huomata seuraavat seikat. Sairaus on ollut olemassa jo kauan ennen kuin se ilmenee fyysisessä kehossa ns. sairautena. Sairaus on alkanut kausaalikehossa, ja mitä alemmaksi se virtaa, sitä karkeampana se ilmenee ja sitä vaikeampi se on parantaa. Jos ihminen odottaa kauan eikä tee mitään, automaattinen prosessi etenee ja lopulta ei ole muuta mahdollisuutta kuin tehdä fyysiseen kehoon

esimerkiksi kirurginen operatio (vaikkapa kasvaimen poistaminen). Jos alussa olisi käytetty vaikkapa homeopatiaa, kukkatippoja, keskusteluterapiaa tai rukousta, ongelma olisi voitu ratkaista tai ainakin sitä olisi voitu helpottaa. Kasvaimen sijaan (tässä esimerkissä) fyysisellä tasolla olisi saattanut ilmetä esimerkiksi vilustuminen. Tässä tapauksessa voidaan sanoa, että sairaus (karma) on lieventynyt.¹⁹

Käsittääkseni meidän pitäisi työskennellä kaikilla tasoilla samanaikaisesti ja yhteistyössä eri alojen specialistien kanssa, sillä jokaisella alueella on omat asiantuntijansa ja menetelmänsä. Jokaisen pitäisi tunnistaa oma työkenttensä ja pitäytyä siinä. Minun erikoisalaani on tapa (1) kausaalikehon alueella, ja minun työmenetelmäni on rukous. En tee siis mitään hoitoja, ainoastaan rukoilen. Reinkarnaatioterapia oikein suoritettuna vaikuttaa myös tällä samalla tasolla.

Aikaisempaan kysymykseen: *”Tarvitaanko parannusistuntoja, ellei ole sairas?”*, saadaan tässä uusi näkökulma. Mitä tarkoitetaan sillä, *”ettei ole sairas?”* Puhekielessä sillä tarkoitetaan sitä, että fyysinen keho ei ole (vielä) sairastunut. Mutta kuka meistä voi sanoa, että ylemmät, näkymättömät kehot eivät ole sairaita? Parannusistuntoni ovat rukousistuntoja, joissa näkymättömien kehojen sairaudet voivat parantua jo paljon ennen kuin ne saavuttavat fyysisen kehon. Voi käydä niinkin, että joku paranee rukouksen avulla syövästä, joka olisi saattanut ilmetä vasta lähivuosina. Avunhakija ei tiedä tästä mitään. Hän saattaa ajatella: **”Tunnenpa oloni keveäksi, ikään kuin sielullista painolastia olisi poistunut”²⁰, mutta fyysisessä kehossani ei oikeastaan mikään ole muuttunut”²¹**

Jos jotain on kuitenkin muuttunut myönteiseen suuntaan, avunhakija voi todeta: **”Ai niin, minähän sain niitä homeopaattisia pillereitä!”**

👉 25 👉 Rouvalla F. (50) löydettiin myooma kohdusta. Rukouksen aikana näin sisäisesti, miten kasvain sulii valoon. Tällaiset sisäiset näyt pidän omana tietonani enkä puhu niistä, koska en voi itsekään niitä varmuudella selittää.

Seuraavassa istunnossa hän kertoi minulle, että myooma oli pienentynyt kolmannekseen alkuperäisestä homeopaattisten lääkkeiden ansiosta. Kasvaimen pieneneminen oli todettu ultraäänitutkimuksessa. Hymyilin hiljaa

¹⁹ Ks. tapausesimerkki HIV-Syfilis

²⁰ Puhekielessä väärinkäytetty sana ”sielu”, ks. (VI)

²¹ Ks. Tapausesimerkki 👉 👉 ”Ylipaino-ongelmani ei ole parantunut, ja se oli oikeastaan se syy, minkä vuoksi hakeuduin alun perin hoitoon”.

mielessäni. Ihmisten on vaikea jäsentää mielessään henkisen parantumisen kokemuksia. He haluavat uskoa homeopaattisten pillereiden auttaneen. Ihminen tarvitsee jotain konkreettista, joka on saanut parantumisen aikaan. Ihmisten on hyvin vaikea kuvitella parantumisen taustalla vaikuttavaa tietoisuusprosessia.

Vastasin hänelle, että tämä on vasta alkua ja että nyt vain jatkamme tästä eteenpäin. En kuitenkaan pystynyt vakuuttamaan häntä siitä, että lisäistunnot olisivat hyväksi. En tiedä, mitä hänelle on sen jälkeen tapahtunut, sillä en nähnyt häntä enää koskaan.

Ihmettelen usein mielessäni, miksi ihmiset eivät halua jatkaa henkisen parantumisen prosessia. Miksi he eivät usko omiin objektiivisiin ja subjektiivisiin paranemiskokemuksiinsa? Eivätkö he oikeastaan haluakaan parantua?

 26 **Hieman samantapainen kokemus minulla oli erään**

homeopaattilääkärin kanssa. Pidin hänen kanssaan rukousistunnon. Jonkin ajan kuluttua hän tuli uudelleen luokseni ja kertoi innostuneena, että homeopatia on toiminut jälleen ja hänen kohtumyoomansa on hävinnyt. En sanonut mitään. En puhu siitä, mitä olen sisäisesti havainnut. Tässä tapauksessa näin, että kasvaimen häviäminen ei ollut niinkään homeopatian ansiota, vaan parannusrukouksen vaikutusta, ts. sitä, että hän sai kokemuksen Jumalan puoleen kääntymisestä.

En sanonut mitään, sillä miten voin väittää, että minun tulkintani ja havaintoni on oikea. En voi todistaa sitä, mutta se on minun tietoni.

Olen pohtinut itsekseni, onko minun parannustyölläni mitään merkitystä, jos ihmiset eivät opi siitä mitään. Eikö kerääntyneen negatiivisen karman purkamiseksi ole välttämätöntä, että ihminen oppii tässä prosessissa jotain itsestään?

Ymmärrätkö nyt, miksi elämä henkisen parantumisen tukijana on niin vaikeaa? Osaavatko ihmiset arvostaa sitä, mitä he saavat ja mitä työni sisältää ja merkitsee? Olen nähnyt monesti, miten karma purkautuu heistä kääntyessämme rukouksessa Jumalan puoleen. En kuitenkaan puhu siitä. Jos haluaisin selittää avunhakijalle puhumalla sen, mitä oikeastaan on tapahtunut, saisivat nämä karmalliset kuvat todellisuuden luonteen ja aktivoituisivat jälleen. Mahdollisesti avunhakija ei ymmärtäisi niistä mitään, ja minä saisin huijarin maineen.

Tehtäväni on auttaa ihmisiä vapautumaan entisten elämien karmallisista muistoista ja yhdistymään jumalalliseen rakkauteen. Tällöin

minulle on täysin selvää, että suuntaan huomioni aina jumalallisuuteen, en sairauksiin enkä karmaan.

Pidin omaa vastaanottoani jonkin aikaa Kehl am Rheinin-kaupungissa lääkärin vastaanottotiloissa. Keskustellessani kerran lääkärin kanssa puhuin edellä kerrotuista asioista. Hän ymmärsi ja vastasi minulle: ”Minä en voi työskennellä sillä tavoin. Minun täytyy etsiä sairauksia, tehdä niistä diagnoosi, opiskella, hoitaa ja keskustella sairaudesta ja sen hoidosta potilaan kanssa”. Tämä pitää paikkansa. Sen vuoksi mielestäni ei ole mahdollista, että lääkäri toimisi henkisen parantumisen tukijana, jos hän haluaa jatkaa normaalia lääkärin työtään. Se ei olisi mahdollista ainakaan sillä tasolla, jolla minä haluaisin sen pysyvän.

On kuitenkin olemassa tapauksia, joissa henkisen parantumisen tukemisella päästään vain hyvin hitaasti eteenpäin (ks. kaavio 19). Näissä tapauksissa avunhakijan olisi ensin päästävä näkemään oma karmansa reinkarnaatioterapian avulla, tulla tietoiseksi karmallisista teoistaan ja mitä hän on saattanut liikkeelle. Vasta sen jälkeen hän voi vapautua niistä tunnetasolla lopullisesti. Mielestäni reinkarnaatioterapia ulottuu kaikkein korkeimmalle kaavion 22 terapiahierarkiassa. Sen vuoksi annan myös reinkarnaatioterapiaa, mutta aina yhdistettynä rukousparantamiseen. Teen tätä vain niissä tapauksissa, joissa emme pääse rukousparannuksen avulla eteenpäin tai etenemme hyvin hitaasti edellyttäen että avunhakija *itse* haluaa tämän kokemuksen eikä vain sen vuoksi, että minä ehdotin sitä.

Hyvä uutinen tässä kohden on se, että kukaan ei kärsi turhaan. Kun sairaus on laskeutunut fyysisen kehon tasolle tai kun ihminen kohtaa onnettomuuden, ylemmät hienoaineiset kehot vapautuvat taakastaan. Henkisesti suuntautuneet ihmiset tulkitsevat tämän intuitiivisesti oikein puhuessaan ”puhdistumisesta”.

Aikaisemmin pohdimme kysymystä, *milloin ihminen voi sanoa olevansa parantunut?* Jossain vaiheessa, kun kaikki kehot ovat tällä tavoin puhdistuneet, sairaudet eivät enää virtaa ylemmistä kehoista fyysiseen kehoon. Nyt avunhakija voi sanoa, että olen parantunut. Parantuminen on pyhittämistä, puhdistumista negatiivisesta karmasta. Parantuminen tarkoittaa minulle samaa kuin pyhittäminen.

Maanpäällisen elämämme tarkoitus on tulla pyhäksi parantumisen kautta, ts. saada **kaikki kehomme** puhdistumaan ja paranemaan. Jokainen sielu inkarnoituu niin kauan, kunnes parantuminen on tapahtunut täydellisesti. Kuvaannollisen konkreettisesti tämän voisi ilmaista siten, että kaavion 21 ylin säiliö on täysin tyhjä. Kun tämä on tapahtunut, on sielun mahdollista valita, haluaako hän jatkaa inkarnoitumistaan maan päälle auttaakseen toisia ihmisiä vai haluaako hän sulautua Jumalaan (*Paramatman*). Viimeksi mainitussa tapauksessa hän lakkaa olemasta yksilöllinen sielu ja tulee yhdeksi Jumalan kanssa. Tämä on jokaisen sielun pitkän matkan kaivattu määränpää (VI).

Jan Erik Sigdell: **Voisitko selittää paranemistapahtumaa kausaalikehon tasolla hieman lähemmin? Kerrot, että se on erikoisalaasi ...**

Pablo: Istunnon aikana mieleeni voi tulla sisäisiä kuvia, jotka ehkä välittävät tietoa tämänhetkisen häiriön todellisesta syystä. Jos koen tällaista, yritän suojella avunhakijaa näiltä kuvilta. Kokemus tuntuu siltä kuin avunhakijan päälle ”sataisi” jotain tummaa, nestemäistä ainetta. Otan tämän kuvatulvan vastaan ja annan sen virrata jalkojeni kautta maahan, ja samalla hetkellä avunhakija vapautuu jostain kauhistuttavasta muistosta. Tarkoitin tätä vertauskuvallisesti, niin kuin unennäkiä kertoisi unistaan. Sisäinen kokemukseni ja vakaumukseni on, että monet kausaalikehon sairaudet vapautuvat näiden käsiensä kautta, jotka toimivat rukouksen hetkellä Jumalan käsinä. Yhteys Jumalaan puhdistaa karman ja parantaa kausaalikehon. Sanon tarkoituksella ”nämä kädet” enkä ”minun käteni”, koska rukousistunnon aikana koen, että nämä eivät ole ”minun käteni”, vaan todellakin Jumalan kädet. Minun persoonallisuuteni on istunnon aikana poissa, en ole osallisena siihen, mitä tapahtuu. Koen kehoni olevan Jumalan parannustemppeli ja käteni Jumalan kädet. Ollessani syvässä meditaatiossa tietoisuuteni ei ole siinä paikassa, missä istunto fyysisesti tapahtuu, vaan jossakin pyhässä paikassa, jossa pidän yllä näkyäni Jumalasta.

Kausaalikehon tasolla paraneminen tapahtuu tällä tavoin. Rukouksen avulla otetaan yhteys avunhakijan informaatiokenttään, sisäisiä kuvia saattaa ilmaantua, ja samalla välitetään avunhakijan kenttään uutta informaatiota, jonka voisimme pukea seuraavanlaisiksi lauseiksi: *olet yhteydessä Jumalaan; Jumala on todellinen olemuksesi; rakkaus virtaa sinussa; sinä olet rakkaus*. Tässä yhteydessä parannan itse itseäni ja avunhakija parantaa myös samalla itseään. Siksi sanonkin yhä uudelleen,

että parantaminen on itseparannusta. Henkisen parantamisen tukijan tulee olla hyvin harjaantunut itsensä parantamisessa.

Parannusistunnoissa avunhakijan tietoisuus laajenee ja ihanteellisessa tapauksessa hän voi kokea hetkittäisen jumaltietoisuuden, ts. yhteyden Jumalaan (ks. kaavio 11 ja tapausesimerkit mm. s. 58). Seuraavissa istunnoissa kokemus vahvistuu ja kestää pitempään. Avunhakija avautuu yhä enemmän jumalalliselle rakkaudelle, ja tämä hänen todellinen Itsensä paljastuu hänelle. Karman lain (sairauksien) tarkoitus häviää, kun ihminen kokee yhteyden jumalalliseen rakkauteen. Kun ihminen hyväksyy jumalallisen rakkauden, karmalliset tehtävät on täytetty. Kun karmalliset tehtävät on suoritettu loppuun, emme tarvitse niitä enää. Tätä voisi verrata istukan ja napanuoran irtoamiseen syntymän hetkellä. Lapsen syntymän jälkeen ne ovat tehneet tehtävänsä eikä lapsi tarvitse niitä enää.

Avainsana on ”Jumalalle antaumus” – Jumalalle omistautuminen ja jumalallisen rakkauden hyväksyminen. Tämän tapahduttua tietoisuuden laajenemisen myönteisenä sivuvaikutuksena kausaalikehon paineet helpottavat selkeästi. Sairaudet eivät enää virtaa alaspäin mentaalikehoon, vaan avunhakija vapautuu esim. toivottomuudesta ja syyllisyydestä. Hän löytää elämänsä optimistisen asenteen: ”löydän kyllä ratkaisun tähän” tai ”pystyn siihen”. Tämä myönteinen asenne vaikuttaa taas puolestaan astraalikehoon eli tunnekehomme, joka vapautuu peloista, fobioista ja harhakuvitelmistä. Tämän seurauksena unentarve voi kasvaa suuremmaksi, niin kuin ei olisi pitkään aikaan nukkunut kunnolla, ja unet voivat muuttua rauhallisemmiksi.

Tässä kohden kuulen avunhakijoiden usein sanovan: ”Herra Andrés, tunnen oloni todella hyväksi ja olen paljon rennompi. Nukun nyt hyvin eikä minulla ole enää pelkoja. Olen luottavaisempi ja energisempi, mutta kehossani ei kuitenkaan mikään ole muuttunut.” Silloin hymyilen heille ystävällisesti, sillä tiedän, että kaikki on hyvin, paranemisprosessi on käynnissä ja on vain ajan kysymys, milloin muutokset fyysisellä tasolla näkyvät. Jatkamme vain samaan malliin! Jonkin ajan kuluttua paraneminen näkyy eetterikehon tasolla – avunhakijan olemus muuttuu uudella lailla säteileväksi – ja pian sen jälkeen fyysisellä tasolla. Saan ehkä kuulla: ”Syöpäni on parantunut!” tai muuta vastaava. Parantuminen on prosessi, joka tarvitsee aikaa. Monet tekijät voivat häiritä tätä prosessia. Kärsivällisyys ja luottamus omiin, subjektiivisiin hyvinolon kokemuksiin ovat välttämättömiä, jotta paranemisprosessi ei keskeydy liian aikaisin.

🐾 27 🐾 Fuldan lähellä asuva nainen (59 v) kävi luonani Freiburgissa, jossa pidimme viikonloppuna yhteensä 4 istuntoa. Myöhemmin jatkoimme istuntoja vielä Heidelbergissa. Puolen vuoden kuluttua tapasimme toisemme sattumalta Baselissa kansainvälisessä henkiparantamisen kongressissa ja hän kuiskasi korvaani: ”Muutama kuukausi sitten neurodermatiittini (ihosairaus) parani lopullisesti, vaikka se oli vaivannut minua jo vuosikausia!”

Voi myös käydä niin, että karman puhdistuminen ei tapahdu täydellisesti kausaalikehon tasolla rukouksen avulla, vaan jonkin verran karmallisesta informaatiosta ”virtaa” alempiin kehoihin. Tästä johtuvat parantumisreaktiot, ks. kaaviot 18 ja 19. Joskus kausaalitason sairaus voi ilmetä fyysisellä tasolla sellaisena vaivana tai sairautena, jonka karkeampi fyysinen keho voi yksinkertaisesti erittää pois.

🐾 28 🐾 43-vuotias nainen Stuttgartista: hänellä oli syöpä ja metastaaseja eri puolilla kehoa. Ensimmäisessä rukousistunnossa hän koki syvän meditatiivisen tilan. Hän tuli istuntoon 3 kertaa, sen jälkeen hän tunsi vointinsa erittäin hyväksi.

Kolmannella hoitokerralla hän kertoi minulle, että edellisen istunnon jälkeen hänellä oli merkillistä ulostetta, jonka mukana tuli ulos suuri, erittäin pahalta haiseva mato. Hänellä oli ollut aika varattuna sädehoitoon aivojen takaosasta löytyneen kasvaimen vuoksi. Kun sädehoitolaitetta kohdennettiin, ei kasvainta enää löytynytkään. Hän ei saanut sädehoitoa.

🐾 29 🐾 27-vuotias, aivokasvaimesta kärsivä mies tuli vanhempiansa kanssa Freiburgiin. Hän oli erittäin huonokuntoinen. Ensimmäisessä istunnossa hänen nenästään valui epätavallisen runsaasti eritettä ja tuntui, että mitkään nenäliinat eivät riitä. Myös kyyneleet valuivat lakkaamatta. Seuraavalla kerralla hän kertoi minulle, että pian ensimmäisen istunnon jälkeen hän oli kyennyt taas lukemaan, mikä ei aikaisemmin ollut enää mahdollista kasvaimen vuoksi. Valitettavasti hän ei tullut uudelleen ja aloitti sädehoidon.

Henkinen parantuminen alkaa kausaalikehon tasolta ja etenee keho keholta fyysiseen kehoon saakka. Sairaus paranee samalla tavoin kuin se on syntynytkin. Paranemisen suunta on ylhäältä alaspäin: informaatiokentän tasolta energian ja materian tasolle.

TEOREETTISTA TAUSTAA (XI): Paranemisen onnistumiseen ja kestoon vaikuttavia tekijöitä

Kokemukseni mukaan paranemisen onnistumiseen ja kestoon vaikuttavat ratkaisevasti seuraavat tekijät:

- 1)** avunhakijan asenne
- 2)** parantumisen tukijan kyvykkyys
- 3)** sairauden taustalla olevan karman laatu
- 4)** avunhakijan henkinen (sielun) kypsyys
- 5)** avunhakijan käyttämien muiden terapioiden yhteisvaikutus
- 6)** toisten ihmisten vaikutus
- 7)** avunhakijan kärsivällisyys
- 8)** avunhakijan valmius päästää irti omista tuhoavista ajatuksista vihasta,

turhautumista ja muista negatiivisista ajatusmalleista ja tunteista

1. usko omiin parantumiskokemuksiin
2. kiitollisuus jumalallista rakkautta kohtaan
3. avunhakijan luottamus parantumisen tukijaan
4. parantumisistuntojen pitopaikka

Käsittelen jokaista kohtaa tässä vielä yksityiskohtaisesti ja erikseen:

- 1.** Avunhakijan asenne

Avunhakijan väärä asenne voi estää paranemisen jo ennen rukousistuntoa. Kun mietimme erinomaisia parantajia ja pyhiä ihmisiä, voimme nähdä, että he eivät parantaneet kaikkia ihmisiä, mutta toisaalta monia sellaisia ihmisiä parani, jotka vain ajattelivat näitä pyhiä ihmisiä, vaikkei heillä ollut suoraa kontaktia heihin.

Kulttuurimme tunnetuin parantaja, Jeesus Kristus, ei parantanut kaikkia hänen luokseen tulleita. Ne avunhakijat, joilla oli oikea asenne, saivat avun hänen luonaan. Esimerkkinä tästä voisi mainita naisen, joka jo Hänen vaatettaan koskiessaan parani. Tälle naiselle Jeesus sanoi: "Sinun uskosi on sinut parantanut: " (Markus 5:25 - 34)

On myös tapauksia, joissa ihminen tulee istuntoon toisen painostuksesta eikä vapaaehtoisesti. Tällöin on myös kyseessä väärä asenne. Tyypillinen tällainen tapaus on aviomies, joka tulee istuntoon vaimonsa mieliksi ja ajattelee itsekseen esimerkiksi tähän tapaan: "Mitähän pötyä tämä mahtaa olla? Näytän hänelle, että tämä kaikki on huijausta".

Lisää tästä aiheesta kohdassa 4.

Muistamme kertomuksen karlsruhelaisesta naisesta, joka ei ollut pystynyt tuntemaan tuoksua koskaan elämässään. Kun kysyin tältä naiselta, mihin vaivaan hän haki apua, hän vastasi: "Etsin Jumalaa, minulla on kaikki hyvin, en ole sairas eikä minulla ole fyysisiä vaivoja." Tuoksujen puuttuminen elämästä ei vaivannut häntä enää millään tavoin, mutta istunnon aikana hän saattoi "haistaa" Jumalan [II.14]. Tästä esimerkistä näemme, miten tärkeä asenne on.

2. Parantumisen tukijan kyvykkyys

Luettelen ohessa joitakin ominaisuuksia, jotka liittyvät parantumisen tukijan omaan asenteeseen ja kykyyn käyttää parantamisarmoa:

- parantumisen tukijan *Dharma*¹⁶ ; Jumalan antama elämäntehtävä, joka perustuu hänen karmaansa ja kaikkeen, mitä hän on saavuttanut edellisissä elämissä; parantajan rakkaus ihmisiin ja kaikkeen elolliseen
- parantumisen tukijan oma suhde Jumalaan ja usko sisäiseen johdatukseen
- henkinen kypsyys tai pyhyys; Jumalalle omistautuminen
- Sahasrara-chakran avautuminen (aktivoituminen), joka vaikuttaa suoraan henkisen energian vastaanottamiseen ja sen siirtoon
- kyky päästä muuntuneeseen tietoisuudentilaan (transsendenssi, Samadhi)
- älykkyys, johon sisältyy nöyryys, ja keskittymiskyky
- kyky asettua toisen asemaan ja pidättäytyä omista tarpeistaan
- johdonmukainen työskentely oman henkisen kehityksen ja itseparannuskyvyn hyväksi, esimerkiksi Bhakti- ja Raja-joogan menetelmien avulla
- kyky tarkastella itseään kriittisesti ja oppia omista virheistä
- rohkeus, kärsivällisyys ja tyyneys suhteessa kritiikkiin ja epäonnistumisiin
- kyky kommunikoida ihmisten kanssa ja välittää heille käsitys sisäisestä maailmasta ja visioista

3. Sairauden taustalla olevan karman laatu

¹⁶ *Dharma* on *Bhagavadgitan* ensimmäinen ja viimeinen sana; sanskritinkielinen käsite, joka tarkoittaa elämäntehtävää, velvollisuutta, oikeudenmukaisuutta. Se on Jumalan antama elämäntehtävä, jonka avulla sielu tasoittaa karmaansa ja saavuttaa *Mokshan*, vapautumisen.

Minulle esitetään usein kysymys, millaisia tuloksia olette saaneet tämän tai tuon sairauden hoidossa? Vastaan tähän, että kysymys on väärin asetettu. Tällaisen kysymyksen voi esittää lääkärille tai luontaishoitajalle, sillä he hoitavat sairauksia ja voivat pitää tilastoa niistä. Minä en hoida sairauksia, huomioni ei ole suunnattu tuloksiin, ei edes fyysiseen kehoon (XIII). Ottakaamme esimerkki. Jos kahdella ihmisellä on sama sairaus, lääkäri määräisi mitä todennäköisimmin molemmille saman hoidon. Sen sijaan henkisen parantamisen näkökulmasta molemmat tapaukset voivat näyttää aivan erilaisilta, mikä johtuu sairauksien taustalla olevasta karmasta. Toisaalta kun kyseessä on kaksi erilaista sairautta, voi koululääketieteen mielestä ”vakava sairaus” hävitä rukousistunnoissa nopeasti, kun taas ”lievän sairauden” parantuminen rukouksen avulla voi kestää pitkään.

☞30☞ **Argentiinassa parannusistuntoon tuli mies, joka kärsi sydänongelmista. Hänellä oli sydämentahdistin. Näin (suljetuin silmin) seuraavan näyn: kaksi miestä seisoi vastakkain, toinen oli jesuiitta-lähetysaarnaja ja toinen keihästä kantava intiaani. Tämä näytti tapahtuneen espanjalaisten valloittajien, konkistadorien aikaan. Lähetysaarnaja piti itsensä ja intiaanin välissä Kristuksen kuvalla varustettua ristiä ikään kuin suojakilpenään. Intiaani pisti kuitenkin keihänsä suoraan lähetysaarnajan sydämeen. Miten tämän spontaanin sisäisen näyn voisi tulkita? En todellakaan tiedä, mutta minulle tuli selvä tunne siitä, että luokseni tullut mies oli ollut aikaisemmassa inkarnaatiossaan tämä intiaani. Hän halusi puolustaa omaa jumalkuvaansa vieraita tunkeilijoita vastaan. Hän ei toiminut julmuudesta, vaan kyseessä oli erilaisten jumalkuvien yhteentörmäys. Vaikka hän toimi uskollisuudesta omaa jumalkuvaansa kohtaan, karman lakia ei voi väistää: tässä elämässä hän kärsii sydänongelmista. Tällaisissa tapauksissa parantumishime voi tapahtua hyvin nopeasti. Aivan toisin on laita tapauksissa, joissa ihminen on menneisyydessä toiminut julmasti, esimerkiksi kiduttanut toisia tms. Näissä tapauksissa karma ei välttämättä aiheuta vakavia fyysisiä sairauksia, mutta ihminen saattaa kärsiä ahdistuksesta, peloista, masennuksesta ja raskaista kohtaloniskuista.**

4. Avunhakijan henkinen kypsyys

Tarvitaan tietty henkinen ja älyllinen kypsyys, että ihminen ylipäättään hakeutuu rukousistuntoihin. Jos ihminen pitää itseään pelkästään aineellisena ja energettisenä olentona tai älyllisenä eläimenä, on todennäköistä, että hän ei edes kuule henkisestä parantamisesta. Jos kuitenkin näin käy, hän luultavasti jättää mahdollisuuden käyttämättä omien ennakkoluulojensa ja väärrien käsitystensä vuoksi. Minulle esitetään usein kysymys, toimiiko henkinen parantaminen kaikkien ihmisten kohdalla? Vastaukseni on kyllä, mutta erityisen hyvin se toimii henkisesti suuntautuneiden ihmisten kohdalla. Henkisesti suuntautuneilla ihmisillä en tarkoita

ihmisiä, jotka elävät perinteistä uskonnollista elämää. Ihminen voi olla henkisesti suuntautunut tietämättä sitä edes itse. Näin on usein laita esimerkiksi teoreettisten fyysikkojen kohdalla (vaikkapa Albert Einstein). He väittävät, etteivät usko Jumalaan, mutta uskovat kuitenkin yhtälöihinsä, teorioihinsa ja abstrakteihin käsitteisiin, ts. omiin kuvauksiinsa Jumalasta.

Vuosien saatossa luokseni on tullut yhä enemmän ihmisiä, jotka tulevat istuntoihin oman henkisen kehityksensä vuoksi, eivät siis sairauden vuoksi. Olen tästä kehityksestä erittäin iloinen. Sairastuessaan tällainen ihminen löytää sairaudestaan helposti viestin, joka ohjaa ja avustaa häntä henkisen kehityksen tiellä. Lääkkeet eivät ehkä tällaisessa tapauksessa auta, vaan tarvitaan ennen kaikkea rukousta, meditaatiota ja ehkä myös homeopatiaa ja kukkatippoja. Lääkäreiden ja psykiatrien pitäisi olla tarkkana huomatessaan, että kyseessä on (vain) henkisen tason ongelma (esimerkiksi kundaliini-energian spontaani, ennen aikojaan tapahtuva aktivoituminen).

5. Avunhakijan käyttämien muiden terapioiden yhteisvaikutus

Rukousistunnoissa tapahtuva Jumalan siunauksen saaminen tukee muita terapioiden ja hoitojen, joita avunhakija saa. Valitettavasti tämä ei useinkaan toimi toisin päin. On olemassa hoitoja, jotka voivat vahingoittaa ihmisen mieltä ja immuunijärjestelmää. Ne tukahduttavat usein sairauden ja saavat ehkä oireet tilapäisesti katoamaan. Tällaisia hoitoja ovat mm. koululääketieteen sytostaattihoito, sädehoito yms. Ne eivät useinkaan estä sitä, että tukahdutettu sairaus puhkeaa myöhemmin esiin samassa tai toisessa muodossa. Haluaisin ehdottaa ihmisille, jotka lähtevät näihin hoitoihin, seuraavaa: kysykää hoitavalta lääkäriltä, uskaltaisiko hän itse lähteä näihin hoitoihin, jos hänellä olisi sama sairaus, sillä hänhän seuraa päivittäin näiden hoitojen sivuvaikutuksia. Minulla on usein tunne, että koululääketiede toisaalta haluaa parantaa, mutta toisaalta toimii parantumista vastaan. Käsitykseni on, että vaikeat sairaudet, kuten syöpä ja AIDS, voidaan parantaa, mutta ei yksinomaan perinteisin menetelmin. Parantamiseen tarvitaan lähtökohdiltaan erilainen, vaihtoehtoinen ja vallankumouksellinen tapa kohdata ihmisenä oleminen. Tämä tapa voisi laajentaa voimakkaasti (nykyistä) koululääketieteellistä ajattelua.

6. Toisten ihmisten vaikutus

Avunhakija ei yleensä uskalla mainita lääkärilleen, että hän käy rukousistunnoissa. Hän saattaa pelätä, että häntä ei oteta vakavasti tai että hänelle nauretaan. Joskus

hän saattaa kertoa innoissaan tuntevansa olonsa paremmaksi. Tällöin potilaalle on suuri merkitys sillä, miten lääkäri reagoi. Seurannassa voi ilmetä, että kasvain on pienentynyt tai kokonaan kadonnut tai että veriarvot ovat normaalit ja potilas tuntee olonsa hyväksi. Kun hän nyt kertoo lääkäriilleen, että hän on käynyt parantajalla, lääkäri voi todeta: "Nämä ovat vain mittaustuloksia. Seuraavissa kokeissa nähdään, että sairaus on vielä olemassa. Meidän on vielä jatkettava hoitoa, muuten en voi ottaa vastuuta tilanteesta." Tämä uskomaton tapaus on kerrottu minulle. Toisaalta pyritään olemaan teknisesti niin objektiivisia kuin mahdollista, mutta toisaalta objektiivisia tutkimustuloksia tulkitaan täysin subjektiivisesti – mielialan mukaan! Lääkäri on potilaaseen nähden auktoriteetti ja kaikki, mitä hän sanoo, menee syvälle potilaan tajuntaan. Miten epävarma ja sairauden heikentämä potilas kykenee tässä tilanteessa pysymään toiveikkaana ja torjumaan ehdotetun sytostaattihoidon jatkumisen?

Itse pysyn tässä tilanteessa puolueettomana. En kehota ketään väittelemään lääkärin kanssa. Lääkäri on lääketieteen asiantuntija. Menen myös itse lääkäriin, jos sairastun ja pyydän hänen arviotaan tilanteestani. Hän määrää minulle lääkkeet ja muut hoidot ja selittää niiden haittavaikutukset. Minä kuitenkin *päättän* itse, mitä keholleni tehdään. Minulle itselleni ei ole tärkeintä välttyä kuolemalta hinnalla millä hyvänsä, vaan elää ja kuolla arvokkaasti. Se, mitä me kutsumme "kuolemaks" on "syntymistä taivaaseen" [IV.46]. Elämähän on loppujen lopuksi valmistautumista tähän syntymään, josta taas määräytyy seuraava maanpäällinen elämä. Henkisen parantumisen tukeminen voi näin olla myös kuoleamisen tukemista. Pyrin tuomaan avun hakijalle uuden, henkisen näkökulman paranemiseen.

7. Avunhakijan kärsivällisyys

Avunhakija saattaa odottaa, että hän on parin rukousistunnon jälkeen täysin "terve", vaikka olen pyytänyt häntä osallistumaan useampiin rukousistuntoihin lyhyen ajan sisällä. Avunhakija tarvitsee kärsivällisyyttä ja kestävyyttä. Monet avunhakijat pettyvät ja syyttävät henkisen parantumisen tukijaa, elleivät apu ja parantuminen tule nopeasti. Tästä pääsenkin kohtaan 8.

8. Avunhakijan valmius päästää irti omista tuhoavista ajatuksista, vihasta, turhautumista ja muista negatiivisista ajatuksista ja tunteista Kohta 8 kuuluu yhteen kohdan 1 kanssa. Väärien ajatusmallien taustalla voi olla seuraavanlaisia käsityksiä: "Toiset ovat syyllisiä", "minua on kohdannut onneton sattumus, ja toisten velvollisuus on huolehtia minusta, hoitaa minua, maksaa puolestani...", "...minulla on siksi oikeus olla kiukkuinen..." tai "syyllisiä ovat virukset ja bakteerit..." Kun ihminen

on tietämätön karman laista, hän syyttää ympäristöä ja ulkoisia olosuhteita. Hänen pitäisi kuitenkin varata itselleen enemmän aikaa löytääkseen syyn häntä vaivaaviin ongelmiin. Tehdessäni rukousparannusta minun on oltava tarkkana, jotta tällaiset negatiiviset ajatukset eivät estäisi henkistä paranemista. Jumalan johdatuksen avulla uskon kuitenkin pystyväni havaitsemaan ne nopeasti ja parantamaan rukouksen avulla.

9. Usko omiin parantumiskokemuksiin Tässä kohdassa en tarkoita perinteistä, uskontoihin liittyvää uskoa. En edellytä keneltäkään etukäteen uskoa paranemishmeisiin sen enempää kuin Jumalaankaan. Selitän avunhakijoille, että en itsekään ole uskovainen perinteisessä uskonnollisessa mielessä, vaan olen fyysikko ja rukoilen. Uskon vain siihen, mitä olen itse kokenut, itse objektiivisesti tai subjektiivisesti koettuun ja tästä kokemuksesta kumpuavaan ymmärrykseen. Mielestäni ei olisi kovin viisasta olla uskomatta omakohtaisiin kokemuksiin (jotka voivat olla parannusihmeitäkin). Toisaalta ei myöskään ole viisasta uskoa johonkin arvoitukselliseen ja mielivaltaiseen ilman omaa ymmärrystä, kuten monissa uskonnoissa vaaditaan. Pieniä paranemishmeitä tapahtuu todella hyvin usein, mutta ne jäävät usein huomaamatta tai niitä pidetään mielikuvituksen tuotteina. Tärkeää kuitenkin on joka tapauksessa, että nämä pienet ihmeet tunnustetaan olemalla niistä kiitollisia.

10. Kiitollisuus jumalallista rakkautta kohtaan Parantumisen kannalta on tärkeää osoittaa kiitollisuutta saadusta helpotuksesta tai sisäisesti koetusta Jumalan rakkaudesta, sillä kiitollisuus Jumalaa kohtaan avaa parantumiskanavat ja nopeuttaa paranemista. Kiitollisuuden tunteen herättämiseksi annan avunhakijoille tavallisesti ”kotitehtäviä”, joissa kehotan heitä tekemään muistiinpanoja tai kirjoittamaan minulle kirjeen. Näiden tehtävänä on saattaa näkyväksi kaikki sisäisesti koettu ja mitä sisäisiä ja subjektiivisia muutoksia on tapahtunut. Myöhemmin näitä muistiinpanoja on syytä täydentää huomioilla, mitä objektiivisia, todellisia muutoksia on tapahtunut heidän itsensä, lähipiirin ja ympäristön näkemysten mukaan. Mielestäni on tärkeää kiinnittää huomiota tapahtuneisiin muutoksiin, sillä paraneminen on muutosprosessi kohti pyhyyttä ja kosmista harmoniaa.

11. Avunhakijan luottamus parantumisen tukijaan Kohdassa 9 puhuttiin avunhakijan uskosta omiin parantumiskokemuksiin, ei parantumisen tukijaan. Istunnossa henkisen parantumisen tukija työskentelee muuntuneessa tietoisuudentilassa. Tässä tilassa hän kokee itsensä pyhäksi ja valaistuneeksi, ja hän on luovuttanut kehonsa Jumalan puhtaan parannusvalon kanavaksi. Hänen

inhimilliset ominaisuutensa ovat taka-alalla, hän ei itse koe parantavansa tai tekevänsä ylipäättään mitään. Tällöin hän ei voi tehdä mitään väärää, koska hän ei toimi ihmisyydestään käsin (kaavio 10). Hän on muuntuneessa, pyhässä tietoisuudentilassa. Kun istunto loppuu, hän palaa takaisin tavalliseen tietoisuudentilaan. Avunhakija oppii tällöin tuntemaan hänet tavallisena ihmisenä, jollainen hän on, ja on kenties pettynyt huomattessaan, että parantajassa kaikki ei sovikaan hänen kuvitelmiinsa ”pyhydestä”. Ehkä parantumisen tukija juo kahvia tai on eronnut tai uudelleen naimisissa. Ehkä hän kertoo vitsejä tai on liian vakava eikä naura koskaan. Ehkä hän on typerys ja nauraa liikaa. Ehkä hän käyttäytyy kuin lapsi silkasta ilosta päästessään mereen uimaan. Aina löytyy jotain, mikä ei sovi avunhakijan egolle. Yleensä ihmiset eivät ymmärrä paljonkaan muuntuneista tietoisuudentiloista ja kuvittelevat, että parantumisen tukijan pitäisi elää jatkuvasti siten kuin he ovat kokeneet hänet parannusistunnoissa. Korostan sitä, että parantumisen tukija ei ole pyhimys siinä mielessä kuin ihmiset yleensä ajattelevat pyhimyksen olevan. Toki hän voi tuoda istunnoissaan esiin monia pyhiä asioita ja ominaisuuksia, joita hän on kokenut tai kehittänyt entisissä elämässään, mutta jotka eivät tule esiin arkipäivän elämässä, vaan pelkästään istuntojen aikana. Ei pidä olla pettynyt, jos parantumisen tukijan yksityiselämässä on jotain, mikä ei sovi avunhakijan käsityksiin. *Käsitteillä ”henkisen parantumisen tukeminen” ja ”henkisen parantumisen tukija” tarkoitetaan parantamistapaa, ei tukijaa henkilökohtaisesti!*

12. Parantumisistuntojen pitopaikka Pidän mielelläni parannusistuntoja La Palman saarella, jossa tunnen kuin istuisin jättimäisen jalokiven päällä. Tämä vahvistaa ja energisoi Muladhara-chakraani. Toinen lempipaikkani on Kandel-vuori Etelä-Schwarzwaldissa, jossa olen aikaisemmin asunut. Minulla on tunne, että siellä kulkee henkinen energialinja, joka aktivoi erityisesti Sahasrara-chakraani. Erityisen mielelläni pidän istuntoja Lanzaroten saarella, missä voi istua laavakiven (kiveksi muuttuneen tulen) päällä. Muita voimapaikkoja ovat Odilienberg Elsassissa tai Freiburgin kaupunki Saksassa, joka on yksi henkisen kehityksen keskuksista.

Pikkulapsiin ja vauvoihin nämä monet, paranemiseen haitallisesti vaikuttavat tekijät (esimerkiksi 🧒 🧒 ja 🧒 🧒) eivät vaikuta. Käsitykseni onkin, että pikkulapset, vauvat ja vielä syntymättömät lapset saavat avun yleensä paljon nopeammin kuin aikuiset.

Jan Erik Sigdell: **Voiko avunhakijan tilanne huonontua parannusistuntojen jälkeen?**

Silloin tällöin on käynyt niin, että avunhakija valittaa voineensa huonommin istunnon jälkeen. Työni alkutaipaleella tämä olisi saattanut tehdä minut epävarmaksi. Nykyään tiedän jo selityksen tälle ilmiölle. Kaikissa tähän mennessä sattuneissa tapauksissa on käynyt ilmi, että kyse on ollut ns. parantumiskriiseistä eli henkisistä ja fyysisistä puhdistusreaktioista. Tilanne on saattanut huonontua jonkin aikaa, eri ihmisillä eripituisen ajan, kunnes paranemisprosessi pääsee käyntiin ja avunhakija saa helpotusta oireisiinsa.

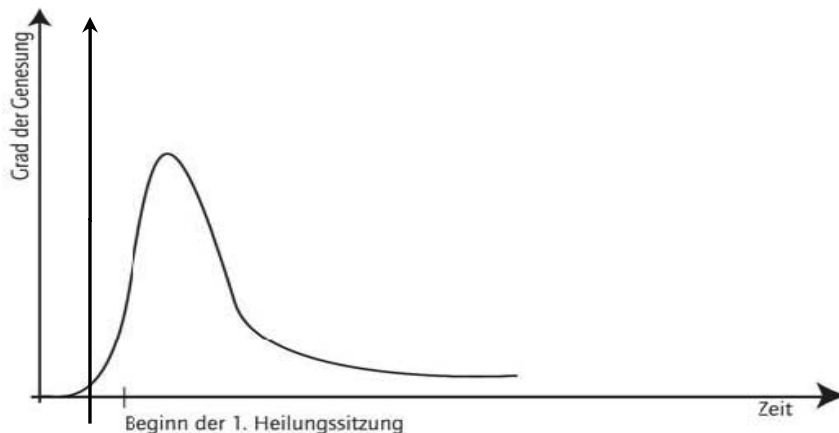
Haluan käsitellä tätä aihepiiriä vielä hieman laajemmin. Kun lääkäri kehottaa potilastaan ottamaan lääkettään kuuden tunnin välein seuraavan kahden viikon ajan säännöllisesti, vaikka olo tuntuisikin jo toisena päivänä paremmalta, useimmat ihmiset hyväksyvät asian mukisematta. Jos minä kehotan avunhakijaa ottamaan muutaman parannusistunnon peräkkäin, ihmiset eivät yleensä noudata kehotusta. Ellei ihminen ole tuntenut ensimmäisessä parannusistunnossa mitään, hän saattaa ajatella, ”ettei se mitään auta”. Hän ei ymmärrä sitä, että tuntemuksia ei välttämättä tule heti. Tai hän saattaa keskeyttää istunnot heti, kun on huomannut jonkinlaista helpotusta, vaikka tämä on ollut vasta alkua paranemiselle. Jotta sairaus ei puhkeaisi uudelleen, on välttämätöntä, että ihmisen persoonallisuus muuttuu perustavanlaatuisesti myönteiseen suuntaan – kohti jumalallisuutta – ja siihen tarvitaan aikaa.

Monet ihmiset uskovat vain siihen, että aineelliset asiat, kuten lääkkeet ja laitteet (joita voidaan rahalla ostaa) auttavat heitä. Monien on vaikea, ellei suorastaan mahdotonta uskoa, että aineen ja energian taustalla olisi vielä jotain, jota ei voi nähdä eikä vielä tähän mennessä ole voitu havaita. Tämäkin on ok, en vaadi keneltäkään uskoa. En itsekään ole ”uskovainen” sanan uskonnollisessa merkityksessä. Avunhakijalta odotetaan vain kärsivällisyyttä ilman suuria odotuksia ja luottamusta siihen, mitä hän itse kokee. Tarkoitin tällä ennen kaikkea subjektiivista kokemusta. Fyysikkona uskon itse vain omiin henkilökohtaisiin kokemuksiini, vaikka en pystyisi niitä vielä järjelläni ymmärtämään (tämä on epätavallista fyysikolle). Tärkeää on, että emme torju jotain vain sen vuoksi, koska emme ymmärrä sitä. Tärkeää on myös se, että ei vain usko johonkin ilman omaa kokemusta, sillä se on viime kädessä merkityksetöntä.

Todellista parantumista ei voi ostaa. Todellisessa parantumisessa on kyse Jumalan, jumalallisten luonnonlakien ja Itsemme kohtaamisesta. Ratkaisevan tärkeää parantumiselle on avunhakijan oikea asenne. Tarvitaan kärsivällisyyttä, nöyryyttä ja uskoa omaan Itseen. En tarkoita sokeaa uskoa, vaan uskoa ja luottamusta *omiin* kokemuksiin. Monet parannusihmeen kokeneet yrittävät selittää sitä ulkoisilla, aineellisilla tekijöillä tunnistamatta, että kyse on yksinkertaisesti ihmeestä.

TEOREETTISTA TAUSTAA (XII): Paranemisreaktiot

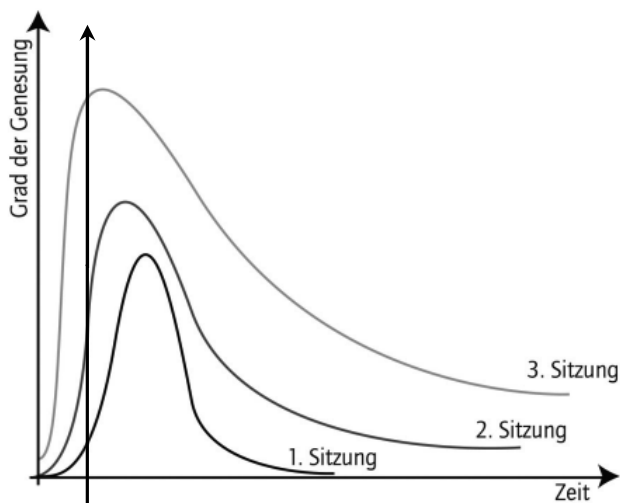
Haluaisin käsitellä paranemisreaktiot-teemaa yksityiskohtaisemmin, koska se on tärkeä aihealue. Ihmiset reagoivat parannusistuntoihin hyvin eri tavoin. Olen kuitenkin havainnut yleisen reaktiomallin, jonka haluaisin esitellä ohessa. Joudun vastoin tahtoani esittämään asian epätarkasti, mutta minulla ei ole parempaa tapaa esitellä asiaa: kuvatkoon pystyakseli tervehtymistä ja vaaka-akseli aikaa. Aikaa voimme mitata minuuteissa, mutta tervehtymiselle ei valitettavasti pystytä määrittelemään konkreettista mittayksikköä, joten joudun olemaan tässä asiassa epätarkka. Ensimmäisen hoitoistunnon kulkua voidaan kuvata oheisella diagrammilla:

Kaavio 13. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste (horizontal/vaaka-akseli): 1. parannusistunnon alku aika

Nollapiste aika-akselilla (pystyakselin sijaintipaikka) on todellisen istunnon alkamisaika. Pystyakselin vasemmalla puolella oleva aika on ns. "odotusaika". Voimme nähdä, että paraneminen alkaa jo hiukan ennen rukouksen alkamista. Jotkut herkäät ihmiset voivat huomata tämän (ks. esimerkkitapaus kaavion 12. jälkeen).

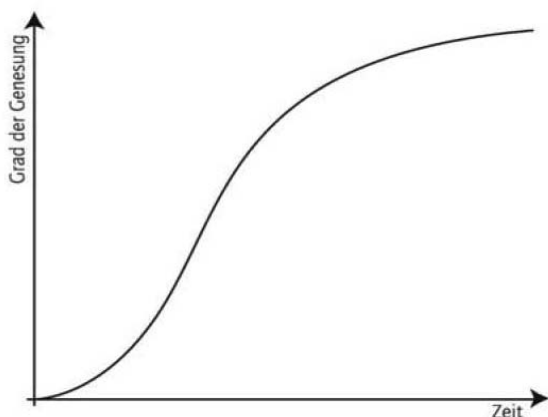
Kaavio näyttää seuraavanlaiselta toisen ja kolmannen hoitoistunnon jälkeen (istunnot pidetty viikon sisällä):

Kaavio 14. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste
(horizontal/vaaka-akseli): 1. istunto; 2. istunto; 3. istunto; aika

Pystyakselin sijainti aika-akselilla tarkoittaa rukousistunnon todellista alkuhetkeä. Voimme nähdä, että toisessa istunnossa saavutetaan "korkeampi tervehtymisaste", edellyttäen, että toinen istunto pidetään suhteellisen pian ensimmäisen istunnon jälkeen. Sen vuoksi haluaisinkin pitää avunhakijoille aina vähintään kaksi perättäistä istuntoa. Kahdella peräkkäisellä istunnolla saavutetaan paljon enemmän kuin kahdella, ajallisesti kaukana toisistaan olevalla istunnolla. Ensimmäistä istuntoa voidaan pitää ikään kuin avunhakijan valmistautumisena, jolloin hän voi saavuttaa toisessa istunnossa korkeampia tietoisuudentiloja.

Kaaviosta on helppo huomata, että paraneminen alkaa jo *ennen istuntoa* ja saavutettuaan huipun paranemiskäyrä alkaa hitaasti laskea. Se ei kuitenkaan laske takaisin lähtötasoon, vaan pysyy pitkään vakaana lähtötason yläpuolella.

Seuraava kaavio osoittaa keskimääräisen paranemiskehityksen ihmisellä, jonka kanssa olen tehnyt säännöllisiä istuntoja. Siinä voidaan nähdä jatkuvasti nouseva, mutta loivempi kasvukäyrä (vrt. logaritmikäyrä).

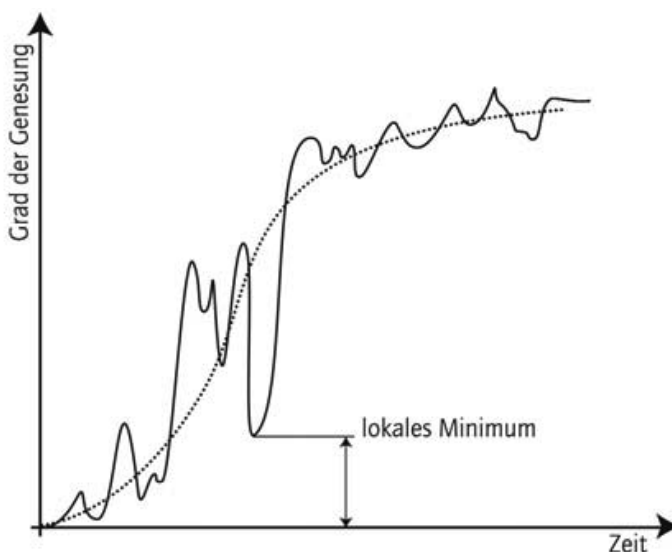
Kaavio 15. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste.
(horizontal/vaaka-akseli): aika

31 Oheinen esimerkki kuvaa hyvin kaavion 15. mukaista kehitystä. Se on erään 56-vuotiaan naisen kertomus Stuttgartin läheltä.

Rouva A:lla oli keuhko- ja sydänongelmia, hän sairasti astmaa ja hänellä oli hengitysvaikeuksia. Hän osallistui kolmen vuoden ajan säännöllisesti istuntoihin n. kuukauden, kahden välein. Hän kirjoitti minulle:

”Ensiksikin sydämellinen kiitos viime viikonlopun istunnosta. Sen jälkeen minulla ei ole ollut yhtään astmakohtausta ja voin hengittää jälleen vapaasti... ja vaikka olen vielä sairaslomalla, olen sisäisesti rauhallinen, tyytyväinen ja onnellinen eikä minulla ole pelkoja. Tämä on varmaan arvokkain lahja, jonka olen kauttasi saanut.

Rouva A:n paranemiskehitys ei kuitenkaan edennyt pitempään kaavion 15. mukaisesti, kuten yllä esitettiin. Hänen käyrässään ilmeni monenlaisia heilahteluja, tuli epätoivon hetkiä, jolloin kaikki näytti yhtä pahalta kuin alussa:

Kaavio 16. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste (horizontal/vaaka-akseli): tilapäinen huononeminen; aika

Rouva A:n seuraavasta kirjeestä sain lukea:

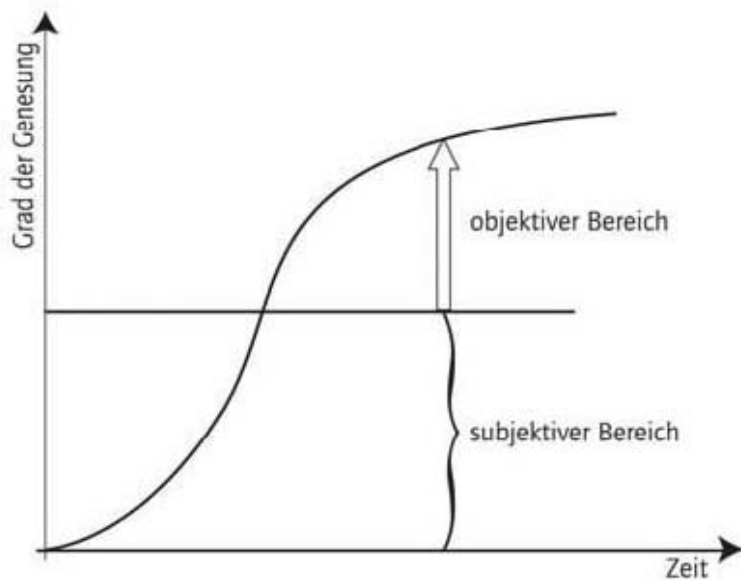
”...haluaisin kertoa kovin, kovin mielelläni, että minulla menee terveyden suhteen hyvin. Kuitenkin minulla on näillä kuumilla ilmoilla erittäin paljon hengitysvaikeuksia ja sydänvaivoja...

Kun avunhakija on tällaisessa tilapäisen huononemisen tilassa, hän alkaa epäillä kaikkea. Hän voi ajatella esimerkiksi näin: ”En ole ottanut lääkkeitä tai käynyt terapiassa, ehkä nämä paranemiset ovat olleet pelkkää kuvittelua.” Epäily johtaa toiseen, sillä olemme tottuneet ajattelemaan, että paranemiseen tarvitaan jotain aineellista – lääkettä tai jotain muuta hoitoa. Tällöin sekoitamme jälleen henkisen

parantamisen ja lääketieteellisen hoidon! Ajatus paranemisesta tietoisuuden prosessina on meille vieras. Avunhakija voi jopa raivostua petyttyään odotuksiinsa: ”Eihän se mitään auttanut!” Ihminen unohtaa usein ajan kuluessa, miten huonosti hän on alun perin voinut. Aikaa myöten hän on tottunut parempaan vointiinsa ja huononemisen hetkellä (ks. kaavio 16. tilapäinen huononeminen) hän saattaa ajatella, että mikään ei ole paremmin kuin alussa. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa, sillä huolimatta tästä tilapäisestä huononemisesta avunhakijan tilanne on kuitenkin paljon lähtötilanteen yläpuolella (ks. kaavio 16.) Istuntoja jatkettaessa avunhakija huomaa pikku hiljaa, että vaihtelut ovat vain tilapäisiä huononemisia, jotka menevät nopeasti ohi. Vähitellen kokemus osoittaa, että pian vointi taas muuttuu paremmaksi. Näin avunhakija voi kohdata luottavaisemmin ne hetket, jolloin paranemiskehitys vaihtelee.

Rouva A:n kirje jatkuu: **”Mutta luottamukseni Jumalaan vahvistuu koko ajan ja koen voivani yhä paremmin toisella tasolla ja saavani hyvin paljon siunausta Häneltä.**

Jossain vaiheessa, ehkä pitkän ajan kuluttua tulee taitekohta, jolloin subjektiivinen hyvinvointi alkaa näkyä objektiivisen parantumisen tasolla:

Kaavio 17. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste. (horizontal/vaaka-akseli): subjektiivinen kokemus; objektiivinen kokemus; aika

Jos esimerkiksi kasvain häviää, lääkärit puhuvat spontaanista remissiosta. Näissä tapauksissa potilas on jo saattanut käydä parantajen luona, mutta lääkäri ei tiedä siitä. Ongelmana on, että subjektiivisen ja objektiivisen paranemisen taitekohta vaihtelee suuresti. Monissa tapauksissa tarvitaan niin monia istuntoja, ettei

avunhakijan kärsivällisyys riitä. Jos taitekohta saavutetaan hyvin nopeasti, puhutaan tavallisesti ”ihmeperannuksesta”, jos taas hitaasti, paraneminen katsotaan hoitojen ja lääkkeiden ansioksi.

🐾 32 🐾 **Kehl am Rheinista kotoisin oleva nainen (71 v) sairasti syöpää. Hänen vasen käsivartensa halvaantui sädehoidon jälkeen ja hänellä oli siinä kipuja. Hän ei saanut sytostaatteja, vain hormonihoitoja. Ensimmäisen istunnon jälkeen maaliskuussa 1997 kivut hävisivät. Ne olivat vaivanneet häntä siihen mennessä 7 kuukauden ajan. Hän oli innoissaan ja tuli istuntoihin kerran viikossa. Lääkärinkertomuksesta huhtikuulta 1997 voitiin lukea: ”Voi subjektiivisesti hyvin, mutta metastaaseja on edelleen...” Hän oli vähän yllättynyt, sillä hänellä itsellään oli tunne, että hän on jo terve.**

Hän kävi edelleen istunnoissa kerran viikossa. Heinäkuussa 1997 oli kontrollikäynti ja lääkärinkertomuksessa luki: ”Voi subjektiivisesti hyvin, kainaloiden lymfarauhasten selkeä regressio, ei enää merkkejä välikarsinan lymfoomasta (imukudossyöpä), ei keuhkometastaaseja. Laboratoriokokeissa ei tuumorimarkkereiden kohoamista.”

🐾 33 🐾 Seuraavassa tarkastelemme tapausta, jossa pidimme rukousistuntoja tyttären kanssa äidin puolesta. C.H. Karlsruhe kirjoitti 1.8.2002: **Tervehdys Pablo hyvä, ... luultavasti en ole vielä kertonut rakkaan äitini hyvästä terveydentilasta: äitini oli n. kuusi viikkoa sitten kontrollitutkimuksissa lääkäriissä, eikä tutkimuksista ollut tulla loppua (hän tutki aivot, luut jne.). Syy tutkimuksiin oli se, kun ”nopeasti kasvava haimakasvain ei kasvanut enää”, se ei ollut kasvanut enää 15 kuukauteen! Vielä parempaa oli, että aikaisemmissa tutkimuksissa löydetty metastaasit lymfarauhasissa olivat kadonneet... Kiitos Pablo kaikesta, mitä olet tehnyt ja teet puolestamme.**

Kun taitekohtaa ei ole vielä saavutettu, käy usein niin, että vaikka fyysinen sairaus on vielä objektiivisesti todettavissa, sitä tuskin enää havaitaan ja sen kanssa on helpompi elää. Tämä on jo minun mielestäni ihme!

🐾 34 🐾 **Polvikipuni olivat jo poissa, mutta ilmenivät taas suuren fyysisen rasituksen yhteydessä (muutto ja remontti). Ne eivät kuitenkaan häiritse minua enää. Kaiken kaikkiaan minusta on tullut – toivottavasti – hieman rennempi.**

🐾 35 🐾 Bremenin läheltä kotoisin oleva 16-vuotias tyttö kirjoitti minulle kirjeessä voinnistaan. Hän oli osallistunut rukousistuntoihin leukemian vuoksi. Valitettavasti en pystynyt dokumentoimaan tapausta paremmin, sillä hänen isänsä on lääkäri eikä hän antanut käyttöön lääketieteellistä aineistoa ja klinisiä kertomuksia. Ohessa lyhenne hänen kirjeestään:

Hei Pablo, haluan kiittää sinua vaivannäöstä ja ponnisteluistasi. Olen saanut kauttasi turvallisuuden tunteen ja käsityksen, niin kuin tietäisit jo kaiken... Vaikka en voinutkaan aluksi oikein hyvin, sain sielulleni vahvistusta ja varmuutta. Nyt minulla menee myös fyysisesti paremmin. Toivon, että sinäkin voit hyvin. A.

Yleissääntönä pätee, että aluksi voidaan havaita pääasiassa vain subjektiivista voinnin paranemista. Tämä on laadultaan psyykkistä, kuten muutokset mielialassa ja tunteissa, jotka vastaavat mentaali- ja astraalikehojen paranemista.

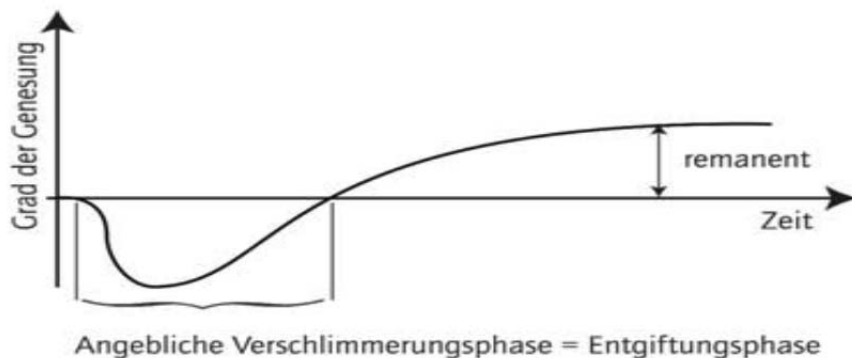
☞ 36 ☞ USA:sta kotoisin oleva fysiikan professori kirjoitti minulle 21.7.2001 oheisen kirjeen (alkuperäinen englanninkielinen). Hän tuli rukousistuntoihin *Torticollis spasmodicus eli kenokaulaisuuden* ja muiden vaivojen vuoksi.

Hyvä herra Andrés, tällä hetkellä näyttää siltä, että kaikki asiat ovat kehittyneet parempaan suuntaan siitä alkaen, kun vaimoni soitti Teille ensimmäisen kerran. Vaimoni äiti voi myös paremmin... Uskon, että terveyteni on parantunut, ainakin tunnen itseni terveeksi. Pääni vasen puoli tuntuu paremmalta, ja niskani toimii jälleen jotenkin, vaikka vielä onkin paljon matkaa...

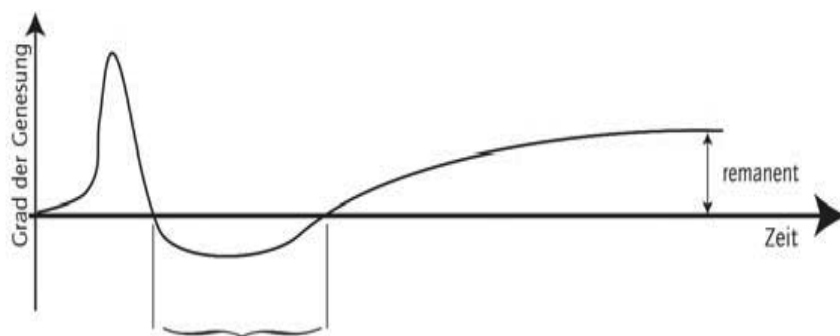
Seuraavassa kirjeessään 24.9.2001 hän kirjoitti lisää:

...uskon, että niskavaivani (*Torticollis*) on tullut paremmaksi, sillä niskani on tullut joustavammaksi, suoriudun paremmin jooga-asanoistani ja ihmiset ovat sanoneet minulle, että näytän paremmalta! Minua hämmästyttää se seikka, että koko kehityskulku on mennyt juuri niin kuin Te olette kirjassanne kuvannut.

Mikäli avunhakija kärsii – ehkä tietämättään – voimakkaasta fyysisestä tai psyykkisestä ”myrkytystilasta”, voi tapahtua, että hän saa ensimmäisen istunnon jälkeen voimakkaita puhdistusreaktioita. Parannuskäyrä voi laskea hetkellisesti jopa vaaka-akselin alapuolelle.

Kaavio 18. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste (horizontal/vaaka-akseli): toipuminen; aika Oletettu pahenemisvaihe = puhdistumisvaihe

Angebliche Verschlimmerungsphase = Entgiftungsphase

Kaavio 19. (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste (horizontal/vaaka-akseli): toipuminen; aika Oletettu pahenemisvaihe = puhdistumisvaihe

Onneksi näin tapahtuu vain harvoin. Avunhakijan olisi varmaan aika vaikea ymmärtää, että tämäkin reaktio johtaa paranemiseen. Ehkä hän ajattelisi pikemminkin: "Voi hyvä luoja, mitä tämä parantaja onkaan tehnyt minulle?!" Mutta jos hän odottaisi hetken ja tarkastelisi olotilaansa jonkin ajan kuluttua, hän huomaisi, että hänen vointinsa ei ole tullut pelkästään paremmaksi, vaan jopa selvästi paremmaksi kuin se oli ennen parannusistuntoa. Käyrä on jälleen ylittänyt vaaka-akselin ja jäänyt pysyvästi parantumiskehityksen puolelle.

👉 37 👉 **Esimerkkitapaus P3: Mies (68) Frankfurtista, eturauhassyövän kanssa.**

Ensimmäisen lauantain istunnon jälkeen hän kertoo minulle sunnuntaina:

„Eilen illalla en voinut pitkään aikaan nukahtaa. Kello 3:a kohti minulla oli vahva ulostus, hämmästyttävää valkokeltaista massaa. Silloin tunsin oloani aika helpottuneeksi ja sain syvää unta.“

👉 38 👉 Sain oheisen sähköpostiviestin erään parannusistunnon jälkeen:

Hyvää päivää, herra Andrés, ...unohdin kertoa, että minulla oli myös voimakasta päänsärkyä, kuin paineaaltoja, silmäkipuja ja sain myös huuliherpeksen (tulee minulle hyvin harvoin) erään vihanpurkauksen jälkeen. Olisi hyvä, jos kertoisitte ihmisille, että istunnon jälkeen voi tulla näin voimakkaita reaktioita. Onneksi minun ei tarvinnut mennä tällä viikolla töihin. Vai olenko poikkeus?

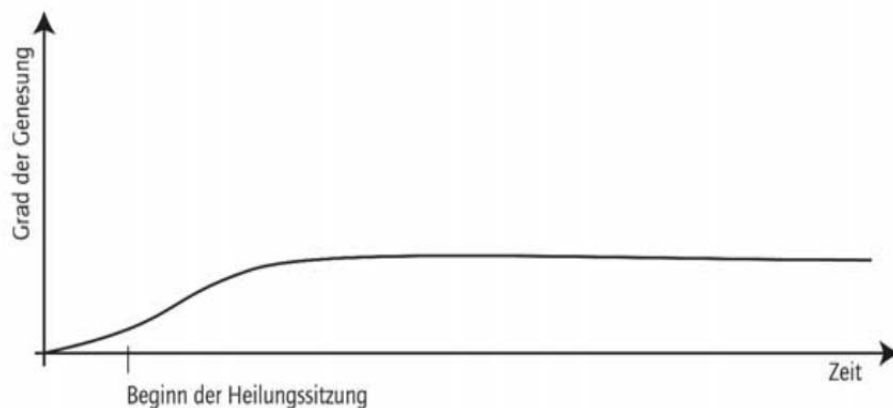
Olin iloinen, että tämä rouva ymmärsi parantumisreaktiot oikein. Minulla on lukuisia esimerkkejä tämänkaltaisista puhdistusreaktioista. Puhdistumisvaiheen kesto on hyvin yksilöllinen. Siksi olisikin suositeltavaa, että avunhakija tulisi mahdollisimman pian uuteen istuntoon. Miten voin selittää avunhakijalle, että kokemukseni mukaan nämä ovat puhdistusreaktioita? Yleensä selitän ennen

ensimmäistä istuntoa, että hoitoistunnot kannattaisi ottaa sarjana lyhyen ajan sisällä. Onneksi vain harvat ihmiset saavat hyvin voimakkaita reaktioita ensimmäisen istuntonsa jälkeen.

🐾 39 🐾 **Rouva L. (58 v) Achernin lähistöltä toi miehensä (64 v) hoitoistuntoihin Kehliin. Miehen fyysinen ja psyykkinen tila oli todella huono. Toisen istunnon jälkeen vaimo kertoi minulle hämmästyneenä, että hänen lähes aina huonotuulinen miehensä oli yhtäkkiä lakannut kiroilemasta. Mies tunsu yksinkertaisesti voivansa paremmin, ja hän jatkoi mielellään istuntoja omasta aloitteestaan. Kerran hän kertoi minulle: "Olen huomannut, että kun toistan teidän antamaanne Jumalan nimeä, kipuni häviävät noin 15 minuutin kuluessa."**

Erään toisen kerran hän kertoi: "Keskiviikon istunnon jälkeen voin todella huonosti. Torstai, perjantai, lauantai ja sunnuntai olivat yhtä helvettiä! Mutta maanantaina, maanantaina kaikki oli poissa! Minulla oli voimaa ja elämänhalua. Minulla oli niin paljon voimaa, että halusin tehdä jotain ja menin puutarhaan työskentelemään. Tämä oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun tunsin elämänhalua!"

On myös tapahtunut niin, että avunhakija ei tunne kerrassaan mitään ja uskoo, että istunnoista ei ole hänelle mitään hyötyä. Tällöin on yleensä kyseessä hienovaraisempi parannuksen kulku:

Kaavio 20: (vertikal/pystyakseli): tervehtymisen aste (horizontal/vaaka-akseli): parannusistunnon alku; aika

🐾 40 🐾 **Offenburgin lähistöllä asuva 40-vuotias mies tuli istuntoon polvikipujen vuoksi. Hän otti kolme istuntoa ja väitti, että hän ei ole tuntenut mitään, että polvikivut ovat ennallaan ja että istunnot eivät ole auttaneet häntä. Havaintoni oli, että istunnot olivat kyllä auttaneet häntä jonkin verran, mutta apu ei voinut vielä ilmentyä, koska luonto odotti häneltä valmiutta tehdä jotain myös itse, esimerkiksi oppia meditoimaan. Miehen asenne oli**

kuitenkin sellainen, että hän vakuutti itselleen, ettei kukaan pystyisi auttamaan häntä.

41 Karlsruhe lähellä asuva nainen (39 v) pystyi kävelemään vain vaivoin ja hänen tilanteensa paheni päivä päivältä. Auttaakseni häntä vapautumaan peloistaan ”määräsin” hänelle muutamia rukousharjoituksia. Ainoat ”määräykseni” ovat avunhakijalle sopivia rukouksia. Kolmannessa hoitoistunnossa sain tietää, että hän sairastaa MS-tautia ja että hänen vasen puolensa oli halvaantunut. Hänellä oli lähete sairaalaan kortisonihoidon aloittamiseksi. Hän tiesi, ettei kortisonihoito yksin auttaisi häntä paranemaan. Ensimmäisen istunnon jälkeen hän tunsu vointinsa huonommaksi, seuraavana päivänä olo oli kuitenkin jo parempi kuin pitkään aikaan. Sama tapahtui toisen ja kolmannen istunnon jälkeen. Sen jälkeen hänen vointinsa parani, ja hän kykeni taas liikuttamaan vasemman käden sormia. Tullessaan viidenteen istuntoonsa hän sanoi minulle säteilevin silmin: ”Tänään pystyin jo kävelemään portaat ylös, en käyttänyt hissiä”. Hän näytti minulle myös, miten hän pystyi jo liikuttamaan vasenta kättään. Kiinnitin hänen huomionsa seuraaviin seikkoihin:

1. usko tähän mennessä koettuun parantumiseen ja tapahtuneeseen fyysiseen paranemiseen, koska se oli ilmeinen tosiasia
 2. kaikki tämä oli tapahtunut ilman lääkkeitä tai lääkärin antamia hoitoja ainoastaan rukouksen avulla
 3. miksi parantumisen pitäisi loppua tähän, sillä tämä oli vasta alkua
- Kaksi päivää kuudennen istunnon jälkeen hän kertoi minulle, että hän kykeni ajamaan autoa. Muutamia päiviä myöhemmin hän ajoi minut itse rautatieasemalle, kun olin ollut pitämässä hoitoistuntoja Karlsruhessa. Hän saattoi minut laiturille ja sanoi: ”Vajaat kolme viikkoa sitten minut olisi pitänyt taluttaa tänne, nyt pystyn kävelemään.” Kun ensimmäisestä hoitoistunnosta oli kulunut kaksi kuukautta, hän meni takaisin töihin ja sai pitää työpaikkansa. Hänen vointinsa paranee yhä, vaikka paranemisprosessissa on tilapäisiä heilahduksia ja vaikka kaikki sairauden oireet eivät ole vielä täysin hävinneet. Yhdeksän kuukauden päästä ensimmäisestä istunnosta hän kertoi minulle, että hän pystyy jo hyppäämään eli nostamaan molemmat jalat yhtä aikaa maasta.

Jan Erik Sigdell: **Tarvitaanko parannusistuntoja, ellei ole sairas?**

Jokainen ihminen voi hyötyä parannusistunnoista. Myös ns. terveet ihmiset voivat käydä istunnoissa, sillä parantava valo virtaa heidän lävitseen esteettä ja herättää heidän oman parannusvoimansa, lahjansa ja kykynsä.

Siksi suosittelenkin jokaiselle, joka haluaa toimia henkisen parantumisen tukijana, käymään mahdollisimman monessa parannusistunnossa. Tällöin Sahasrara-chakra (hienoaineinen ”suu”) alkaa avautua. Useimmilla ihmisillä se ei ole vielä avautunut. Vasta kun pään päällä oleva energiakeskus (Sahasrara-chakra) on kunnolla auki, ihminen voi ottaa vastaan ja siirtää suurempia määriä henkistä parannusenergiaa. Tämä on yksi tärkeimmistä edellytyksistä (vaikka ei ainoa) sille, jos ihminen haluaa toimia henkisen parantumisen tukijana.

Henkinen parantaminen ei liity pelkästään kehon terveyteen, vaan sillä voidaan parantaa myös kaikenlaista epätasapainoa, puutosta ja muita korjausta tarvitsevia elämäntilanteita. Esimerkiksi Argentiinassa luokseni tuli nuori nainen, joka pyysi minua rukoilemaan yliopistotentin onnistumiseksi. Siellä ihmiset ovat yleisesti ottaen paljon avoimempia henkisille kokemuksille kuin täällä Keski-Euroopassa. Olin kovasti iloinen hänen pyynnöstään, sillä se osoitti minulle, että hän oli ymmärtänyt henkisen parantamisen ulottuvan fyysisten ja psyykkisten häiriöiden korjaamisen lisäksi muillekin elämänalueille.

Henkinen parantaminen on tie kokonaisvaltaiseen eheyteen ja terveyteen. En kohtelee luokseni tulevia ihmisiä sairaina, potilaina tai asiakkaina. Minulle he ovat avunhakijoita, ja olen itse yksi heistä. En näe sairauksia. Työskentelen parantamisen, en hoitamisen alueella. Minun vastaanottoni on ”parantola”, ei sairaala. Minä en anna hoitoja.

Jan Erik Sigdell: **Voitko kuvitella, että henkisyys ja luonnontiede saadaan sovitettua yhteen, että henkisyys, niin kuin sinä sen ymmärrät, voitaisiin tieteellisesti ymmärtää?**

Pablo: Mielestäni luonnontieteiden pitäisi suuntautua henkisyyteen, sillä muutoin se ei ole oikeaa luonnontiedettä, koska ihmisen luonto ja luonto yleensä on henkistä. Luonnontieteethän tutkivat aineellista maailmaa, joka on ajatusten ja henkisten prosessien tiivistymä. Ihmiset luovat aineellisen todellisuutensa henkisen asenteensa ja käyttäytymisensä perusteella eikä päinvastoin. Moderniin luonnontieteeseen pitäisi ottaa mukaan henkinen näkökulma, sillä muutoin se ei ansaitse nimeä luonnontiede.

Aineellis-energeettinen maailma on vain osa todellisuutta. On olemassa muitakin todellisuuksia aineellisen ohella (ks. kaavio 3). Näistä kerrotaan joissakin mantroissa. Jos luonnontiede ja henkisyys näyttävät meistä nykyään olevan sovittamattomassa ristiriidassa keskenään, se kertoo vain

siitä, että ymmärrämme puutteellisesti sekä henkisyttä että luonnontieteitä.

Joogassa ja uskonnossa on oikeastaan kysymys samasta asiasta: yhdistymisestä Jumalaan, ja teoreettisen fysiikan alueella pyritään löytämään yksi kaiken yhdistävä teoria, Kaiken teoria (XIV). Eikö olisi todennäköistä, että kaikki nämä pyrkivät samaan päämäärään tietämättä, että päämäärä on *Itse*?

Korkeinta päämäärää ei kuitenkaan saavuteta oppimisen eikä tietämisen avulla, vaan tiedostamisen avulla. Haluaisin tässä yhteydessä lanseerata termin ”tietoisuuden tiede”. Tietoisuutta ei saavuteta niinkään mielen ponnistelujen avulla, vaan ensi sijassa ”tulemalla yhdeksi kokonaisuuden kanssa”. Keinona tähän on saada kokea fysiikan Kaiken teorian yhtenäinen kenttä omassa tietoisuudessa meditaation tilassa. Vastakohtana tälle on tieteellisen tiedon hankkiminen älyllisen oppimisen ja kokeiden avulla.

Meillä on historian aikana ollut ehkä joitakin ”tietoisuustieteilijöitä”. Yksi heistä voisi olla intialainen matemaattinen nero Srinivasa Ramanujan. Hän eli kuin hurskas munkki ja bhakti-joogi. Hän kuoli vain 32-vuotiaana aliravitsemukseen (Ramanujan 22.12.1887 – 26.4.1920 suom.huom.). Vielä nykyäänkin hän on maailman parhaille matemaatikoille mysteerinä. Miten hän on kyennyt aikanaan täysin yksin (hän oli itseoppinut matemaatikko, ja hänellä oli tuskin edes paperia kirjoittamiseen) tekemään sellaisia suuria matemaattisia löytöjä, jotka näyttävät tähän päivään saakka olleen inhimillisen käsityskyvyn tuolla puolen? On mielenkiintoista havaita, että erittäin monimutkainen, 11-ulotteinen M-supersäieteoria käyttää hyväkseen mm. Ramanujanin konstruktioita. Ramanujanin kerrotaan joskus selittäneen, että hän näkee meditaatiossa intuitiivisesti ja spontaanisti (ts. ilman ajatusprosessia) integraalin tai differentiaaliyhtälön ratkaisun etukäteen. Vasta sen jälkeen hän alkoi yrittää johtaa sitä suoraan. Hänen kerrotaan myös sanoneen: ”Yhtälöllä ei ole minulle mitään merkitystä, ellei se esitä Jumalan ajatusta.”²²

Vaikka en itse henkilökohtaisesti usko Jumalaan, sanoisin kuitenkin, että matematiikka on hänen kielensä [III.86]. Olen pohtinut kauan seuraavaa asiaa: jos voisimme kommunikoida jonkun maan ulkopuolisen sivilisaation kanssa, millainen matematiikka heillä mahtaisi olla? Me

²² Vertaa tätä lausuntoa siihen, mitä itse sanoin nuorena benediktiiniläisluostarissa (s. 19): ”Tämä on mielestäni tähän mennessä paras tuntemani kuvaus Jumalasta. Myöhemmin, kun tiedän enemmän, saatan oppia tuntemaan vielä parempia kuvauksia.”

oletamme, että matematiikka on puhtaasti mielen alueen toiminto, henkinen kuvaus. Se muodostuu abstrakteista konsepteista ja ideoista, jotka kuitenkin sopivat saumattomasti yhteen ja ovat todistettavissa. Matematiikka ei ole mielivaltaista. Kaikkien matemaattisten konstruktioiden pitää olla johdonmukaisia, ja tämä rajoittaa mahdollisuuksia suuresti. Siksi minulle onkin selvää, että me voisimme kommunikoida ainakin korkealle kehittyneen maan ulkopuolisen sivilisaation kanssa matematiikan kielellä [I.47]. Matematiikan täytyy olla samaa, vain käyttämämme symbolit ja kehityksen aste saattaisivat olla erilaisia.

Jan Erik Sigdell: **Pitäisikö henkisen parantamisen tukeminen virallistaa, ts. saattaa se sairausvakuutusjärjestelmän piiriin?**

Pidän tätä ehdottoman tärkeänä. Yhteiskunnan tulisi tukea kaikkia pyrkimyksiä, joilla tuetaan ihmisten paranemista.

Jo nyt on olemassa ihmisiä, joilla on selkeä parantamisen lahja. Tänä päivänä on myös yhä enemmän niitä, joilla tämä lahja voisi kehittyä suhteellisen nopeasti. Tämä koskee erityisesti sitä sukupolvea, joka on syntynyt maailmaan 2000-luvun alkupuolella. Yhteiskunnan arvojärjestys olisi saatava muuttumaan henkisten – en tarkoita uskonnollisten – arvojen mukaiseksi, jotta esimerkiksi parantamislahjan omaavat ihmiset voisivat käyttää lahjaansa toisten ihmisten auttamiseksi. Heitä pitäisi tukea tässä työssä ja antaa heille mahdollisuus työn tekemiseen.

Nykypäivänä on yhä vielä paljon sellaista, jota emme ymmärrä, mutta jota siitä huolimatta voidaan käyttää hyödyksi. Homeopatia on yksi esimerkki tästä. Aluksi sille naurettiin, mutta siitä huolimatta se on tänä päivänä laajalle levinnyt hoitomuoto, jota käytetään paljon ja jota on luvallista käyttää ihmisten parantamiseen. Vaikka siitä yhä vielä kiistellään, sitä vastaan ei enää taistella. Miten tähän on tultu? Aivan yksinkertaisesti siitä syystä, että

1. sillä ei ole haitallisia sivuvaikutuksia, ja se on edullinen hoitomuoto verrattuna muihin lääkkeisiin
2. se on aikaa myöten hyväksytty, se on löytänyt paikkansa muiden hoitomuotojen joukossa eikä sitä enää vastusteta, koska se ei ole enää uusi asia

3. ihmiset ovat kehittyneet henkisesti ja tulleet yhä ”hienoaineisemmiksi”, jolloin voidaan havaita sellaisiakin vaikutuksia, joita ei aikaisemmin kyetty havaitsemaan

Miksi emme siis antaisi myös henkiselle parantamiselle tällaista mahdollisuutta? Minun tulevaisuudennäkymiini se kuuluu.

Käsitykseni mukaan luonnontieteellisen tutkimuksen pitäisi suuntautua luonnonlakien ymmärtämiseen. Sen pitäisi myös vastata kysymykseen, keitä tai mitä olemme, eikä palvella pelkästään teknologista kehitystä. Yksipuolinen teknologinen kehitys ilman ymmärrystä ihmisen ja luonnon todellisesta olemuksesta johtaa ympäristön saastumiseen, itsetuhoon ja aseteknologian tuhoisaan soveltamiseen.

Teoreettisen fysiikan tutkijana odotan uudenlaisen luonnontieteen syntyä, joka sisältäisi sekä aineelliset että henkiset ilmiöt. *Kokeellisen fysiikan* edustajana haluaisin lujittaa ja edelleen tutkia sitä tietoisuudentilaa, jossa toimin parannusistunnoissa – siis ehdottoman rakkauden ja täydellisen rauhan tietoisuudentilaa. *Henkisen parantumisen tukijana* toivoisin, että jokainen ihminen tulisi tietoiseksi omasta henkisyydestään, jolloin voisimme yhdessä kehittää uutta ihmisyyttä ja luoda paremman yhteiskunnan maan päälle. Ihanne olisi, jos luonnontiede, koululääketiede, luontaishoitajat, psykoterapeutit ja henkisen parantumisen tukijat voisivat työskennellä yhdessä kaikkien parhaaksi toisiaan kunnioittaen ja ymmärtäen.

Julkaisu Pablon parantamistyöstä Suomessa

1) Minä Olen –Keho-Mieli-Henki, Vaihtoehtomessut 01-02.2003., page 5:

“Tri Pablo Alemany: Luento I: Henkiparantaminen ja lääkärien henkinen yhteistyö. Luento II: Mitä tarkoittaa henkisen parantumisen tukeminen? Workshop: ”Tukiessani henkistä parantumista käytän rukousettietä - ja olen suorassa yhteydessä Korkeimpaan.”

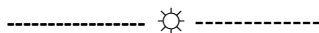
2) ULTRA –Lehti, 10/2005: “Pablo Alemany ja itse-parantaminen.”

3) ULTRA –Lehti, 09/2008, pages 18-21: “Mantrat –portti Jumaluuteen.”

4) Ultra-extra in ULTRA–Lehti, 05-6/2009: ”Spontaani Parantuminen – Itseparannus-Satsang Pablon kanssa”.

5) Sateenkaarisanomat. Syyskuu 2009, Nr.23, Page 10-11: “Tervetuloa itseparannus-Satsangeihin”.

6) Minä Olen –Magazine, 04/2010, pages 74-75: “Pablo Andrés rukoilee vuorikiipeilijän tuntein.”

Kirja-arvostelu: **„erään henkisen parantumisen tukijan CREDO”**

Monet tuntevat ja arvostavat Pabloa henkisen parantumisen tukijana, jonka avulla he voivat kokea parantumista ja henkistä kehitystä. Ja se, joka on kokenut hänen parantumis-satsangeja, kysyy jossain vaiheessa itseltään, mitäköhän mahtaa olla kaiken perustalla, mitä itse parantumisen tukija mahtaa kokea – mitä tarkoittaa olla henkisen parantumisen tukija. Sen vastauksen Pablo antaa tässä ohuessa kirjasessa, joka ilmestyy saksaksi ja suomeksi. Osoitettu itselle (Pablon todelle itselle), jonka kanssa naislukija ja mieslukija voivat identifioitua... selittää Pablo hänen Credossaan henkisen parantumisen tukemisen perusteet neljässä kappaleessa, jossa kussakin 108

lausuntoa muistuttaen sutria. Kuten jokaisessa Credossa, tieto on vain näiden lausuntojen pienenpieni näkökulma, verrattavissa siitepölyyn syvän järven pinnassa. Se, joka suostuu vastaanottamaan näiden lauseiden luomis-runollisen kielen, meditoi niitä ja ottaa ne sisinpäänsä, löytää niistä monen tasoista viisautta, kauneutta ja totuutta. Tällä tavoin haluaa ehkä lukea vain yksi tai kaksi lausuntoa päivittäin, mutta huomaa siinä, että niiden koko runsaus paljastuu vain näin vähitellen avautuneelle tietoisuudelle.

--Astrid Ogbeiwi, Freiburg. www.ogbeiwi.de

